

495.9107

ม/388๗

5.2

ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษา
ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครและธนบุรี

ปริญาานิพนธ์

ของ

ประสงค์ ราชเดช

THE LIBRARY
THE COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

33566

๒๗ สิงหาคม ๒๕๐๖

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำคณะนิติศาสตร์ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควร ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ได้.

.....ประธาน

.....กรรมการ

.....กรรมการ

๒๗ สิงหาคม ๒๕๐๖

ประกาศคุณูปการ

การดำเนินงานจัดทำปฏิญานิตยของผู้นเขียนนครั้งนี้ คงจะทั้งกันและสำเร็จลงด้วยดีไม่ได้
ถ้าปราศจากความช่วยเหลือของท่านต่อไป

ดร. เทือก กุณมา ณ อุษยา หัวหน้าคณะวิชามนุษยธรรมศึกษา และสังคมศาสตร์
แห่งวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาณมิตร ซึ่งเป็นประธานกรรมการควบคุมการท้ปฏิญานิตย
ไ้กรุณาเอาใจใส่ให้คำแนะนำอันมีค่าตั้งแต่เริ่มวางโครงการในการท้ปฏิญานิตยและการ
ดำเนินงานวิจัยตลอดมา รวมทั้งไ้ตรวจสอบแก้สำนวนและภาษาให้ด้วย

ศาสตราจารย์ หม่อมหลวง คูบ จูมสย แห่งสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา
คณะวิชาวิจัยการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาณมิตร ซึ่งเป็นกรรมการ ไ้กรุณาแนะนำ
ในการจัดทำแบบสอบถาม และช่วยเหลือคำสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล และให้กำลังใจตลอดมา

อาจารย์ สมปอง พิริยกิจ หัวหน้าแผนกศิลปและวัฒนธรรม และหัวหน้าแผนกภาษาและ
วรรณคดีไทย แห่งวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาณมิตร ซึ่งเป็นกรรมการ ไ้กรุณาแก้ไข
สำนวนและภาษาทั้งในแบบสอบถามและท้ปฏิญานิตย

ดร. ละม้ายมาศ ศรีศักดิ์ หัวหน้าคณะวิชาวิจัยการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสาณมิตร และรองผู้อำนวยการสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก ไ้กรุณาให้
เครื่องจักรกลสถิติ H.B.H. ในการจัดกระทำกับข้อมูล

ดร. มาเรียบ เหล่าสุนทร หัวหน้าบรรณารักษ์ หอสมุดวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาณมิตร
ไ้กรุณาช่วยเหลือแนะนำและให้ความสะดวกอย่างยิงในการค้นคว้าหนังสือประกอบการวิจัย

อาจารย์ บุญเจือ ไรย์ญ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม ไ้กรุณาให้ความ
สะดวกในการจัดพิมพ์แบบสอบถามเพื่อใช้ในการวิจัย

ผู้นเขียนรู้สึกขอบคุณซึ่งในความกรุณาของทุกท่านเป็นอย่างยิง จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง
ไว้ ณ ที่นี้

นอกจากท่านที่ไ้กล่าวมาแล้ว ผู้นเขียนยังไ้ได้รับความช่วยเหลือจากท่านเหล่านี้ คือ
ดร. ธวัช แกร์ทูล และ อาจารย์ นิยม เรืองจันทร์ แห่งวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสาณมิตร
ไ้ให้คำแนะนำบางประการ และให้ยืมหนังสือประกอบการวิจัย อาจารย์ วรีย กอมันตร์

บรรณาธิการของสมุดฉบับนี้ระหว่างชาติสาธิตการค้นคว้าเรื่องเด็ก ได้ให้ความสะดวกเป็นอันดี
ในการค้นคว้าหนังสือเพื่อใช้ในการวิจัย อาจารย์ เค็ม โรจนศักดิ์ แห่งโรงเรียน
สตรีวัฒนาคุณาราม ได้ช่วยจัดพิมพ์แบบสอบถามให้ อาจารย์ สุจิตต์ เอี่ยมอำนวย แห่ง
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ อาจารย์ เปี่ยมพร นาคเทียน แห่ง
วิทยาลัยครูจันทระเกษม ได้ให้พิมพ์วิทยานิพนธ์เพื่อใช้ประกอบการวิจัย อาจารย์ ถึกกา
ประเสริฐกุล แห่งสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา คณะวิชาวิจัยการศึกษา วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร ได้ให้ความแนะนำบางประการในการทำวิทยานิพนธ์ คุณ บุญธรรม
คำทอง และ คุณ สุรงค์ น้อยวิทย์ แห่งสถาบันระหว่างชาติสาธิตการค้นคว้าเรื่องเด็ก
ได้ช่วยเหลือในการจัดการทำกับสมุดด้วยเครื่องจักรกลสถิติ I.B.M. อาจารย์ใหญ่หรือผู้ช่วย
อาจารย์ใหญ่ของทุกโรงเรียนซึ่งอยู่ในเขตของกองการวิจัย ได้กรุณาอำนวยความสะดวกอย่างยิ่ง
ในการใช้แบบสอบถามกับครูอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียน อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทย
ทุกท่านได้ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการตอบแบบสอบถาม และเพื่อนครูทุกคนของผู้เขียนนาม
โรงเรียนที่ได้ทำการวิจัย ได้ช่วยเหลือเก็บรวบรวมสถิติให้เป็นอย่างดี ผู้เขียนจึงขอ
ขอบพระคุณและขอขอบคุณทุกท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ประสงค์ วัฒนสุภา

สารบัญ

บทที่

หน้า

๑. บทนำ	๑
ความมุ่งหมายในการวิจัย	๒
ความสำคัญของปัญหา	๓
ขอบเขตของเบื้องต้น	๔
ขอบเขตของการวิจัย	๔
คำจำกัดความศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย	๔
สรุปจำนวน	๗
๒. ผลงานค้นคว้าที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	๔
ผลงานค้นคว้าวิจัยทั้งในและนอกประเทศที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเรื่องนี้	๔
ผลการค้นคว้าค่าสำคัญซึ่งใช้ในการวิจัยครั้งนี้	๑๔
สรุปจำนวน	๒๐
๓. วิธีดำเนินการ	๒๒
การหาขนาดประชากรที่ใช้ในการวิจัย	๒๓
การจัดสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้เป็นอุปกรณ์ในการวิจัย	๒๔
การแจกจ่ายแบบสอบถามและการรวบรวมข้อมูล	๓๑
การจัดกระทำกับข้อมูล	๓๑
สรุปจำนวน	๓๕
๔. การตีความจากข้อมูลที่รวบรวมได้	๓๗
การตีความจากข้อมูลที่ได้ออกจากการทบทวนใจหัวเรื่อง	๓๗
การตีความจากข้อมูลที่เหลือจากการทบทวนใจหัวเรื่อง	๑๗๔
สรุปจำนวน	๑๘๒

๕. บทสรุปและข้อเสนอแนะ	๒๐๔
สรุปผลของการวิจัย	๒๐๕
ข้อเสนอแนะ	๒๐๗
บรรณานุกรม	๒๑๑
ภาคผนวก	๒๑๖
ประวัติของงานเขียน	๒๑๗

บัญชีการลง

การลง

หน้า

๑. การลงอนุกรม ๔.๑. จำนวนครูสอนวิชาภาษาไทย จักจำพวก
ตามเทศ และจำแนกตามทัศนคติของครูที่มีต่อการสอน รวมถึง
บุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอน ๔๔ - ๕๒
๒. การลงอนุกรม ๔.๒. จำนวนครูสอนวิชาภาษาไทย จักจำพวก
ตามอายุ และจำแนกตามทัศนคติของครูที่มีต่อการสอน รวมถึง
บุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอน ๕๕ - ๗๗
๓. การลงอนุกรม ๔.๓. จำนวนครูสอนวิชาภาษาไทย จักจำพวก
ตามวุฒิ และจำแนกตามทัศนคติของครูที่มีต่อการสอน รวมถึง
บุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอน ๘๐ - ๑๐๒
๔. การลงอนุกรม ๔.๔. จำนวนครูสอนวิชาภาษาไทย จักจำพวก
ตามจำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย และจำแนกตามทัศนคติของครู
ที่มีต่อการสอน รวมถึงบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอน ๑๐๔ - ๑๒๕
๕. การลงอนุกรม ๔.๕. จำนวนครูสอนวิชาภาษาไทย จักจำพวก
ตามชั้นเรียนที่สอน และจำแนกตามทัศนคติของครูที่มีต่อการสอน
รวมถึงบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอน ๑๒๕ - ๑๕๐
๖. การลงอนุกรม ๔.๖. จำนวนครูสอนวิชาภาษาไทย จักจำพวก
ตามเหตุผลที่สอน และจำแนกตามทัศนคติของครูที่มีต่อการสอน
รวมถึงบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอน ๑๕๓ - ๑๗๖
๗. การลง ๔.๗. ทัศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับการ
สนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยของบุคลากรของนักเรียน ๑๗๘
๘. การลง ๔.๘. ทัศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับความ
เหมาะสมของเรื่องที่กำหนดไว้ในแบบเรียนวรรณคดีไทย ๑๗๘

๔.	การงาน ๔.๔. ทศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับความจำเป็น	
	ของการสอนวิชาภาษาไทยให้ตรงตามหลักสูตร	๔๔๐
๑๐.	การงาน ๔.๑๐. ทศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับความจำเป็น	
	ในการที่ตนมีวิธีสอนหลักเกณฑ์อยู่เสมอในการสอน	๔๔๑
๑๑.	การงาน ๔.๑๑. ทศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับความสำคัญ	
	ของการให้เด็กทำแบบฝึกหัดเสมอในการสอน	๔๔๒
๑๒.	การงาน ๔.๑๒. ทศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับ	
	การเปรียบเทียบความยากง่ายของการสอนวิชาหลักภาษาและ	
	การใช้ภาษากับวิชาวรรณคดีไทย	๔๔๓
๑๓.	การงาน ๔.๑๓. ทศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับการจัด	
	กิจกรรมทางภาษาไทยตามสถานที่ต่าง ๆ เพื่อเป็นการช่วยส่งเสริม	
	การเรียนการสอนภาษาไทย	๔๔๔
๑๔.	การงาน ๔.๑๔. ทศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับข้อเท็จจริง	
	ที่ว่า การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยเพิ่มทุนรายได้พิเศษ	
	เหมือนวิชาอื่น	๔๔๕
๑๕.	การงาน ๔.๑๕. ทศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับตำรา	
	ที่ใช้ประกอบการสอนในปัจจุบัน	๔๔๖
๑๖.	การงาน ๔.๑๖. ทศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับความ	
	ก้าวหน้าของการเป็นครูสอนภาษาไทย	๔๔๗
๑๗.	การงาน ๔.๑๗. เหตุผลที่ครูสอนวิชาภาษาไทยชอบสอนหลักภาษาไทย	๔๔๘
๑๘.	การงาน ๔.๑๘. เหตุผลที่ครูสอนวิชาภาษาไทยไม่ชอบสอนวิชา	
	หลักภาษาไทย	๔๔๙

บทที่ •

บทนำ

ในบรรดาวิชาต่าง ๆ ที่สอนกันอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา
ดูเหมือนภาษาไทยจะเป็นวิชาที่ค่อนข้างสำคัญกว่าวิชาอื่น ๆ
และแม้แต่ครูเองก็น้อยกว่าที่ควรจะเป็น ทั้งนี้อาจมีเหตุ
เป็นวิชาที่เคยเรียนมาแต่รู้เท่า ๆ เป็นภาษาของครู
ใหม่น่าตื่นเต้นสนใจเหมือนวิชา ทั้งคะแนนก็ค
ความเข้าใจได้ ในชั้นครูผู้สอน ก็อาจจะเคยมี
ครูต้องได้รับมอบหมายให้สอน จึงเกิดความท้อถอย
รักในวิชาที่แต่ไม่ได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่
หรือครูบางคนอาจเห็นไปว่า การเป็นครู
ไม่มีโอกาสได้ไปศึกษาต่อในต่างประเทศ
ภาษาไทยคงกล่าวแล้ว ก็เป็นวิชา

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียน

ทรงเห็นว่า ถ้ารัฐทุกคนโดยเฉพาะครูสอนภาษาไทยไม่เห็นความสำคัญของวิชานี้ ก็จะสอนอย่างจำใจ และถ้าสำคัญว่าตนทำตบย่นย่นในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยแล้ว ก็จะยิ่งทวีความเบื่อหน่ายทอดอปปในการสอนยิ่งขึ้น เป็นเหตุให้นักเรียนทอดอปปเกิดความเบื่อหน่ายในวิชาที่ไปถวาย

ด้วยเหตุนี้ ความสำคัญของภาวะการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยจึงตกอยู่ที่ครู โดยเฉพาะครูสอนวิชานี้เป็นส่วนใหญ่ เพราะครูเป็นผู้มีอิทธิพลต่อนักเรียน ดังนั้น ถ้าครูสอนภาษาไทยมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาที่สอนแล้ว ครูก็จะพยายามกระตุ้นให้เกิดเห็นความสำคัญของภาษาไทยในฐานะที่เป็น "วัฒนธรรมอันสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งของชาติ" และชี้ให้เห็นว่า "ภาษาไทยเป็นส่วนสำคัญที่แสดงความเป็นชาติของเรา เอกภพของเราจะอยู่ได้ก็โดยมีภาษาเป็นสื่อสำคัญ ถ้าเราไม่นิยมและส่งเสริมภาษาไทยแล้ว ภาษาไทยก็มีวันแต่จะเสื่อมสูญไปทุกที" เช่นนี้ ประกอบทั้งพยายามปรับปรุง เสริมสร้างภาวะการสอนของตนอยู่เสมอ เด็กก็จะเกิดสำนึกในคุณค่าของภาษาไทย ภาษามีในภาษาอันเป็นสมบัติของชาติ เกิดความสนใจใฝ่เรียน ใฝ่ใจในการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง และเกิดความรักวิชาภาษาไทยในที่สุด/ แต่ครูที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยคงกล่าวจะมีอยู่เป็นจำนวนสักเท่าใดกันเป็นข้อที่น่าสงสัย และนี่เองคือที่มาของปัญหาซึ่งผู้เขียนนำมาวิจัย คือ "ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา"

ความมุ่งหมายในการวิจัย

ความมุ่งหมายในการวิจัยเรื่องนี้ ก็เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงในเรื่องต่อไปนี้

๑. ครูหญิงและครูชายมีทัศนคติต่อการสอนวิชาภาษาไทยแตกต่างกันประการใด หรือไม่
๒. ครูที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนวิชาภาษาไทยแตกต่างกันประการใดหรือไม่
๓. ครูสอนวิชาภาษาไทยที่มีวุฒิต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกันประการใดหรือไม่

๒ เปลี่ยน ๒ นคร คำบรรยายชุดครูประถมและมัธยม ของคุรุสภา
พ.ศ. ๒๔๔๔ - ๒๔๔๖ ภาคที่ ๓ บทที่ ๔ หน้า ๔๒๒.

๔. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยมาแล้วใน ระยะเวลา ต่าง ๆ กัน มีทัศนคติต่อการสอน
แตกต่างกันประการใด หรือไม่

๕. ครูสอนวิชาภาษาไทยใน ระดับชั้น เรียนต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกัน
ประการใด หรือไม่

๖. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วย เหตุผล ต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกัน
ประการใด หรือไม่

๗. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยในปัจจุบัน มีทัศนคติต่อคำว่า "ก้าวหน้า" ในการเป็นครู
สอนภาษาไทยประการใดบ้าง

ความสำคัญของปัญหา

รากฐานการศึกษาของนักเรียนจะมั่นคง เทียบเคียงขึ้นอยู่กับสมรรถภาพของครูผู้สอนเป็นสำคัญ
และครูที่จะสามารถวางรากฐานการศึกษามั่นคงให้แก่เด็กได้ ควรจะเป็นผู้มีทัศนคติที่ดีต่อหน้าที่
ของตน ทั้งใจชอบรับผิดชอบถ่ายทอดวิทยาการให้แก่เด็กโดยไม่ทอดทิ้ง เพิ่มพูนความรู้ของตน
อยู่เสมอเพื่อประโยชน์แก่การเรียนของเด็ก กล่าวได้ว่า ครูที่สอนวิชาใดก็ตาม นอกจากจะ
เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในวิชานั้นแล้ว ก็น่าจะต้องมีทัศนคติที่ดีต่อวิชานั้น ๆ จึงจะสามารถ
ปลูกฝังให้เด็กเกิดความรู้สึกสนใจ เข้าใจ และรักในวิชานั้นได้

สำหรับครูสอนภาษาไทยก็เช่นกัน จำเป็นจะต้องเป็นผู้มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาที่สอน เพื่ออบรม
ปลูกฝังให้เด็กเกิดมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย จะเห็นได้ว่า ครูสอนภาษาไทยมีบทบาทสำคัญต่อ
การเราเด็กให้เกิดความรักในวิชาภาษาไทย ฉะนั้น ทัศนคติที่ดีของครูต่อการสอนจึงจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง
ประการหนึ่ง

ผลการวิจัยเรื่องนี้ ผู้เขียนเชื่อว่าจะมีคุณค่าดังนี้

๑. เป็นการแนะแนวทางให้ผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องในวงการภาษาไทย ได้แก่ เจ้าหน้าที่
ชั้นบังคับบัญชาในกระทรวงศึกษาธิการ ศึกษาในเทศกฝ่ายภาษาไทย และบุคคลชั้นบริหารของโรงเรียน
คืออาจารย์ใหญ่หรือครูใหญ่ ได้ร่วมมือกันพิจารณาหาทางแก้ไข ปรับปรุง และเสริมสร้างทัศนคติของครู
ต่อการสอนวิชาภาษาไทยให้ดีขึ้น เพื่อผลดีต่อภาวะการสอนและการเรียนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษา

๒. เป็นการเสริมหนุนทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของเด็กนักเรียนในชั้นประถมศึกษา

ต่อไป

๑. เป็นทางนำไปสู่ความเจริญมั่นคงของภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติ

ข้อตกลงเบื้องต้น

ก่อนจะลงมือทำการวิจัยเรื่องนี้ ผู้เขียนได้ตั้งข้อตกลงเบื้องต้นเกี่ยวกับผลของการวิจัยไว้ล่วงหน้าดังนี้

๑. ครูหญิงกับครูชายที่สอนวิชาภาษาไทย จะมีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกัน
๒. ครูสอนวิชาภาษาไทยที่มีอายุต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกัน
๓. ครูสอนวิชาภาษาไทยที่มีวุฒิต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกัน
๔. ครูที่ได้อสอนวิชาภาษาไทยมาแล้วในระยะเวลาต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการสอน

แตกต่างกัน

๕. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกัน
๖. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วยเหตุต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกัน
๗. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยในปัจจุบัน จะมีทัศนคติต่อคำว่า "ก้าวหน้า" ของการเป็น

ครูสอนภาษาไทยว่าหมายถึง การได้ไปศึกษาต่อในต่างประเทศ เพื่อกลับมาจะได้รับการสนับสนุนยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้สำรวจทัศนคติของครูทุกคนที่สอนวิชาภาษาไทยให้มีผลศึกษา ได้แก่ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, มัธยมศึกษาปีที่ ๒, มัธยมปีที่ ๖, มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เติร์มอุดมศึกษาปีที่ ๒ (เฉพาะการสำรวจเรื่องนี้ ยังคงเป็นระยะตามเกี่ยวกับอยู่ระหว่างการจัดชั้นเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ตามแผนการศึกษาฉบับแก้ไข พ.ศ. ๒๕๕๔ และฉบับปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๐๓ ดังนั้น จึงมีชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, มัธยมศึกษาปีที่ ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๔ แทน ชั้น มัธยมปีที่ ๔, มัธยมปีที่ ๕ และ เติร์มอุดมศึกษาปีที่ ๑ ตามแบบเดิม) ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประจำ การศึกษา ๒๕๐๕ จำนวน ๒๒๔ คน

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

คำจำกัดความของศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

๑. ทศนคติ ในที่นี้หมายถึง ท้าที ความรู้สึก ความคิดเห็น ของครูที่มีต่อการสอน วิชาภาษาไทย ทั้งในลักษณะ บิมาณ (Positive) คือ ทอใจ สนใจ หรือนิยมชมชอบ และในลักษณะ บิเสธ (Negative) คือ เบื่อหน่าย ไม่ทอใจ หรือไม่สนใจ

๒. ครู ในที่นี้หมายถึง ครูทุกคนที่สอนวิชาภาษาไทย (ไม่ว่าจะสอนทุกวิชาหรือ บางวิชา หรือสอนวิชาอื่น ทางงานอ่นด้วย) ในชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนรัฐบาล จังหวัดกระบะนา และอานบุรี ประจำปีการศึกษา ๒๕๐๕

๓. การสอน ในที่นี้หมายถึง การสอนวิชาภาษาไทย รวมถึงบุคคลและสิ่งที่มีส่วน เกี่ยวข้องกับการสอนด้วย คือ นักเรียน ผู้บังคับบัญชา เกื้อหนุนในโรงเรียน ผู้ปกครองนักเรียน หลักอูตร แบบเรียนวรรณคดีไทย (นำมาจากลาวเฉพาะแบบเรียนวรรณคดีไทย เทาะเป็นแบบเรียน ที่บังคับใช้สำหรับนักเรียนทุกคน) ตำราประกอบการสอน และอุปการการสอน

๔. ชั้นมัธยมศึกษา ในที่นี้หมายถึง ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑ มัธยมศึกษาปีที่ ๒ มัธยมศึกษาปีที่ ๓ มัธยมศึกษาปีที่ ๔ แผนกศิลป แผนกวิทยาศาสตร์ และแผนกทั่วไป เทเรียนอุดมศึกษาปีที่ ๒ แผนกอักษรศาสตร์ และ แผนกวิทยาศาสตร์

๕. วิชาภาษาไทย ในที่นี้หมายถึง วิชาที่สอนในชั้นต่อไปนี้

๕.๑. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ได้แก่ วิชาการใช้ภาษา คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน (การเขียนนี้รวมถึง เรียงความ ย่อความ จกหมาย และ การเขียนตามคำบอกด้วย) หลักภาษา และ วิชาวรรณคดี (ตามหลักอูตรประโยชน์มัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓) ๕

๕.๒. ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ได้แก่ วิชาการใช้ภาษา คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน (การเขียนนี้รวมถึง เรียงความ ย่อความ จกหมาย และ การเขียนตามคำบอกด้วย) หลักภาษา และ วิชาวรรณคดี (ตามหลักอูตรประโยชน์มัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช ๒๕๐๓) ๕

๕ ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักอูตรประโยชน์มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ. ๑ - ๒ - ๓)

พุทธศักราช ๒๕๐๓ หน้า ๓ - ๕.

๕.๑ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ได้แก่ วิชา อ่านและวรรณคดี แต่งความ (ในวิชา แต่งความนี้ รวมถึง จกหมาย ย่อความ และหลักไวยากรณ์) เขียน (ตามหลักสูตรมัธยมศึกษา ตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๔๑) ^๖

๕.๔ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ มีดังนี้

๕.๔.๑ ภาษาไทย ก. (บังคับทุกสายและทุกแผนก) ได้แก่ วิชา หลักภาษา ภาษาในภาษา (ภาษาในภาษานี้ หมายถึง การฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียน) และ วรรณคดี

๕.๔.๒ ภาษาไทย ข. (บังคับสำหรับแผนกศิลป์และให้เลือกสำหรับ แผนกทั่วไป) ได้แก่ วิชา การประพันธ์ และ ประวัติวรรณคดี (ตามหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษา ตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๐๑) ^๗

๕.๕ ชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ ได้แก่ วิชา วรรณคดี (รวมถึงหลักภาษา เท่าที่เกี่ยวเนื่องในแบบเรียนวรรณคดี) เรียงความ ย่อความ จกหมาย (วิชาบังคับ) และ วิชา การประพันธ์ (วิชาเลือก)

(ตามหลักสูตรเตรียมอุดมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๔๔) ^๘

๖. โรงเรียนรัฐบาล ในที่นี้หมายถึง โรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดกระบี่และ ภูเก็ต ที่ทำการสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ มัธยมศึกษาปีที่ ๒ มัธยมศึกษาปีที่ ๓ มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ อยู่ด้วยกัน (โรงเรียนใดที่มีเฉพาะชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑ มัธยมศึกษา ปีที่ ๒ มัธยมศึกษาปีที่ ๓ หรือบางโรงเรียนที่มีแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ ไม่อยู่ในข่ายการสำรวจนี้ รวมทั้งสิ้นจำนวน ๒๔ โรงเรียน

^๖ ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๔๑
หน้า ๘ - ๙.

^๗ ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๐๑
หน้า ๕ - ๑๐.

^๘ ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรเตรียมอุดมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๔๔ หน้า ๔.

สรุปประจำวัน

๑. ในบรรดาวิชาต่าง ๆ ที่สอนกันอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของประเทศไทยขณะนี้ ครูเห็นภาษาไทยจะได้รับความสนใจจากครูและนักเรียนน้อยกว่าวิชาอื่น ทั้งนี้ อาจมีเหตุผลหลายประการ เป็นต้นว่า เห็นเป็นวิชาที่อาจสอนหรือเรียนให้เข้าใจได้ยาก หรือเห็นเป็นวิชาง่าย ๆ นำเบื่อหน่ายเพราะเป็นภาษาที่ไร้อรรถาธิบายทุกวัน หรือด้วยเหตุอื่น ๆ เมื่อทั้งครูและนักเรียนขาดความสนใจในวิชาภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติเช่นนี้ ย่อมนำมาซึ่งความเสื่อมโทรมของภาษาไทยได้ จึงเป็นเรื่องที่น่าท้อซึ่งมีการปรับปรุงแก้ไข แต่การที่จะแก้ไขปรับปรุงทัศนคติของนักเรียนได้นั้น จำเป็นจะต้องคำนึงถึงทัศนคติของครูที่มีต่อการสอนวิชาภาษาไทยเสียก่อน / เพราะถ้าครูมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาที่สอนแล้ว ก็จะพยายามปลูกฝังให้นักเรียนเกิดความรักความสนใจในวิชานั้น ๆ ได้โดยง่าย ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนจึงเกิดความคิดที่จะได้สำรวจทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยขึ้นมา และนี่เองเป็นที่มาของปัญหาเรื่อง "ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดกระนวนและชนบท"

๒. จุดมุ่งหมายสำคัญในการวิจัยเรื่องนี้ ก็เพื่อจะสำรวจทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย รวมถึงบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอน คือ นักเรียน ผู้บังคับบัญชา เพื่อหาครูในโรงเรียน ผู้ปกครองนักเรียน หลักสูตร แบบเรียนวรรณคดีไทย (นำมากล่าวเฉพาะแบบเรียนวรรณคดีไทย เพราะเป็นแบบเรียนบังคับใช้สำหรับนักเรียนทุกคน) ตำราประกอบการสอน และอุปกรณ์การสอนด้วย ในชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดกระนวนและชนบท ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้เป็นผลให้เกิดแนวทางแก่ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการภาษาไทยได้หาวิธีปรับปรุงเสริมสร้างทัศนคติของครูต่อวิชาภาษาไทยให้ดีขึ้น เพื่อผลดีในการสอนการเรียนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษา และเพื่อเพิ่มทุนทัศนคติที่ดีของนักเรียนในชั้นอุดมศึกษาต่อไป และเป็นทางนำไปสู่ความเจริญของภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติอีกด้วย

๓. ขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ จำกัดอยู่ในวงของครูที่สอนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษา (ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑ - เปรียญอุดมศึกษาปีที่ ๒) ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดกระนวนและชนบท ซึ่งสอนตั้งแต่ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑ - เปรียญอุดมศึกษาปีที่ ๒ อยู่ด้วยกัน จำนวน ๒ โรงเรียน รวมจำนวนครูทั้งสิ้น ๒๒๔ คน

ผลงานความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ในการวิจัยปัญหาเรื่อง *ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดนครและธนบุรี* นี้ ผู้เขียนเห็นสมควรที่จะได้นำผลงานความรู้ของนักการศึกษาอื่น ๆ ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์หรือใกล้เคียงกับปัญหาครั้งนี้มากล่าวไว้ด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบผลงานของบุคคลอื่นนอกเหนือจากของผู้เขียนเอง และจะได้เห็นว่าได้มีการสนใจคำนึงถึงความสำคัญของปัญหาเกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยมาแล้วเพียงใด ควรทำการวิจัยต่อไปอย่างไร

สำหรับผลงานความรู้ของนักการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ซึ่งผู้เขียนได้นำมากล่าวไว้ในบทนี้ แบ่งออกเป็นสองตอน คือ ตอนแรก เป็นผลงานด้านวิจัยทั้งในและนอกประเทศที่เกี่ยวข้องกับปัญหานี้ และตอนหลัง เป็นผลการค้นคว้าเกี่ยวกับคำสำคัญที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

๑. ผลงานวิจัยทั้งในและนอกประเทศที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเรื่องนี้

ผลงานวิจัยในประเทศไทย

ในประเทศไทยได้มีการมีผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการสอนภาษาไทยซึ่งทำให้ได้ทราบถึงทัศนคติต่อการสอนวิชาภาษาไทยของครูอยู่บ้าง และยังมีผลงานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนทั่ว ๆ ไป ซึ่งย่อมรวมถึง การสอนภาษาไทยด้วย จึงผู้เขียนได้ยกมากล่าวเป็นลำดับ ดังนี้

ผลงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษา ได้มีผู้ทำการสำรวจปัญหาการสอนภาษาไทย ในชั้นมัธยมศึกษามาแล้ว ดังต่อไปนี้

ศิริ แสงธนู และคณะ * ได้ทำการสำรวจการสอนภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาลสี่แห่ง คือ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ โรงเรียน

* ศิริ แสงธนู และคณะ การสำรวจการสอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียน
ปัจจุบัน วิทยานิเทศ คณะครุศาสตร์ ภาควิชาประถมศึกษา มหาวิทยาลัย หนาน ก., ๑, ๒๗ และ ๑๒๕ - ๑๒๗.

มหาวิทยาลัย และโรงเรียนศึกษานารี เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ โดยมีความมุ่งหมายที่จะได้ทราบถึงข้อดี และข้อบกพร่องของการสอนและการเรียน ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการสอน เพื่อค้นคว้าหาวิธีแก้ไขปรับปรุงให้การสอนเป็นไปอย่างได้ผลจริงจัง ๆ อันจะช่วยให้ครูได้มีแนวทางที่จะปรับปรุง การสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษา

วิธีการสำรวจครั้งนี้ ได้ใช้การสังเกตสภาพการสอนและการเรียน ตลอดจนสัมภาษณ์บรรดาครู ในห้องเรียน และให้ทำการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนเหล่านี้ประกอบด้วย

ผลของการสำรวจครั้งนี้ เฉพาะที่เกี่ยวกับทัศนคติของครูที่มีต่อวิชาภาษาไทยนั้น ไม่ปรากฏ ขอบข่ายให้เห็นเด่นชัด เพราะครูมักจะสอนตามหลักความในหนังสือหรือในวงความรู้ที่ซ้ำ ๆ กัน เช่นที่ เคยปฏิบัติมาในสมัยก่อน มีครูบางคนที่ทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาไทยมาตั้งแต่ยังเป็นนักเรียน ถือเป็นครูก็ยังเกลียดวิชาที่ เมื่อต้องรับสอนจึงมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาที่สอน นอกจากนี้ครูยังขาดความ กระตือรือร้นและความตั้งใจจริงในการสอน ความเอาใจใส่ของครูที่มีต่อนักเรียนในด้านวิชาภาษาไทย ก็น้อยมาก เพราะถือว่าเป็นภาษาของตนเอง ทั้งความเข้าใจในเรื่องหลักสูตรของครูก็ยังไม่ดีพอ คือยึดหลักสูตรเป็นกฎเกณฑ์ตายตัวที่จะต้องกระทำตาม และวิธีสอนของครูก็ไม่สนใจเด็กให้สนใจใน ภาษาไทยได้ จึงเป็นผลให้นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาไทยอีกด้วย

เปี่ยมศรี นาควัฒน์^๒ ได้ทำการสำรวจปัญหาการสอนภาษาไทย ในชั้นมัธยมศึกษา เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ เพื่อได้ทราบถึงปัญหาเกี่ยวกับทัศนคติของครูและนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาไทย ปัญหาเกี่ยวกับ วิธีสอนและวิธีเรียน ปัญหาการวัดผล และปัญหาเบ็ดเตล็ด ด้วยการส่งประมวลคำถามเพื่อขอทราบ ข้อเท็จจริงในปัญหาค้างกล่าวไปยังครูและนักเรียนทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ในจังหวัด ทรนครและชลบุรี จำนวนเจ็ดโรงเรียน คือ โรงเรียน ดงกุหลาบ มหาวิทยาลัย เป็ญจนราชวิทย วิทยารามบัว กรุงเทพมหานครวิเศษเทียน วัฒนภูวนิชวิทย และ ศาสดาวิทยาลัยวิชาการศึกษามหามวัน (สำหรับ ประมวลคำถามที่ส่งไปยังครูนั้น ได้เพิ่มโรงเรียนวิเศษเทียนและอีกหนึ่งโรงเรียน)

ผลของการสำรวจ เฉพาะที่เกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อวิชาภาษาไทย ซึ่งเป็นวิชาหนึ่งในหมวด ภาษาไทยนั้น ปรากฏว่า ในจำนวนครูที่ให้คำตอบ ๒๒ คน นั้น มีครูที่ตอบสอนภาษาไทยอยู่ร้อยละ ๘๘.๑

^๒ เปี่ยมศรี นาควัฒน์ วิธีสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษา วิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์ ภาควิชาประถมศึกษา มหาวิทยาลัย มหัทธ ๒ หน้า ๒ - ๓ มหัทธ ๓ หน้า ๑ - ๒ และ มหัทธ ๔ หน้า ๕ - ๖.

ที่ไม่ชอบสอน ร้อยละ ๒๖.๔ และที่ไม่แน่ใจว่าชอบสอนหรือไม่ ร้อยละ ๓๐.๔ และเหตุผลที่ครู
ชอบสอนวิชานี้มากที่สุดก็คือ ชอบอ่านเรื่องแปลก ๆ ของนักเรียน ส่วนเหตุผลที่ไม่ชอบสอนมากที่สุด
ก็คือ ไม่นักในการแต่ง และครูทั้งที่ชอบสอนและไม่ชอบสอนวิชาภาษาไทย ก็มีความสนใจในการ
ตรวจแบบฝึกหัดของนักเรียนเหมือนกัน

ผลงานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนทั่ว ๆ ไป นอกจากผลการสำรวจคำถามภาษาไทย
ซึ่งทำให้ได้ทราบถึงทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยด้วยทั้งกล่าวแล้ว ยังมีผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับ
ทัศนคติของครูต่อการสอนทั่ว ๆ ไปอีกด้วย ซึ่งแม้ว่าจะไม่เป็นทัศนคติของครูต่อการสอนภาษาไทย
โดยตรงก็ตาม แต่เมื่อเอ่ยถึงการสอนทั่ว ๆ ไปก็ย่อมรวมถึงการสอนภาษาไทยด้วย จึงได้นำมากล่าว
ไว้ ดังนี้

กองการวิจัย^๓ ได้ทำการสำรวจทัศนคติของครูทั่วประเทศเพื่อให้ได้ทราบว่า ระยะเวลา
ของการเป็นครูจะมีความสัมพันธ์ต่อความรู้สึกที่มีต่อการสอนหรือไม่ และสำรวจทัศนคติของครูเกี่ยวกับ
สาเหตุแห่งความประพฤติกมิของ เด็กว่ามีประการใดบ้าง โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire)
เป็นอุปกรณ์ ผลของการสำรวจเฉพาะที่เกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนปรากฏว่า ไม่ว่าจะเป็นครู
ที่ทำงานมาเป็นเวลานานน้อยเพียงใดก็ตาม ส่วนมากมีใจรักอาชีพครู มีทัศนคติที่ดีต่อการสอนและ
การอบรมเด็กจริง ๆ

จุดมุ่งหมายของการสำรวจของกองการวิจัย ที่ต้องการทราบว่า ระยะเวลาของการเป็นครู
จะมีความสัมพันธ์ต่อความรู้สึกที่มีต่อการสอนหรือไม่นั้น มีส่วนคล้ายกับความมุ่งหมายข้อหนึ่งของปัญหา
การวิจัยครั้งนี้ จึงเห็นว่า ผลการวิจัยดังกล่าวของกองการวิจัยมีส่วนสัมพันธ์กับปัญหาของผู้เขียนได้

ผลงานวิจัยในต่างประเทศ

ในต่างประเทศ ได้มีผลงานการวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนภาษาอังกฤษ และ
การใช้ภาษาอังกฤษอย่าง ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์กับปัญหาการวิจัยครั้งนี้ กล่าวคือ ในต่างประเทศที่ใช้
ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาตินั้น ภาษาอังกฤษก็ย่อมมีสภาพเท่ากับภาษาไทยอันเป็นภาษา

^๓ การวิจัย, กอง กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ผลการสำรวจภาวะความ
เป็นอยู่ของครูทั่วประเทศ หน้า ๓๗.

ประเทศไทยนั่นเอง ทั้งนี้ ผลการค้นคว้าเกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนภาษาอังกฤษใน
ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ ก็ยังมีส่วนสัมพันธ์กับผลการค้นคว้าที่เกี่ยวกับทัศนคติ
ของครูต่อการสอนภาษาไทยได้ ผู้เขียนจึงได้ขอยกกล่าวไว้ และยังมีผลงานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติ
ของครูต่อการสอนตัว ๆ ไป และข้ออาชัฏครู ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับปัญหาการวิจัยนี้ จึงได้นำมา
กล่าวไว้ด้วย

ผลงานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนภาษาอังกฤษและการใช้ภาษาอังกฤษ ได้มีผู้
ทำการสำรวจไว้ดังนี้

บริกซ์ " ได้ทำการสำรวจทัศนคติของครูต่อการสอนภาษาอังกฤษ เฉพาะที่เกี่ยวกับวิชา
ไวยากรณ์ ในปี พ.ศ. ๒๔๔๖ ปรากฏผลของการสำรวจว่า ครูส่วนมากมีความเห็นว่า วิชาไวยากรณ์
เป็นเครื่องมือที่มีค่าสำหรับนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งยังเป็นวิชาที่ช่วยให้นักเรียนเข้าใจ
วิชาการหลักได้ และช่วยในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศด้วย

วอมแมก " ได้สำรวจทัศนคติของครูต่อการใช้ภาษาอังกฤษในปัจจุบัน จากครูซึ่งเป็นสมาชิก
ขององค์การครูสอนภาษาอังกฤษแห่งชาติ (National Council of Teachers of English —
NCTE) และครูในโรงเรียนประถม โรงเรียนมัธยม และในวิทยาลัยด้วย โดยการส่งแบบสอบถาม
ประกอบด้วยข้อความที่ใดทำการอภิปรายกันมาแล้วในวงการวรรณคดีปัจจุบัน และซึ่งอาจจะนำมาใช้ได้
เป็นจำนวน ๕๐ ข้อ ไปยังครูเหล่านั้น ผลของการสำรวจปรากฏว่า ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนมากยังคง
ยึดมั่นในความคิดเห็นเก่า คือ จะยอมรับในเรื่องการเปลี่ยนแปลงของการใช้ภาษาที่ต่อเมื่อภาษาที่จะ
นำมาใช้นั้น เป็นที่ยอมรับใช้กันในตำรา ในพจนานุกรม และในจดหมายเหตุนั้นแล้ว เท่านั้น
ครูบางคนก็มีความเห็นว่า ในเรื่องของภาษาควรที่จะคำนึงถึงกฎเกณฑ์ในหลักไวยากรณ์อยู่ด้วย
ครูบางคนก็เห็นว่าคนอเมริกันก่อนหน้าจะเกิดขึ้นในเรื่องหลักไวยากรณ์ คือ ไม่ระมัดระวังในการ
ใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และควรจะเป็นความรับผิดชอบของครูสอนภาษาอังกฤษในอันที่จะ

Briggs, Thomas H., "Formal English Grammar and Discipline,"
in Encyclopedia of Educational Research, p. 461.

Womack, Thurston, "Teachers' Attitudes Toward Current English
Usage," The Educational Digest, pp. 46 - 48.

เกณฑ์มาตรฐานในวิชาภาษาไทยขึ้น ครอบงำก็ยังคงเชื่อมั่นอยู่กับความึกเก่า ๆ ในเรื่องการใช้ภาษา เพราะเหตุที่ได้รับอิทธิพลจากการเรียนภาษาตะวันตกมาแต่ไหนแต่ไร

ผลงานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนตัว ๆ ไป และต่ออาชีพครู ผลงานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนตัว ๆ ไป และต่ออาชีพครู ซึ่งแม้จะไม่เกี่ยวข้องกับโครงงานเรื่องนี้ แต่ผู้เขียนเห็นว่าแม้จะเป็นการสอนโดยตัว ๆ ไปก็ตาม ย่อมรวมถึงการสอนภาษาซึ่งถูกควบคุม และนอกจากนี้ผลการวิจัยซึ่งจะยกมากล่าวต่อไปนี้ ยังมีส่วนคล้ายกับข้อปัญหาบางข้อในแบบสอบถามที่ผู้เขียนใช้ในการวิจัยครั้งนี้ด้วย (ดูแบบสอบถามในภาคผนวก หน้า ๒๑๖) จึงเห็นสมควรที่จะได้นำมากล่าวไว้ดังนี้

กองวิจัยของ เอ็น.อี.เอ.^๖ ได้ทำการสำรวจทัศนคติต่อการสอนตัว ๆ ไปของครูอเมริกัน รวม ๕,๐๐๐ คน ในปี พ.ศ. ๒๔๔๔ ปรากฏผลว่า ครูที่ยังคงนิยมเลือกอาชีพครูต่อไปนั้น เป็นครูหญิงในเขตเมือง ร้อยละ ๖๖ และครูหญิงในเขตชนบท ร้อยละ ๗๔ กับครูชายในเขตเมือง ร้อยละ ๔๔ และครูชายในเขตชนบท ร้อยละ ๔๑ ส่วนครูที่ไม่นิยมเลือกอาชีพครูต่อไปนั้นมีโอกาสเลือกนั้น เป็นครูในเขตชนบท ร้อยละ ๕ และ ครูในเขตเมือง ร้อยละ ๔ และ ครูหญิง ๑ คน ในชุด ๆ ๔ คน ขอมติว่า การสอนเป็นอาชีพที่มีคุณค่าและน่าตื่นเต้นที่สุด

ผลการสำรวจของกองวิจัยของ เอ็น.อี.เอ. นี้ ผู้เขียนเห็นว่าคล้ายกับคำถามข้อสุดท้ายของแบบสอบถามที่ผู้เขียนใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ที่ว่า ครูจะยังเลือกสอนวิชาภาษาไทยอีกต่อไปหรือไม่ ถ้ามีโอกาสเลือก จึงได้นำมากล่าวไว้

ทัตเทิล^๗ ได้ทำการสำรวจทัศนคติต่อการสอนของครูที่ทำการสอนอยู่ในวิทยาลัยต่าง ๆ เพียงแต่ในลอสแอนเจลิสไปจนตลอดฝั่งแปซิฟิก จำนวน ๔๗ คน เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๔๔ ปรากฏผลว่า มีครูที่ปรารถนาจะให้เป็นที่ยอมรับของลูกศิษย์ของบุคคลทั่วไปถึงร้อยละ ๕๐ และครูที่ต้องการนำเหตุผลให้เข้าโรงเรียนแก่คนทั่วไป มีร้อยละ ๔๕ และ ๕ ใน ๑๐ คน ของครูเหล่านี้มีความพอใจในงานที่ตนได้รับมอบหมายอยู่ในปัจจุบัน

^๖ N.E.A., Research Division, "Substitute Teachers in the Public School," in Encyclopedia of Educational Research, p. 1359.

^๗ Tuttle, Harold S., "Profile of Professors," in Encyclopedia of Educational Research, p. 1359.

ผลการสำรวจของทิทเทินนี้ คล้ายกับคำถามในแบบสอบถาม (ข้อ ๗๖) ที่ผู้เขียนใจในภา
วียครั้งนี้ ที่ว่า ครูพอใจในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอยู่ในปัจจุบันหรือไม่ จึงได้ถามกล่าวไว้ด้วย

ไซมอนส์^๔ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความจริงบางอย่างในเรื่องการสอนของครู
ในปี พ.ศ. ๒๔๔๔ ด้วยการใจวิหคสอบ สัมภาษณ์ และสังเกตครูอเมริกันจำนวน ๑๔ คน ได้ผล
สรุปว่า วิธีการสอนและบทบาทครูที่ครูได้รับขณะเป็นนักเรียนนั้น อาจมีอิทธิพลต่อการสอน
ของครูได้แก่เพียงผิวเผิน แต่ทว่าจะถือสิ่งเหล่านี้มาเป็นหลักตัดสินในเรื่องสัมพันธภาพระหว่างครูกับ
นักเรียน หรือทัศนคติโดยทั่วไปของครูต่อการสอนนั้นหาได้ไม่

ผลการสำรวจของไซมอนส์ ที่ว่า บทบาทครูที่ครูได้รับขณะเป็นนักเรียนนั้น อาจมี
อิทธิพลต่อการสอนของครูได้แก่เพียงผิวเผินนั้น คล้ายกับคำถามในแบบสอบถาม (ข้อ ๗๖) ที่เป็น
อุปกรณในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งผู้เขียนตั้งใจจะหาว่า การที่ครูได้เรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอกเมื่อ
เป็นนักเรียนนั้น จะมีส่วนสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการสอนภาษาไทยขณะเป็นครูหรือไม่ (แต่เนื่องจาก
ข้อปัญหาในแบบสอบถามมีมากจนเหลือวิธีที่จะยกมาทำการวิจัยได้ครบทุกข้อ จึงไม่ทำการวิจัย
ข้อ ๗๖ นี้)

โรเบอร์ต^๕ ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของครูชายในโรงเรียนประถมที่มีต่อการสอน
เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๔๖ ด้วยการส่งประมวลข้อความที่คัดเลือกแล้วไปยังครูชายในโรงเรียนประถม ๔๐ คน
ซึ่งล้วนแต่เป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญา จากวิทยาลัยครูในเมืองออสวีโก นครนิวยอร์ก (The
State University Teachers College, Oswego, New York) ผลปรากฏว่า ทัศนะ
ในเชิงนิยามที่ครูพอใจออกมาที่สุดได้แก่ข้อความเหล่านี้

๑. จากเจ้าภาคนิยมใจในการ เป็นครูโรงเรียนประถม
๒. ครูชายส่วนมากเป็นที่ต้องการของโรงเรียนประถมทั้งหลาย
๓. จากเจ้ารู้สึกว่างานที่ทำอยู่ขณะนี้ มีความสำคัญและมีค่าสำหรับตัวเขา
๔. เด็กวัยรุ่นต้องการครูชายมาก

^๔ Symonds, Percival M., "Teaching as a Function of the Teacher's Personality," in Encyclopedia of Educational Research, p. 1360.

^๕ Rogers, Dorothy, "A Study of the Reactions of Forty Men to Teaching in the Elementary School," in Encyclopedia of Educational Research, p. 1359.

๕. ถ้ามีโอกาสเลือก ข้าพเจ้าพอใจที่จะเลือกเป็นครูในโรงเรียนประถมศึกษาต่อไป ส่วนคำตอบในเรื่องนี้แสดงที่ครูชายเหล่านี้ได้เขียนมาที่สุดได้แก่ข้อความที่ว่า ครูชายในโรงเรียนประถมศึกษาส่วนมากสนใจที่จะสอนของที่เขาชอบสอน

สำหรับข้อความในเรื่องนี้มาเฉพาะข้อ ๑ และ ๕ ซึ่งโรเบิร์ตใช้ในการสำรวจของเขา คล้ายกับคำถามในแบบสอบถาม (ข้อ ๒๔, ๓๖) ที่ผู้เขียนใช้เป็นอุปกรณ์ในการวิจัยครั้งนี้ คือเป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนภาษาไทย กับความพอใจที่จะเลือกสอนภาษาไทยต่อไปหรือไม่ถ้ามีโอกาสเลือก จึงได้นำมากล่าวไว้

รอกซิโอ และ เคอร์นีย์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของครูในโรงเรียนประถม ที่มีต่อวิชาเรียนซึ่งมีส่วนสัมพันธ์ในการสอน โดยมุ่งหมายที่จะสำรวจว่า จำนวนปีที่ได้รับการศึกษา วิชาครู อายุ และ สภาพการครองชีพ จะทำให้ครูมีทัศนคติต่อวิชาเรียนแตกต่างกันหรือไม่ โดยใช้แบบสอบถามทัศนคติของครูในรัฐมินเนโซตา (The Minnesota Teacher Attitude Inventory — The MTAI) เป็นอุปกรณ์ในการศึกษา ผลปรากฏว่า ในจำนวนครู ๒๐๒ คน ซึ่งมีอายุตั้งแต่ ๒๐ ปี - ๕๐ ปี ขึ้นไป ทั้งที่โสดและแต่งงานแล้ว และได้รับการศึกษาในวิทยาลัยครูมาแล้ว ๒ - ๔ - ๕ ปี และมากกว่านี้ มีทัศนคติต่อวิชาเรียนแตกต่างกันแต่ประการใด

ผลการสำรวจของ รอกซิโอและเคอร์นีย์ นี้ มีส่วนคล้ายการวิจัยของผู้เขียนอยู่บ้าง คือต้องการทราบว่าครูที่มีอายุต่างกันจะมีทัศนคติต่อวิชาเรียนซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องในการสอนของครูแตกต่างกันหรือไม่

๒. ผลการค้นคว้าสำคัญซึ่งใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ในตอนที่ ๑ ผู้เขียนได้กล่าวถึงความหมายของคำ ทัศนคติ และ การสอน ไว้ในหัวข้อ คำจำกัดความของศัพท์เฉพาะไว้แล้วอย่างสั้น ๆ แต่โดยเหตุที่ทั้งสองคำเป็นคำสำคัญที่ใช้ในการวิจัยเรื่องนี้ ผู้เขียนจึงได้ทำการศึกษาค้นคว้าความเต็มของนิยามการศึกษาหลายคนที่กล่าวไว้ในหนังสือหลายเล่ม และยกมากล่าวไว้ในตอนที่ ๑ เพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบความหมายอันแท้จริงของคำทั้งสองนี้อย่างแจ่มแจ้ง และนอกจากสองคำนี้ยังได้ยกคำ ภาษา มากล่าวไว้ด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจชัด

ว่า คำว่า "ภาษา" ในทัศนของนักการศึกษาทั้งหลาย กับที่เราเข้าใจกันทั่วไปนั้นเหมือนกันหรือ
แตกต่างกันประการใดบ้าง

ทัศนคติ

คำว่า "ทัศนคติ" เป็นศัพท์บัญญัติทางวิชาการศึกษา มีความหมายตรงกับภาษาอังกฤษว่า
"Attitude" ซึ่งมาจากศัพท์ละตินว่า "Aptus" แปลว่า "โหม เียง เหมาะสม"^{๑๒} และ
นำมาใช้ในความหมายของคำ Attitude ว่า "ท่าทีที่แสดงออกของคนเราซึ่งบ่งถึงสภาพของ
จิตใจ"^{๑๓}

ลินเชย์^{๑๔} กล่าวว่า นักจิตวิทยาในสมัยก่อน ๆ เช่น เซอร์เบอร์ท สเปนเซอร์
ได้ให้ความหมายของทัศนคติไว้สองอย่าง คือ หมายถึง "ท่าทีที่แสดงออกทางจิตใจ" และ "ท่าทีที่
แสดงออกทางกาย" แต่ในระบะต่อมา ความหมายดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นหมายถึง "ภาวะ
ความพร้อมของประสาทและจิตใจ ซึ่งแสดงออกมาร่างกายและจิตใจ"

นันทนถ์^{๑๕} ให้นิยามว่า "ทัศนคติ คือท่าทีที่แสดงออกล่วงหน้าให้รู้ว่ปฏิบัติหรืยานั้น จะเป็นไป
ในเชิงนิเสธหรือิมาณ ไม่ว่าจมากหรือน้อยก็ตาม ที่มีอิทธิพล ต่อสถานที หรือบุคคลในระดับชั้น
ต่าง ๆ กัน"^{๑๖}

หม่อมหลวง ตูบ จุณสาบ ได้ให้นิยามของทัศนคติไว้ว่า "เป็นสภาพของจิตที่ควบคุมและ
ชี้ทางว่า ปฏิบัติการควรจมุ่งไปในทิศทางใด (ทิศทางในที่นี้หมายถึงทิศทางที่เกี่ยวกับสังคม)"^{๑๗}

มีนักการศึกษาบางคนไม่ได้ให้นิยามของทัศนคติไว้โดยตรง แต่ก็ได้ให้ความเห็นอย่างน่าน่าฟัง
ไว้ อาทิเช่น นิคคอมบ์ กล่าวว่า "ทัศนคติซึ่งมีอยู่ในเจตนาบุคคลนั้น ขึ้นกับลักษณะของสิ่งแวดล้อม
ที่เขาได้รับ"^{๑๘}

^{๑๑} วิสาณัฐศึกษา, กรม กระทรวงศึกษาธิการ ประมวลศัพท์บัญญัติวิชาการศึกษา หน้า ๑๖.

^{๑๒} Webster's New World Dictionary of the American Language, p. 72.

^{๑๓} Ibid. p. 95.

^{๑๔} Lindzey, Gardner, Handbook of Social Psychology, p. 43.

^{๑๕} Nunnally, Jum C., Jr., Tests and Measurement, p. 300.

^{๑๖} ตูบ จุณสาบ, น.ล. จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน หน้า ๔๔.

^{๑๗} Newcomb, Theodor H., Social Psychology, p. 221.

ทิฟฟิน ไทท์ และ อัสเชอร์ กล่าวว่า "ทัศนคตินี้เป็นผลจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม ทัศนคติของบุคคลคือสิ่งต่าง ๆ เป็นต้นว่า การประหารชีวิต สหกรณ์กรรมกร และการเกษตรกรรม นั้น อาจเปลี่ยนไปตามสภาพการศึกษา และการโฆษณาชักจูง ซึ่งจึงเป็นส่วนประกอบอันสำคัญยิ่ง"

นิวคอมบ^{๑๕} มีความเห็นว่า ทัศนคติของบุคคลนั้นอาจแสดงออกมาได้ทางพฤติกรรม ซึ่ง เป็นไปในสองลักษณะ คือ ในลักษณะที่พอใจหรือชม อันเป็นผลให้ผู้นั้นเกิดความรักใจ รักใคร่ ยากเข้าใกล้สิ่งนั้น ๆ เรียกว่า ทัศนคติเชิงนิมิต กับ ทัศนคติอีกแบบหนึ่งซึ่งแสดงออกมาใน รูปของความไม่พอใจ เบื่อหน่าย เป็นผลให้ผู้นั้นเกิดความรังรัง ไม่อยากเข้าใกล้สิ่งนั้น ๆ เรียกว่า ทัศนคติเชิงนิเสธ

หากจะกล่าวสั้น ๆ แล้ว ทัศนคติ ก็หมายถึงท่าทีความรู้สึก ความนึกเห็นของบุคคล ซึ่ง อาจเป็นผลเกิดขึ้นได้ตามสภาพการศึกษาและสิ่งแวดล้อม หรือการชักจูงใจของบุคคลนั้น ๆ และ แสดงออกมาในรูปของความพอใจหรือเบื่อกังวลใจหรือสิ่งอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย

การสอน

คำว่า "การสอน" นี้ เป็นคำกล่าวให้เข้าใจกันได้ง่าย ๆ โดยทั่วไปก็จริง แต่ถ้ามองว่า ในแง่วิชาการแล้วก็ไม่ง่ายต่อการที่จะให้คำนิยามให้เข้าใจชัดนัก ในทฤษฎีการสอนไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๔๔๓ ได้ให้ความหมายของคำ "สอน" ไว้ว่า "บอกวิชาความรู้ให้ แสดงให้เข้าใจ ในรูปร่างเริ่มฝึกหัด"^{๒๐}

กู๊ด ได้ให้นิยามของการสอนไว้ว่า "ในความหมายแคบ ๆ หมายถึง การให้คำแนะนำ สิ่งสอนในสถาบันการศึกษา ส่วนในความหมายกว้าง ๆ หมายถึง การจัดหากิจกรรม อุปกรณ์ และให้คำแนะนำอันจะอำนวยความสะดวกแก่การเรียน ไม่ว่าจะเป็นไปตามแบบแผนหรือไม่ก็ตาม"^{๒๑}

^{๑๕} Tiffin, Joseph, Knight, Frederick B., and Asher, Eston Jackson, The Psychology of Normal People, P. 62.

^{๑๖} Newcomb, Theodor M., op. cit., p. 128.

^{๒๐} ราชบัณฑิตยสถาน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๔๔๓ หน้า ๔๔๔.

^{๒๑} Good, Carter V., Dictionary of Education, p. 37.

ริสค์ ไก่กล่าวถึงความหมายของการสอนไว้ว่า

เป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า บัณฑิตไม่มีสภาพการเรียนการสอน ถ้าปราศจากครูและ
นักเรียน ... เมื่อใดที่เราเอ่ยถึงภาวะการสอนในชั้นเรียน เราก็จะต้องนึกถึงภาวะ
การเรียนควบคู่ไปด้วย ... ก็คือ ไก่เปรียบเทียบสภาพการเรียนการสอนกับการซื้อขายว่า บัณฑิต
ไม่มีการขายในเมื่อไม่มีการซื้อ เช่นเดียวกับ บัณฑิตไม่มีการสอนในเมื่อไม่มีการเรียน ทั้งนี้
เป็นการ เน้นให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างภาวะการเรียนและการสอน และอาจนิยาม
การสอนได้ว่าเป็นแนวทางของการเรียน ดังนั้น ในการศึกษาหลักของการสอนจึงต้อง
เกี่ยวโยงไปถึงการศึกษาในเรื่องของการเรียนด้วย และเป็นที่ยอมรับกันดีแล้วว่า
หลักการสอนแบบต่าง ๆ ที่นำมาใช้กันนั้น หลักใหญ่จะต้องขึ้นอยู่กับธรรมชาติของการเรียน
นั่นเอง ๒๒

วอนด์ท์ ไก่กล่าวว่า "การสอนนี้ รวมถึงสัมพันธ์สภาพระหว่างครูกับกลุ่มบุคคลต่าง ๆ" ๒๓
ถ้าจะสรุปความหมายของการสอนได้ว่า การสอน คือ การที่ครูบอกวิชาความรู้ หรือ
แนะนำสั่งสอน ตลอดจนจัดหาอุปกรณ์การเรียนให้แก่นักเรียนหรือผู้ใดซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องใน
การเรียนการสอนนั้น

ภาษา

คำว่า "ภาษา" นี้ ในพจนานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๔๘๓ ให้ความหมาย
ไว้ว่า "เสียงหรือกิริยาอาการ ซึ่งหาความเข้าใจกันและกันได้ คำพูดที่ไข่ไข่จากกัน" ๒๔
กลีสัน ให้นิยามของคำว่าภาษาไว้ว่า "เป็นรูปหนึ่งของคำพูด ซึ่งอาจนำมาอธิบายได้" ๒๕

๒๒ Risk, Thomas N., Principles and Practices of Teaching in Secondary School, P. 3.

๒๓ Wandt, Edwin, The Measurement of Teacher's Attitude Toward Group Contacted in the Schools, p. 113.

๒๔ ราชบัณฑิตยสถาน, อ.ก. หน้า ๒๔๖.

๒๕ Gleason, H. A., An Introduction to Description Linguistics, p. 337.

ฟรานซิส กล่าวว่า "ภาษาคือระบบเฉพาะของเสียงที่นำมาใช้ติดต่อกันในกลุ่มชนแต่ละกลุ่ม เพื่อดำเนินธุรกิจของตน" ^{๒๖}

คอร์เนเลียส ว่า "ภาษาทำให้เกิดสังคมมนุษย์ขึ้น ถ้าไม่มีภาษาที่จะไม่มีสังคมและวัฒนธรรมเกิดขึ้น ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อกันระหว่างบุคคลกับกลุ่มชน ซึ่งอยู่ร่วมกันในสังคม" ^{๒๗}

พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนครเชลียงประสิทธิ์ ทรงกล่าวไว้ว่า "ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารระหว่างมนุษย์ ซึ่งอาศัยเสียงเป็นสำคัญ" ^{๒๘}

พระวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนครเชลียงกล่าวว่า "ภาษาคือเครื่องมือซึ่งช่วยให้ผู้อื่นเข้าใจความหมาย" ^{๒๙}

จากนิยามของคำว่าภาษาเท่าที่ขบถกล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่า ความหมายของภาษาก็คือ เสียงหรือลวดคำที่มนุษย์ใช้ติดกันอยู่ ซึ่งในภาษาอังกฤษเรียกภาษานี้ว่า Spoken Language เท่านั้น หากกล่าวถึงคำหนังสือหรือภาษาหนังสือแต่อย่างใดไม่ กรณ์มาเมื่อมนุษย์เจริญขึ้น จึงได้คิดคำหนังสือเป็นสัญลักษณ์แทนเสียงคำพูดในภาษาซึ่งเขียนเพื่อเป็นเครื่องบันทึกเนื้อหาสาระไว้สืบต่อภาษาไว้ เรียกว่า ภาษาเขียน (Written Language) "ภาษาเขียนมีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษาพูดโดยปกติ ที่ใช้วางรูปคำไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย ตลอดจนเลือกสรรลวดคำที่ใช้ให้เป็นตามกำหนดที่วางไว้ในคำราชาธิราชวิธีและไวยากรณ์" ^{๓๐}

ภาษาเขียน หรือ "ภาษาหนังสือ" นี้ ใ้ถูกแยกออกเป็นส่วนใหญ่ ๆ ๒ ส่วน คือ ภาษาท้าว และ ภาษาวรรณคดี ^{๓๑} ทั้งนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า "วรรณคดีเป็นส่วนหนึ่งของภาษา" ^{๓๒}

^{๒๖} Francis, Nelson W., The Structure of American English, p. 13.

^{๒๗} Cornelius, Edwin T., Jr., Language Teaching, p. 44.

^{๒๘} นครเชลียงประสิทธิ์, กรมหมื่น พระเจ้าวรวงศ์เธอ ภาษา วรรณคดี และไวยากรณ์

หน้า ๑

^{๒๙} พระวรวงศ์เธอ, กรมหมื่นนครเชลียง ภาษาไทย หน้า ๔.

^{๓๐} อุนามารทนน, พระยา นิรุกติศาสตร์ ภาค ๑ หน้า ๒๔.

^{๓๑} ฉลาด บุญชอบ, ร. ๑ ประวัติวรรณคดี กอหนี่ ๑ หน้า ๑๔.

^{๓๒} ก. หน้า ๒๔.

สรุปความหมายของภาษาได้ว่า ภาษา ก็คือ เสียงหรืออักษรถิ่นมนุษย์ที่พูดจากัน หรือเป็นเครื่องมือที่ใช้ติดต่อทำความเข้าใจกันในระหว่างมนุษย์ ภาษานี้เดิมมีเฉพาะภาษาพูดเท่านั้น ต่อมามนุษย์เจริญขึ้นจึงได้คิดตัวหนังสือขึ้นแทนเสียงที่พูดกัน เรียกว่าภาษาเขียนหรือภาษาหนังสือ ซึ่งแบ่งออกเป็นภาษาตัวรากับภาษาวรรณคดี ดังนั้นวรรณคดีจึงจัดว่าเป็นส่วนหนึ่งของภาษาได้

การที่ผู้เขียนนำเอาความหมายของคำว่า *ภาษา* มากล่าวไว้ในที่นี้ก็เพื่อในผู้อ่านเข้าใจชัดเจนต่อไปถึงคำว่า *ภาษาไทย* ซึ่งเป็นคำสำคัญที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ว่า เมื่อเอ่ยถึงวิชาภาษาไทย ที่สอนกันในโรงเรียนนั้น ก็หมายถึง วิชาที่ว่าด้วย ภาษาพูด ภาษาเขียน และรวมทั้งวรรณคดีด้วยนั่นเอง

สรุปประจําท

ผลงานค้นคว้าในอดีตที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ ผู้เขียนได้แบ่งออกเป็นสองตอนด้วยกัน คือ

๑. ผลงานวิจัยทั้งในและนอกประเทศที่เกี่ยวกับปัญหาเรื่องนี้

ผลงานวิจัยในประเทศไทย

ในประเทศไทยได้มีผลงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาไทย ซึ่งทำให้ได้ทราบถึงทัศนคติของครูต่อการสอน และที่เป็นผลงานวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนตัว ๆ ไป ซึ่งย่อมรวมถึงการสอนภาษาไทยด้วย ดังต่อไปนี้

ผลงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษา มีดังนี้

ผลการสำรวจของ สิริร แสงธนู และคณะ นิสิตรัชมัยวิทยุแห่งคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เกี่ยวกับการสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาลบางแห่ง ในจังหวัดพระนคร ปรากฏว่า ทัศนคติของครูต่อการสอนภาษาไทยไม่เห็นเด่นชัด เพราะครูมักสอนตามหนังสือเป็นส่วนมาก มีครูบางคนที่ทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาไทยมาแต่เป็นนักเรียน เมื่อเป็นครูต้องรับสอนภาษาไทย จึงมีทัศนคติไม่ดีต่อการสอนด้วย

ผลการสำรวจของ เปี่ยมศรี นาคพันธ์ นิสิตรัชมัยวิทยุแห่งคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เกี่ยวกับการสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษา ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์บางแห่ง ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ปรากฏผลเฉพาะที่เกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย ซึ่งเป็นวิชาหนึ่งในหมวดภาษาไทยว่า ในจำนวนครูที่ให้คำตอบ ๒๒ คน มีครูที่ชอบสอน ร้อยละ ๘๖.๓ และที่ไม่ชอบสอน ร้อยละ ๑๓.๗

นอกจากนี้ ยังมีผลการสำรวจของ กองการวิจัย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เกี่ยวกับทัศนคติของครูทั่วประเทศ ต่อการสอนไทยตัว ๆ ไป ซึ่งปรากฏผลว่า ไม่ว่าจะเป็นครูที่สอนมานานเท่าเพียงใดก็ตาม ส่วนมากมีใจรักอาชีพครู และมีทัศนคติที่ดีต่อการสอน

ผลงานวิจัยในต่างประเทศ

ได้มีผลงานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนภาษาอังกฤษ และการ

ใช้ภาษาอังกฤษอยู่บ้าง ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์กับปัญหาการวิจัยครั้งนี้ คือ ในต่างประเทศซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ ภาษาอังกฤษก็ย่อมมีสภาพเท่ากับภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติไทย ผู้เขียนจึงได้นำมากล่าวไว้ ดังนี้

ผลการสำรวจของ บริษัท ปรากฏว่า เกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนภาษาอังกฤษนั้น ครูส่วนมากเห็นว่าวิชาไวยาดนั้นมีคุณค่าอย่างยิ่งในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน สำหรับทัศนคติของครูต่อการใช้ภาษาอังกฤษในปัจจุบันนั้น วอแมก โคเคนทพบว่า ครูส่วนมากเห็นว่า จะยอมรับความเปลี่ยนแปลงของการใช้ภาษาที่ค่อนข้างเมื่อเป็นที่ยอมรับใช้กันทั่วไปในวงการที่เชื่อถือได้แล้วเท่านั้น

นอกจากนี้ยังมีผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนทั่ว ๆ ไป และทัศนคติครู ซึ่งแม้จะไม่เกี่ยวข้องกับโดยตรงกับปัญหาเรื่องนี้ แต่ก็มีส่วนคล้ายกับคำถามบางข้อในแบบสอบถาม ซึ่งผู้เขียนใช้เป็นอุปกรณ์ในการวิจัยครั้งนี้ จึงได้นำมากล่าวไว้ด้วย คือ ผลการสำรวจทัศนคติของครูอเมริกันต่อการสอนและอาชีพครู ซึ่งปรากฏว่า ครูส่วนมากยินดีเลือกอาชีพครูต่อไป ครูมีความปรารถนาที่จะได้รับการยกย่องนับถือจากคนทั่วไป และมีความภาคภูมิใจในอาชีพของตน แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกว่าการะทางสังคมของคนเรายังด้อยหน้าอยู่มาก

๒. ผลการค้นคว้าคำสำคัญที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

คำสำคัญที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่คำว่า ทัศนคติ และ การสอน ซึ่งผู้เขียนได้กล่าวไว้แล้วอย่างสั้น ๆ ในตอนที่ ๑ ในหัวข้อคำจำกัดความของศัพท์เฉพาะ แต่ได้นำมากล่าวเพิ่มเติมไว้ใหม่นี้ก็เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจกว้างขวางออกไป ส่วนคำว่า ภาษา ที่ยกมากล่าวไว้ใหม่นี้ด้วย ก็เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของคำว่า ภาษา เสียก่อนที่จะโยงไปสู่ความเข้าใจในคำว่า ภาษาไทย และ วิชาภาษาไทย ซึ่งเป็นคำสำคัญอีกคำหนึ่งในการวิจัยครั้งนี้

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของคำ ทัศนคติ การสอน และ ภาษา ไว้ต่าง ๆ กันออกไป แต่ก็พอจะสรุปได้ ดังนี้

ทัศนคติ หมายถึง ท่าทีความรู้สึก ความนึกเห็น ของบุคคล ซึ่งอาจเป็นผลเกิดขึ้นได้ตามสภาพการศึกษา และสิ่งแวดล้อมหรือการชักจูงใจของบุคคลนั้น ๆ และแสดงออกมาในลักษณะของความพึงพอใจหรือเบียดเบียนเกลียดชังต่อบุคคลหรือสิ่งอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย

การสอน หมายถึง การที่ผู้สอนหรือครูบอกวิชาความรู้หรือแนะนำสั่งสอน ตลอดจนจัดกิจกรรมหรือจัดหาอุปกรณ์การเรียนให้แก่ผู้เรียน หรือผู้ใดที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนนั้น

ภาษา หมายถึง เสียงหรือถ้อยคำที่มนุษย์ใช้พูดจากัน หรือเป็นเครื่องมือที่ใช้สื่อความหมายทำความเข้าใจกันในระหว่างมนุษย์ เหนือเจตนา ภาษาพูด แยกตามมนุษย์เจริญขึ้นจึงได้คิดวิธีหนังสือขึ้นแทนเสียงที่พูดกัน จึงเกิดภาษาเขียนหรือภาษาหนังสือขึ้น ซึ่งแบ่งออกได้เป็น ภาษาทวาร กับ ภาษาวรรณคดี ทั้งนี้ วรรณคดี จึงถือเป็นส่วนหนึ่งของภาษากวี

เมื่อภาษาที่มีความหมายซึ่งที่คนพูดแล้ว เมื่อเอ่ยถึง "วิชาภาษาไทย" ซึ่งเป็นคำสำคัญอีกคำหนึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ก็ย่อมหมายถึงวิชาที่ว่าด้วย ภาษาพูด ภาษาเขียน และรวมถึง วรรณคดีด้วยนั่นเอง

วิธีการ

ในบทที่ ๑ ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของการวิจัย ความสำคัญของปัญหาและขอบเขตของการวิจัยไว้แล้ว ส่วนในบทที่ ๒ ก็ได้กล่าวถึงผลงานค้นคว้าที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยไว้เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นว่ามีผู้สนใจในปัญหานั้นหรือไม่แล้วเพียงไร ในบทที่ ๓ นี้ ผู้เขียนนี้จะกล่าวถึงวิธีการในการวิจัยปัญหาเรื่อง *ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา* ต่อไป

ในการกำหนดงานเพื่อให้ได้ทราบข้อเท็จจริงในปัญหาการวิจัยครั้งนี้ ผู้เขียนได้กำหนดกระบวนการดำเนินงานไว้เป็นลำดับขั้น ดังนี้

๑. การหาหมวดประชากรที่ใช้ในการวิจัย ก่อนอื่นผู้เขียนได้ลงมือสำรวจหาหมวดประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เสียก่อน เพื่อจะได้ทำการสอบถามทัศนคติของหมวดประชากรเหล่านั้น
๒. การจัดสร้างแบบสอบถาม เพื่อให้ใช้เป็นอุปกรณ์ในการวิจัย เมื่อหาหมวดประชากรได้แล้ว ก็จัดสร้างแบบสอบถามขึ้น เพื่อใช้สอบถามทัศนคติของหมวดประชากรที่หาได้นั้น
๓. การแจกจ่ายแบบสอบถามและการเก็บรวบรวมข้อมูล เมื่อจัดสร้างแบบสอบถามเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ทำการแจกจ่ายแบบสอบถามเหล่านั้นไปยังหมวดประชากร คือ ครูสอนภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อให้กรอกข้อความต่าง ๆ ในแบบสอบถาม แล้วจึงจัดการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป
๔. การจัดการหาค่าข้อมูล เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลได้ครบถ้วนแล้ว ก็นำข้อมูลเหล่านั้นมาจัดกระทำเพื่อให้ได้ผลปรากฏออกมาดังต้องการ

เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจวิธีการดำเนินการแต่ละขั้นดังกล่าวโดยพิสดารยิ่งขึ้น ผู้เขียนจึงจะได้อธิบายแต่ละขั้นเป็นลำดับไป ดังนี้

การหาหมวดประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ในการหาหมวดประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้เริ่มทำดังนี้

๑. สำรวจจำนวนโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ทำการสอนตั้งแต่ชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึง ชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ ว่ามีจำนวนทั้งสิ้นกี่โรงเรียน ได้แก่โรงเรียนอะไรบ้าง
 กับการติดต่อขอทราบจากเจ้าหน้าที่กองโรงเรียนรัฐบาลส่วนกลาง กระทรวงศึกษาธิการ ปรากฏว่า
 มี ๒๔ โรงเรียน เป็นโรงเรียนชาย ๑๔ โรงเรียนหญิง ๔ โรงเรียน และโรงเรียนสหศึกษา ๔ โรงเรียน

๒. สํารวจจำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนทั้ง ๒๔ โรงเรียน นั้น (ไม่ว่าจะสอนทุกวิชา
 ในหมวดภาษาไทย หรือสอนบางวิชา หรือสอนวิชาอื่น ทางานอื่นด้วย) การติดต่อขอทราบจาก
 อาจารย์ใหญ่หรือครูใหญ่ หรือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่หรือผู้ช่วยครูใหญ่ หรือหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทย
 ของโรงเรียนทั้ง ๒๔ โรงเรียน จึงได้จำนวนครูสอนภาษาไทย รวมทั้งสิ้น ๒๔๔ คน และภายหลังที่
 ได้รับแบบสอบถามกลับคืนจากครูเหล่านั้น ก็ปรากฏว่า ได้ครบจำนวน ๒๔๔ คน ทั้งนี้ จึงกล่าวได้ว่า
 จำนวนครูสอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาลทั้ง ๒๔ แห่ง ในจังหวัดนคร นคร และธนบุรี
 ทั้ง ๒๔ คนนี้ เป็นหมวดประชากรอันแท้จริง ในการวิจัยครั้งนี้ ทรงตามหาค้นคว้าในการวิจัย
 และทรงตามขอบเขตของการวิจัยซึ่งผู้เขียนตั้งไว้แล้ว ดังปรากฏรายละเอียดของจำนวนครู
 ในโรงเรียน ๒๔ โรงเรียน ในตารางต่อไปนี้

ตาราง ๙.๑. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาลที่สอนตั้งแต่
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึง ชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ ในจังหวัดระนองและเขาเมรุ

โรงเรียนชาย	จำนวนครู	โรงเรียนหญิง	จำนวนครู	โรงเรียนสหศึกษา	จำนวนครู
สวนกุหลาบวิทยาลัย	๔	สายปูลูญา	๓	วัดสิงห์	๓
วัดเทพศิรินทร์	๔	สตรีวิทยา	๑๐	สุวรรณารามวิทยาคม	๓
วัดสุทธิวราราม	๑๔	ศึกษานารี	๑๒	วัดพระศรีมหาธาตุ	๑๕
ไตรมิตรวิทยาลัย	๔	สตรีวัชรบุรี	๓	นนทบุรี	๑๑
วัดนวลนรดิศ	๑๔	สตรีวิเศษวิทยาราม	๔		
วัดราชพิพัฒน์	๔	สตรีศรีสุวิทย์	๔		
วัดบวรนิเวศ	๑๕	เบญจมาศวิทยาลัย	๔		
วัดปทุมคงคา	๑๑	สตรีวัดอัมพวัน	๓		
วัดเบญจมบพิตร	๑๒	ศรีอยุธยา	๑๕		
ทวีธาภิเศก	๑๐				
อิสลามวิทยาลัย	๕				
โยธินบูรณะ	๑๖				
วัดรางบัว	๔				
วัดสระเกศ	๓				
สวนสุนันทาวิทยาลัย	๑๐				
รวม ๑๕ โรงเรียน	๑๔๔	รวม ๔ โรงเรียน	๔๓	รวม ๔ โรงเรียน	๓๖
รวมยอด จำนวนโรงเรียน ๒๒ โรงเรียน จำนวนครู ๒๒๔ คน					

มวลประชากรทั้ง ๒๒ คน นี้ แยกออกได้เป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

- ๑. เกษ ราช ๗๔ คน
- หญิง ๑๔๔ คน

๒. อาบุ จำแนกได้ดังนี้

- ๑๔ ปี และต่ำกว่า ๓ คน
- ๒๐ - ๒๔ ปี ๕๐ คน
- ๒๕ - ๓๔ ปี ๖๖ คน
- ๓๕ - ๔๔ ปี ๕๐ คน
- ๔๕ - ๕๔ ปี ๓๓ คน
- ๕๕ ปี และสูงกว่า ๔ คน

๓. วุฒิ จำแนกเป็น ๓ ระดับ ดังนี้

ระดับประกาศนียบัตรหรือเทียบเท่า ได้แก่

- ป.ป. พ.ป. ป.กศ.ต้น ๓๖ คน

ระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า ได้แก่

- ป.น. พ.น. ป.กศ.สูง และ อ.กศ. ๑๖๓ คน

ระดับปริญญา ได้แก่

ปริญญาทางวิชาการศึกษา ได้แก่

- อ.บ. กศ.บ. และ กศ.บ.ป.น. (หรือ พ.น.) ๔๑ คน

ปริญญาทางวิทยาศาสตร์ ได้แก่

- อ.บ. และ อ.น. ๔ คน

ปริญญาทางวิทยาศาสตร์ที่มีวุฒิปริญญา ได้แก่

- อ.บ. , อ.น. , อ.บ. , ป.น. (หรือ พ.น.) และ
วารสารศาสตรบัณฑิต, พ.น. ๒๕ คน

๔. จำนวนผู้ที่ทำการสอนวิชาภาษาไทย

๑ ปี และต่ำกว่า	๑๑๒	คน
๔ - ๑ ปี	๗๖	คน
๔ - ๑๒ ปี	๒๕	คน
๑๑ - ๑๗ ปี	๑๔	คน
๑๘ ปี และมากกว่า	๒๑	คน

๕. ชั้นที่ทำการสอน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ ปีที่ ๒	๑๓๕	คน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒	๖๔	คน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑๗	คน
ชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๒	คน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑, ปีที่ ๒ และ		
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒	๑๓	คน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑, ปีที่ ๒ และ ปีที่ ๔	๒	คน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑, ปีที่ ๒,		
มัธยมศึกษาปีที่ ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑	คน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ		
เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๔	คน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ		
เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๔	คน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑, ปีที่ ๒, ปีที่ ๔ และ		
เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑	คน

๖. เหตุผลที่ครูสอนวิชาภาษาไทย

ผู้บังคับบัญชา มอบหมายให้สอน

เพราะขาดครูสอนวิชาอื่น ๔๔ คน

สมัครสอนเองก็ว่างใจรัก ๕๓ คน

ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น	๔	คน
ต้องการปรับปรุงตัวเองเกี่ยวกับวิชาที่สอน	๒๐	คน
สอนเพื่อให้ชั่วโมงสอนครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้		
ผู้บังคับบัญชาให้สอน สอนเอง และ		
ต้องการปรับปรุงตัวเอง	๑๗	คน
สอนเอง ต้องการปรับปรุงตนเอง และ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น	๔	คน
ผู้บังคับบัญชารวมหมายให้สอน และ สอนเพื่อให้ ชั่วโมงสอนครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้	๒๒	คน

การจัดสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้เป็นอุปกรณ์ในการวิจัย

- เพื่อให้ได้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาการวิจัยครั้งนี้ ผู้เขียนจึงได้จัดสร้างแบบสอบถาม (questionnaire) ขึ้น เพื่อใช้เป็นอุปกรณ์ในการวิจัย ดังปรากฏในภาคผนวก หน้า ๒๑๖
- การที่ผู้เขียนเลือกใช้แบบสอบถามเป็นอุปกรณ์ในการวิจัยเรื่องนี้ ก็เพราะเห็นว่าแบบสอบถามเป็นอุปกรณ์ที่เหมาะสมในการวิจัยรายบุคคลที่สุด คือ
๑. เป็นการใช้ประหยัดเวลาค่าใช้จ่ายสูง กล่าวคือ เมื่อได้เตรียมแบบสอบถามให้เรียบร้อยแล้ว ปรากฏว่า ภายในกำหนดเวลาเท่ากัน หากใช้แบบสอบถามจะได้ปริมาณคำตอบสูงกว่าวิธีอื่น
 ๒. จะได้รับคำตอบที่ถูกต้องที่สุด เพราะ โดยปกติคำตอบในแบบสอบถาม ผู้ทำการวิจัยจะต้องส่งวนเป็นความลับอย่างยิ่ง ผู้ตอบจึงวางใจและสามารถให้คำตอบตามความเป็นจริงได้อย่างเสรี
 ๓. ผู้ตอบไม่บังเกิดความอึดอัดใจหรือประหม่าในการให้คำตอบในแบบสอบถามอย่างการใช้วิธีสัมภาษณ์ ซึ่งอาจเป็นผลให้คำตอบคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงได้
 ๔. ผู้ตอบมีเวลาได้คิดไตร่ตรองถี่ถ้วนในการตอบคำถาม เพราะเวลาไม่จำกัดเช่นในการใช้วิธีสัมภาษณ์ ทำให้คำตอบคลาดเคลื่อนได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นได้ว่าแบบสอบถามมีความเหมาะสมที่จะใช้เป็นอุปกรณ์ในการวิจัยเรื่องนี้ยิ่ง เพราะปัญหาของผู้เขียนครั้งนี้เป็นการสำรวจทัศนคติของครู หากจะใช้วิธีสังเกตพิจารณา (Observation) ย่อมเป็นการลำบาก เนื่องจากการสังเกตพิจารณาทัศนคติของบุคคลเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก และถ้าจะใช้วิธีสัมภาษณ์ (Interview) ก็ต้องเสียเวลามาก เพราะมีคำถามหลายข้อควรระมัดระวัง อาจก่อให้เกิดความอึดอัดใจเบื้องต้นทั้งฝ่ายผู้ถามและผู้ตอบ อันจะเป็นผลให้ทัศนคติที่คลาดเคลื่อน ผู้เขียนจึงตกลงใจใช้แบบสอบถามเป็นอุปกรณ์ในการวิจัยครั้งนี้

ในการสร้างแบบสอบถามทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนศึกษานี้ ผู้เขียนได้จัดสร้างขึ้นเป็นสองภาคด้วยกัน รวมทั้งสิ้น ๘๘ ข้อกระทง

ภาคแรก ตั้งแต่ข้อกระทงที่ ๑ - ๘๘ เป็นข้อถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงเฉพาะตัวครูสอนภาษาไทย ในเรื่องตำแหน่งหน้าที่ เพศ อายุ ภูมิจำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย จำนวนที่สอนวิชาที่สอนในหมวดภาษาไทย จำนวนชั่วโมงที่สอนในรอบสัปดาห์ ความชอบและความสนใจในภาษาไทยขณะที่เป็นนักเรียน ความสนใจในการสอนและกิจกรรมทางภาษาไทย และการใฝ่ใจหาความรู้เพิ่มเติมขณะเป็นครูสอนภาษาไทย งานพิเศษที่เกี่ยวกับภาษาไทยทั้งในและนอกโรงเรียน เหตุผลที่ครูรับสอนภาษาไทย และการที่มีบิดามารดาหรือญาติพี่น้องใดสักเป็นครูภาษาไทยหรือเกี่ยวข้องในวงการภาษาไทยของครูสอนภาษาไทยเหล่านั้น

การที่ผู้เขียนได้สร้างข้อถามในข้อกระทงที่ ๑ - ๘๘ ให้เป็นข้อถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงเฉพาะตัวครูในเรื่องต่าง ๆ นั้น ก็เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับครูสอนภาษาไทยในเรื่องเหล่านั้น และจะได้นำรายละเอียดของข้อเท็จจริงนั้น ๆ ไปใช้ในการจัดกระทำกับข้อมูล เพื่อให้ได้ทราบว่าครูสอนภาษาไทยที่มีอายุเท่านั้น ภูมิจำนวนนี้ สอนชั้นไหน ๆ และ ฯลฯ มีทัศนคติต่อการสอนวิชาภาษาไทยประการใดบ้าง

ในข้อกระทงที่ ๑๒ - ๘๘ ยกเว้นข้อกระทงที่ ๒๔ - ๘๐ ซึ่งเป็นข้อถามเกี่ยวกับประสิทธิภาพในการเรียนภาษาไทยของครูขณะที่เป็นนักเรียนและเมื่อเป็นครู รวมถึงผลการเรียนและความสามารถพิเศษทางภาษาไทยด้วย และการที่ครูมีบิดามารดาหรือญาติพี่น้องใดสักเป็นครูสอนภาษาไทยหรือเกี่ยวข้องในวงการภาษาไทยนั้น เป็นข้อถามที่จะเป็นทางให้โคตรพบว่าครูที่มีสภาพดังกล่าวไว้ในข้อกระทงข้างต้น เมื่อเป็นครูจะมีทัศนคติต่อการสอนเป็นประการใดบ้างไหม ผู้เขียนได้จัดทำขึ้น โดยยึดตามความคิดเห็น

ของ ทิฟฟิน ไนท์ และ อัสเชอร์^๑ ที่ว่า "ทัศนคติที่เกิดขึ้นในใจบุคคลใดและแสดงออกไปในลักษณะใดเป็นผลจากอิทธิพลของสภาพการศึกษา แนวนโยบายทางใจ และสิ่งแวดล้อมที่บุคคลนั้นได้รับมา"

ภาคหลัง ตั้งแต่ข้อครั้งที่ ๓๖ - ๔๗ เป็นข้อความเกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย รวมถึงบุคคลและสิ่งอื่นซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องในการสอน คือ นักเรียน เพื่อนครูในโรงเรียน ผู้บังคับบัญชา ผู้ปกครองนักเรียน แบบเรียนวรรณคดีไทย (เป็นแบบเรียนซึ่งบังคับใช้สำหรับนักเรียนทุกคน จึงได้นำมากล่าว) หลักสูตรวิชาภาษาไทย พุทธศักราช ๒๕๐๓ อุปกรณ์การสอน วิธีสอน กิจกรรมทางภาษาไทยที่จัดขึ้นตามสถานที่ต่าง ๆ คำว่าที่ใช้ประกอบการสอน และภาวະการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย

ในข้อครั้งที่ ๓๖ - ๔๐ ซึ่งเป็นข้อความเกี่ยวกับทัศนคติของครูขณะทำการสอนวิชาภาษาไทยแก่นักเรียนนั้น ผู้เขียนได้จัดทำขึ้นโดยยึดตามความคิดเห็นของ ริสค์^๒ ที่ว่า "เมื่อมีการสอนก็ต้องมีการเรียน หรือเมื่อมีครูก็ต้องมีนักเรียน" ดังนั้น ในการสอนตามทัศนคติต่อการสอนภาษาไทยของครู จึงต้องสอบถามทัศนคติของครูต่อนักเรียนขณะทำการสอนภาษาไทยด้วย

นอกจากข้อครั้งที่จัดทำโดยอาศัยความคิดเห็นของนักการศึกษาทางด้านนี้กล่าวแล้ว ข้อครั้งที่เหลือก็ได้จัดทำตามแนวความคิดของผู้เขียนเองและจากประสบการณ์เท่าที่ได้รับขณะเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมมา ๖ ปี จึงได้นำมารวบรวมเป็นแบบสอบถามขึ้นเพื่อใช้ในการค้นคว้าครั้งนี้

นอกเหนือจากที่แจ้งเกี่ยวกับวิธีออกแบบสอบถามอันปรากฏอยู่ในตอนต้นของแบบสอบถามนั้นแล้ว ยังได้แนบจดหมายขอความร่วมมือจากครูสอนวิชาภาษาไทยเป็นท่านของส่วนตัวไปพร้อมด้วย ทั้งนี้เพื่อให้การออกแบบสอบถามนี้เป็นไปอย่างสมบูรณ์

^๑ Tiffin, Joseph, Knight, Frederick B., and Asher, Eston Lackson, The Psychology of Normal People, p. 62.

^๒ Risk, Thomas M., Principles and Practices of Teaching in Secondary School, p. 3.

การแจกจ่ายแบบสอบถามและการรวบรวมข้อมูล

ผู้เขียนได้ไปเยี่ยมครูใหญ่หรืออาจารย์ใหญ่ หรือครูช่วยครูใหญ่หรือครูช่วยอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนรัฐบาลทั้ง ๒ โรงเรียน (ดังปรากฏในตาราง ๑.๑.) ตามสถานที่ที่ไปปฏิบัติงานนั้น ๆ จึงแจ้งถึงความประสงค์ ต่อจากนั้นได้ไปพบหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยอีกชั้นหนึ่ง (ทั้งนี้แล้วแต่ความเห็นชอบของครูใหญ่หรืออาจารย์ใหญ่ หรือครูช่วยครูใหญ่ ครูช่วยอาจารย์ใหญ่แต่ละโรงเรียน) แล้วขอแบบสอบถามไว้ให้ครบตามจำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย และนัดกำหนดวันไปรับแบบสอบถามคืน

มีบางโรงเรียนได้เชื้อเชิญให้ความสะดวกด้วยการส่งแบบสอบถามกลับคืนโดยผ่านทางนักศึกษาบุคลากรภายนอกของวิทยาลัยวิชาการศึกษา (ประสานมิตร)

แบบสอบถามที่ได้รับคืนมาครบถ้วน เป็นจำนวน ๒๒๔ ชุด คิดเป็นอัตราการร้อยละ ๑๐๐

กำหนดเวลาที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล เริ่มแต่วันที่ ๘ กันยายน ถึง ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๕

การจัดกระทำข้อมูล

๑. ทักษะการแก้ไข (Editing) กับแบบกรงข้อมูล เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสม (Consistency) ของคำตอบในข้อต่าง ๆ

๒. ลงรหัสที่จำเป็นจะต้องมีเพื่อให้เข้ากับการจัดการกระทำข้อมูลด้วยเครื่องจักรกลสถิติ

๓. นำบทสรุปข้อมูลจากแบบกรงข้อมูลลงบัตรสถิติ ด้วยความเข้าใจของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก

๔. ทำตารางไขหัวเรื่อง (Cross Tabulation) ด้วยเครื่องจักรกลสถิติ

I.B.H. แบบ 101

๔.๑. ในการทำตารางไขหัวเรื่อง ได้เลือกข้อมูลตามที่คาดหวังว่ามีประสิทธิภาพหรือเกี่ยวข้องกับทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย แล้วจึงจัดทำกรงละเอียดในแง่ของกระทงเหล่านี้ ให้อยู่ในส่วนที่เป็นตอหมึก (Stub) ของตาราง ขั้วกระทงเหล่านี้ได้แก่

๔.๑.๑. เพศ

๔.๑.๒. อายุ

๔.๑.๓. ภูมิภาค

๔.๑.๔. จำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย

๔.๑.๕. ชั้นเรียนสอน

๔.๑.๖. เหตุผลที่ครูสอนวิชาภาษาไทย

สำหรับข้อกระทงอื่น ๆ ที่บ่งถึงทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย จัดไว้ทางหัวเรื่อง
ความสมควร (Box Head) ของการวางนั้น โดยแยกกระทงเหล่านี้

๔.๑.๗. ทัศนคติของครูเกี่ยวกับความเบื่อหน่ายวิชาภาษาไทยของนักเรียน

ขงห้การสอน

ข้อนี้ จะทำให้ได้ทราบว่าครูมีทัศนคติต่อนักเรียนอย่างไรบ้างขณะ
ทำการสอน จึงเป็นการบ่งถึงทัศนคติต่อการสอนของครูตลอดจนความตั้งใจ ความเอาใจใส่ใน
การสอนของครูได้

๔.๑.๘. ทัศนคติเกี่ยวกับการยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยของเพื่อนครูในโรงเรียน
ผู้เขียนเห็นว่า การที่ครูรู้สึกว่าคุณคนได้รับการยกย่องจากเพื่อนครูนั้น

ย่อมเป็นการเสริมกำลังใจในการสอน จึงเห็นสมควรที่จะได้รับทราบความจริงในข้อนี้

๔.๑.๙. ทัศนคติเกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียน

ของครูบังคับบัญชา

การที่ครูรู้สึกว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนวิชาที่ตนสอน ย่อมทำให้ครูมี
กำลังใจในการสอน จึงเป็นการสมควรที่จะได้รับทราบทัศนคติของครูในเรื่องนี้

๔.๑.๑๐. ทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียน

ข้อนี้ จะทำให้ได้ทราบว่าครูพอใจหรือไม่พอใจในเรื่อง เวลาเรียน

ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร จะได้เป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสม

๔.๑.๑๑. ทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับคะแนน

ข้อนี้ จะทำให้ได้ทราบว่าครูพอใจหรือไม่พอใจในเรื่อง คะแนนที่กำหนด

ไว้ในหลักสูตร จะได้เป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรต่อไป

๔.๑.๑๒. ทัศนคติเกี่ยวกับความจำเป็นของอุปกรณ์การสอนต่อการสอนวิชา

ภาษาไทย

ข้อนี้ จะทำให้ได้ทราบว่าครูมีทัศนคติต่ออุปกรณ์การสอนวิชาภาษาไทย
แตกต่างกันประการใดบ้าง จึงเป็นการบ่งถึงความเอาใจใส่จัดหาอุปกรณ์มาใช้ประกอบการสอนของครู

๔.๑.๑๓. ทศนคติเกี่ยวกับความยากง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย

ข้อนี้ จะทำให้ได้ทราบว่าครูมีความเห็นแตกต่างกันอย่างไรในเรื่องความยากง่ายของการสอนภาษาไทย จะได้เป็นทางช่วยเหลือครูต่อไป

๔.๑.๑๔. ทศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกล้นนัยเมื่อทำใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย

การที่ครูรู้สึกล้นนัยเมื่อทำใจในการเป็นครูสอนวิชาใดย่อมเป็นการทอนกำลังใจในการสอน จึงเป็นการสมควรที่จะได้รับทราบทัศนคติของครูในเรื่องนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุง

๔.๑.๑๕. ทศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกล้นนัยเมื่อทำใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย

การที่ครูรู้สึกล้นนัยเมื่อทำใจในการเป็นครูสอนวิชาใดก็ตาม ย่อมเป็นการส่งเสริมกำลังใจในการสอน จึงเป็นการสมควรที่จะได้รับทราบความจริงในเรื่องนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงต่อไป

๔.๑.๑๖. ทศนคติเกี่ยวกับความพอใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย

การที่ครูพอใจในหน้าที่ของตนย่อมทำให้ครูตั้งใจและเอาใจใส่ในการสอน ดังนั้นจึงเป็นการสมควรที่จะได้รับทราบความจริงในเรื่องนี้ จะได้เป็นทางช่วยเหลือครูต่อไป

๔.๑.๑๗. ทศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า การสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพครู

การที่ครูรู้สึกว่าวิชาที่ตนสอนนั้นไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพ ย่อมเป็นการทอนกำลังใจในการสอนวิชานั้น จึงควรจะได้รับทราบความจริงในเรื่องนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไข

๔.๑.๑๘. ทศนคติเกี่ยวกับการเลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไป ถ้ามีโอกาสเลือกข้อนี้ จะทำให้ทราบว่ายังมีครูที่รักจะสอนวิชาภาษาไทยอีกสักกี่คนจะได้หาวิธีแก้ไขหรือส่งเสริมให้มากขึ้น

๔.๒. ถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารทางสถิติ นวัตกรรมส่วนร่อยของข้อมูลแล้ววิเคราะห์จากตารางนั้น ๆ

๕. ทำอิสรภาพส่วนของข้อมูลที่เหลือจากที่ทำการวิจัยหัวเรื่องแล้ว

๕.๑. ในทำอิสรภาพส่วนของข้อมูลที่เหลือจากที่ทำการวิจัยหัวเรื่องนั้น ได้เลือกเฉพาะเอกสารฐานที่คาดหวังว่าจะมีประสิทธิผลต่อทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย รองลงมาจากข้อที่นำไปทำตารางวิจัยหัวเรื่อง ซึ่งได้แก่เอกสารดังต่อไปนี้ (ดูแบบสอยตามในภาคผนวก หน้า ๒๑๖)

๕.๑.๑. ทัศนคติของครูต่อผู้ปกครองในแง่ที่เกี่ยวกับวิชาภาษาไทย (ข้อ ๔๗)

๕.๑.๒. ทัศนคติของครูเกี่ยวกับความเหมาะสมของเรื่องที่กำหนดไว้ในแบบเรียนวรรณคดีไทย (ข้อ ๕๑)

๕.๑.๓. ทัศนคติของครูต่อวิธีสอน ในแง่ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร การฝึกแสดงวิธีสอน การให้แบบฝึกหัดแก่นักเรียน และ ระหว่างวิชาหลักภาษา การใช้ภาษา กับ วรรณคดีไทย (ข้อ ๕๗, ๖๒, ๖๓ และ ๖๔)

๕.๑.๔. ทัศนคติของครูต่อการจัดกิจกรรมทางภาษาไทยตามสถานที่ต่าง ๆ (ข้อ ๖๖)

๕.๑.๕. ทัศนคติเกี่ยวกับความเป็นจริงที่ว่า การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย ไม่ช่วยเพิ่มทุนรายได้พิเศษเหมือนวิชาอื่น (ข้อ ๗๐)

๕.๑.๖. ทัศนคติเกี่ยวกับความที่โรงเรียนการสอนในปัจจุบัน (ข้อ ๗๔)

๕.๑.๗. ทัศนคติเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "ก้าวหน้า" ในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย (ข้อ ๗๕)

๕.๑.๘. ทัศนคติเกี่ยวกับการสอนวิชาหลักภาษาไทย และเหตุผลที่ก่อให้เกิดทัศนคตินี้ ๆ (ข้อ ๗๖)

๕.๒. วิเคราะห์ผลจากข้อมูลที่เหลือจากที่ทำการวิจัยหัวเรื่อง ซึ่งได้เลือกมาและทำอิสรภาพส่วนของข้อมูลแล้วนั้น

สรุปประจักษ์

ในการดำเนินงานวิจัยชุดเรื่อง "ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษา
ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดนครราชสีมา" ซึ่งปรากฏอยู่ในตอนที่ ๑ ผู้เขียนได้ดำเนินการเป็นลำดับดังนี้

๑. หาหมวดประชากรที่ใช้ในการวิจัย
๒. จัดสร้างแบบสอบถามขึ้น เพื่อใช้สอบถามทัศนคติของหมวดประชากรในการวิจัย
๓. แจกจ่ายแบบสอบถามไปยังหมวดประชากร แล้วจึงเก็บรวบรวมข้อมูล
๔. จัดกระทำกับข้อมูลที่รวบรวมได้

ต่อไปนี้ ผู้เขียนได้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

การหาหมวดประชากรในการวิจัย

เริ่มด้วยการสำรวจจำนวนโรงเรียนรัฐบาลที่สอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึง ชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ ๖ ในจังหวัดนครราชสีมา ก่อน ปรากฏว่ามีทั้งสิ้น ๒๕ โรงเรียน ต่อจากนั้น
จึงสำรวจจำนวนครูสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนทั้ง ๒๕ โรงเรียน ได้จำนวน รวม ๒๖๔ คน เป็นชาย
๗๔ คน หญิง ๑๙๐ คน มีอายุตั้งแต่ต่ำกว่า ๑๕ ปี จนถึงสูงกว่า ๕๕ ปี มีวุฒิตั้งแต่ระดับประกาศนียบัตร
จนถึงระดับปริญญา มีจำนวนปีที่ทำการสอนวิชาภาษาไทยตั้งแต่ต่ำกว่า ๑ ปี จนถึงมากกว่า ๒๕ ปี และ
มีเหตุผลในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยแตกต่างกันออกไป

การจัดสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้เป็นอุปกรณ์ในการวิจัย

ในการสร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้เขียนได้จัดทำขึ้นโดยอาศัยแนวความคิดของ
นักการศึกษาบางคน และตามแนวความคิดของผู้เขียนเองประกอบด้วยประเด็นการที่ได้รับความเห็น
สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษา นำมารวบรวมเป็นแบบสอบถามขึ้น ซึ่งแบ่งออกเป็นสองภาค
ด้วยกัน ภาคแรก เป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตำแหน่งหน้าที่การงานของครู ประสิทธิภาพด้านวิชา
ภาษาไทยขณะเป็นนักเรียนและเมื่อเป็นครู รวมถึงผลการเรียนและความสามารถพิเศษทางภาษาไทย
ด้วย และการมีคามารถหรือทัศนคติของครูที่คิดเป็นครูสอนภาษาไทยหรือเกี่ยวข้องกับวงการภาษาไทย

ส่วนภาคหลังเป็นข้อถามเกี่ยวกับ ทักษะของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย รวมถึงบุคคลและสิ่งอื่นซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องในการสอนด้วย

การแจกจ่ายแบบสอบถามและการเก็บรวบรวมข้อมูล

การแจกจ่ายแบบสอบถามและการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้เขียนได้ดำเนินการด้วยตนเอง เริ่มด้วยการไปพบครูใหญ่หรืออาจารย์ใหญ่ หรือผู้ช่วยครูใหญ่หรือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ตามโรงเรียน ทั้ง ๕ โรงเรียน แล้วมอบแบบสอบถามไว้ให้ครบตามจำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนนั้น และนัดวันไปรับคืน เวลาที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ประมาณหนึ่ง เดือน

การจัดกระทำกับข้อมูลเชิงเนื้อหา

เมื่อรวบรวมข้อมูลได้ครบถ้วนแล้ว ก็ถึงมือจัดกระทำกับข้อมูล ด้วยการเลือกข้อมูลที่คาดว่าจะมีประโยชน์เกี่ยวกับทักษะของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย มาทำการลงไขหัวเรื่อง (Cross Tabulation) แล้วทำการสรุปร้อยละและทำการวิเคราะห์ผล เพื่อให้ได้ทราบว่า แท้จริงแล้ว จำนวนผู้ที่สอนวิชาภาษาไทย ชั้นเรียนที่สอน และเหตุผลที่สอนภาษาไทยของครูสอนภาษาไทย มีความสัมพันธ์กับ ทักษะของครู เกี่ยวกับความเมื่อนำภาษาไทยของนักเรียนมาใช้ในการสอน เกี่ยวกับการยกย่องผู้สอนภาษาไทยของเพื่อนครูในโรงเรียน การสนับสนุนการสอนภาษาไทยในโรงเรียน ของผู้บังคับบัญชา ความสัมพันธ์ของหลักสูตรภาษาไทยกับเวลาเรียนและคะแนน ความจำเป็นของอุปกรณ์การสอน ความยากง่ายในการสอนวิชาภาษาไทย ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจและความรู้สึกภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนภาษาไทย ความพอใจในหน้าที่ ความรู้สึกว่าการเป็นครูสอนภาษาไทย ก้าวหน้าหรือไม่ และการเลือกสอนภาษาไทยต่อไปถ้ามีโอกาสเลือก

ส่วนข้อมูลที่เหลือจากการทำการลงไขหัวเรื่องนั้น ก็เลือกเฉพาะข้อที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย รวบรวมจากที่นำไปทำการลงไขหัวเรื่อง ซึ่งได้แก่ข้อถามที่เกี่ยวกับ ทักษะของครูต่ออุปกรณ์การสอน แบบเรียนวรรณคดีไทย คำราบประกอบการสอน วิธีสอน และ ความหมายของคำว่า "ก้าวหน้า" ในการเป็นครูสอนภาษาไทย แล้วจึงนำมาหาอัตราส่วนร้อยละ และทำการวิเคราะห์ผลต่อไป

การตีความจากข้อมูลที่รวบรวมได้

ในบทที่ ๓ ได้กล่าวถึงวิธีการในการวิจัยเรื่องนี้เป็นต้น ๆ ตามลำดับ เริ่มแต่การ
หาหมวดประชากร ในการวิจัย การสรุบบนแบบสอบถามเกี่ยวกับมวลประชากรที่หาได้ การแจกจ่าย
แบบสอบถาม และการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนการจัดกระทำกับข้อมูลที่รวบรวมได้แล้วนั้น
ในบทที่ ๔ นี้ ก็จะกล่าวถึงการตีความจากข้อมูลที่ไ้รวบรวมและจัดกระทำไว้เรียบร้อยแล้ว เพื่อ
ให้ทราบถึงผลของการวิจัยครั้งนี้ต่อไป

การตีความจากข้อมูลที่รวบรวมได้ (Interpretation of Data) นี้ ผู้เขียนได้แบ่งออกเป็น
เป็นสองตอน คือ การตีความจากข้อมูลที่ไ้จากการทำตารางไขว้หัวเรื่อง (Cross Tabulation)
และ การตีความจากข้อมูลที่เหลือจากการทำตารางไขว้หัวเรื่อง

เมื่อได้ตีความจากข้อมูลที่ไ้รวบรวมแล้ว ก็จะทำให้ทราบผลของการวิจัยที่ไ้จากการ
การตีความนี้

การตีความจากข้อมูลที่ไ้จากการทำตารางไขว้หัวเรื่อง

ตารางไขว้หัวเรื่องที่จัดทำขึ้นนี้ เป็นตารางอนุกรมรวม ๖ ชุดด้วยกัน คือ

ตารางอนุกรม ๔.๑. แสดงจำนวนครูสอนวิชาภาษาไทย จัดจำพวกตามเพศ และจำแนก
ตามทัศนคติของครูที่มีต่อการสอน รวมถึงบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอน

ตารางอนุกรม ๔.๒. แสดงจำนวนครูสอนวิชาภาษาไทย จัดจำพวกตามอายุ และจำแนก
ตามทัศนคติของครูที่มีต่อการสอน รวมถึงบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอน

ตารางอนุกรม ๔.๓. แสดงจำนวนครูสอนวิชาภาษาไทย จัดจำพวกตามวุฒิ และจำแนก
ตามทัศนคติของครูที่มีต่อการสอน รวมถึงบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอน

ตารางอนุกรม ๔.๔. แสดงจำนวนครูสอนวิชาภาษาไทย จัดจำพวกตามจำนวนปีที่สอน
และจำแนกตามทัศนคติของครูที่มีต่อการสอน รวมถึงบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอน

ตารางอนุกรม ๔.๕. แสดงจำนวนครูสอนวิชาภาษาไทย จัดจำพวกตามสถานที่สอน และ
จำแนกตามทัศนคติของครูที่มีต่อการสอน รวมถึงบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอน

ตารางอนุกรม ๔.๖. แสดงจำนวนครูสอนวิชาภาษาไทย จักจำแนกตามเหตุผลที่สอน และ
จำแนกตามทัศนคติของครูที่มีต่อการสอน รวมถึงบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอน

ตารางอนุกรมทั้ง ๒ ชุดนี้ แต่ละชุดประกอบด้วย ๑๒ ตาราง

ตารางอนุกรม ๔.๑.๑. ถึง ๔.๑.๑๒. แสดงจำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำแนกตาม
เพศ อายุทางสมมติฐานนี้มีอยู่ ๑๒ ตาราง จดตารางทั้ง ๑๒ ตารางนี้ ก็ความถี่ว่า ครูที่สอน
วิชาภาษาไทยในรั้วมหาวิทยาลัย ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครและธนบุรี ซึ่งจักจำแนกตามเพศ
นั้น มีทัศนคติแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ ในเรื่องการสอน ตลอดจนบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องใน
การสอน ยกเว้นทัศนคติที่เกี่ยวกับความเบื่อหน่ายในวิชาภาษาไทยของนักเรียนและครูที่ทำการสอนเท่านั้น
ซึ่งไม่แตกต่างกัน (ตาราง ๔.๑.๑.) รายละเอียดต่าง ๆ จะเห็นได้จาก ตาราง ๔.๑.๑. ถึง
๔.๑.๑๒ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๔.๑.๑. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำแนกตามเพศ และจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความเบื่อหน่ายในวิชาภาษาไทยของนักเรียน

เพศ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความเบื่อหน่ายในวิชาภาษาไทยของนักเรียน ขณะทำการสอน						
		เบื่อ อย่างมาก	เบื่อ	ไม่เบื่อ ใจ	ไม่เบื่อ	ไม่เบื่อ เลย	ไม่ทราบ	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๔ ๑.๗๕%	๓๐ ๑๓.๓๖%	๓๐ ๑๓.๓๖%	๔๔ ๑๙.๖๔%	๑๖ ๗.๑๔%	๔ ๑.๗๕%	๑๑ ๔.๙๑%
ชาย	๓๔ ๑๐๐%	๓ ๘.๘๒%	๒๓ ๖๗.๖๔%	๑๓ ๓๘.๕๓%	๒๕ ๗๓.๖๔%	๓ ๘.๘๒%	๑ ๒.๙๔%	๒ ๕.๘๘%
หญิง	๑๙๐ ๑๐๐%	๑ ๐.๕๒%	๗ ๓.๖๘%	๑๗ ๘.๙๕%	๑๙ ๑๐.๐๐%	๑๓ ๖.๘๔%	๓ ๑.๕๘%	๙ ๔.๖๘%

ตาราง ๔.๑.๑. ร้อยละ ๓๕.๑๓ (สมการ ๓+๔) ของครูชาย และร้อยละ ๒๗.๓๒ (สมการ ๓+๔) ของครูหญิง มีทัศนคติไปในเชิงนิเสธ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๙.๔๐) แสดงว่า ครูชายที่มีทัศนคติว่านักเรียนไม่มีวิชาภาษาไทยเหมาะสำหรับการสอนนั้นมีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูหญิง

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธของครูชายและครูหญิงนั้น เป็น ร้อยละ ๔๑.๒๕ (สมการ ๖+๗) และ ร้อยละ ๓๗.๐๐ (สมการ ๖+๗) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๖.๑๔) แสดงว่า ครูชายที่มีทัศนคติว่านักเรียนไม่มีวิชาภาษาไทยเหมาะสำหรับการสอนนั้นมีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูหญิง เช่นเดียวกัน

เมื่อเป็นเช่นนี้เราจะเห็นได้ว่า ข้อมูลทั้งสองทางไม่สอดคล้องกัน แต่เมื่อได้พิจารณาคำตอบในตารางแล้วเห็นว่า จำนวนร้อยละของครูหญิงที่ให้คำตอบว่าไม่แน่ใจนี้มากกว่าครูชาย ดังนั้น ถ้าเฉลี่ยจำนวนร้อยละของคำตอบที่แสดงความไม่แน่ใจของครูชายและครูหญิงให้ทั้งสองทางเท่า ๆ กัน แล้วปรากฏว่า จำนวนครูชายที่มีทัศนคติว่านักเรียนมีวิชาภาษาไทยเหมาะสำหรับการสอนนี้มากกว่าครูหญิง ร้อยละ ๑.๔ ซึ่งถือว่าเป็นความแตกต่างอย่างไม่มีสาระสำคัญ และจำนวนครูชายที่มีทัศนคติว่านักเรียนไม่มีวิชาภาษาไทยเหมาะสำหรับการสอนมากกว่าครูหญิงเพียงร้อยละ ๒.๑ ซึ่งเป็นความแตกต่างอย่างไม่มีสาระสำคัญอีกเช่นกัน แสดงว่า ครูชายและครูหญิงมีทัศนคติเกี่ยวกับความเหมาะสมในวิชาภาษาไทยของนักเรียนเหมาะสำหรับการสอนไม่แตกต่างกันแต่ประการใด

ตาราง ๔.๑.๒. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามเพศ และจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับการยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยของเพื่อนครูในโรงเรียน

เพศ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับการยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยของเพื่อนครู			
		ไม่ยกย่อง	ยกย่อง	ไม่ทราบ	ไม่ออกความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๕๑ ๑๙.๓๔%	๘๖ ๓๒.๕๘%	๑๓๓ ๕๐.๕๕%	๑๐ ๓.๕๓%
ชาย	๙๔ ๑๐๐%	๕ ๕.๓๒%	๑๑ ๑๑.๘๖%	๕๖ ๕๙.๒๔%	๒ ๒.๑๐%
หญิง	๑๖๙ ๑๐๐%	๔๖ ๒๖.๖๔%	๗๕ ๔๔.๓๘%	๑๒๑ ๗๑.๓๔%	๔ ๒.๓๖%

ตาราง ๔.๑.๒. ร้อยละ ๑๒.๑๖ ของครูชาย และ ร้อยละ ๒๖.๖๔ ของครูหญิง
มีทัศนคติไปในเชิงลบ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑๐.๕๖) แสดงว่าครูหญิง
ที่มีทัศนคติว่าเพื่อนครูในโรงเรียนไม่ยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยนั้นมีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูชาย

ถ้ารวมทัศนคติในเชิงลบของครูชายและครูหญิงนั้น เป็น ร้อยละ ๑๙.๔๖ และ ร้อยละ ๑๐.๕๖
ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างค่อนข้างมีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๘.๐๔) แสดงว่าครูชายที่มี
ทัศนคติว่าเพื่อนครูในโรงเรียนยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยนั้นมีอัตราส่วนร้อยละค่อนข้างสูงกว่าครูหญิง

จะเห็นได้ว่า ในระหว่างครูชายกับครูหญิงนั้น ครูหญิงมีทัศนคติว่าเพื่อนครูไม่ยกย่องผู้สอน
วิชาภาษาไทยมากกว่าครูชาย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะครูหญิงเป็นเพศที่มีความรู้สึกไวและระแวงคิด
มากกว่าครูชาย จึงเห็นว่าเพื่อนครูไม่ยกย่องมากกว่ายกย่อง

มีข้อที่น่าคิดว่า อัตราส่วนร้อยละของครูหญิงที่เห็นว่าเพื่อนครูในโรงเรียนไม่ยกย่องผู้สอน
วิชาภาษาไทยนั้น มากกว่าที่จะเป็นผลจากการเสนอของครูหรือไม่ เพราะการที่ครูมีทัศนคติว่าไม่ได้รับการ
ยกย่องจากเพื่อนครูด้วยกันแล้ว ก็อาจเป็นการบั่นทอนกำลังใจในการสอนได้

ตาราง ๔.๑.๑. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามเพศและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนของครูมัธยมศึกษา

เพศ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทย ของครูมัธยมศึกษา					
		ไม่สนับสนุนเลย	ไม่สนับสนุน	สนับสนุน พอสมควร	สนับสนุน ค่อนข้างมาก	สนับสนุน อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	—	๖ ๒.๒๑%	๑๔๓ ๕๓.๑๒%	๖๔ ๒๘.๑๕%	๑๑ ๓๑.๑๖%	๔ ๑.๕๕%
ชาย	๓๔ ๑๐๐%	—	๑ ๑.๓๕%	๔๔ ๕๕.๕๖%	๒๑ ๒๙.๓๘%	๘ ๑๐.๔๑%	—
หญิง	๑๙๐ ๑๐๐%	—	๕ ๒.๕๘%	๙๙ ๕๑.๐๕%	๔๓ ๒๒.๖๓%	๓๔ ๑๘.๕๕%	๔ ๒.๐๖%

ตาราง ๔.๑.๑. ร้อยละ ๑.๕๕ ของครูชาย และ ร้อยละ ๒.๕๘ ของครูหญิง
มีทัศนคติไปในเชิงนิเสธ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๒๓) แสดงว่า
อัตราส่วนร้อยละของครูชายและครูหญิงที่มีทัศนคติเกี่ยวกับการไม่สนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยใน
โรงเรียนของครูมัธยมศึกษาไม่แตกต่างกัน

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธของครูชายและครูหญิงนั้น เป็น ร้อยละ ๓๔.๑๔ (สมการ ๒ + ๓)
และ ร้อยละ ๔๔.๓๓ (สมการ ๒ + ๓) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ
(ร้อยละ ๕.๑๙) แสดงว่า ครูหญิงที่มีทัศนคติว่าครูมัธยมศึกษาสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียน
มีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูชาย

จะเห็นได้ว่า ทัศนคติของครูเกี่ยวกับการสนับสนุนวิชาภาษาไทยของครูมัศึกษานั้น เป็นไป

ในเชิงนิยามมากกว่าในเชิงนิเสธ และอัตราส่วนร้อยละของครูหญิงที่มีทัศนคติในเชิงนิยามสูงกว่าครูชาย ทำให้น่าคิดว่า ครูหญิงอาจมีสัมพันธภาพกับบุคลิกภาพวิชาดีกว่าครูชาย และอาจมีกำลังใจในการสอนเหนือกว่าครูชาย เพราะมีทัศนคติว่า บุคลิกภาพวิชาสนับสนุนการสอนมากกว่าครูชาย

ตาราง ๔.๑.๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจ้าวทวาทนเทศและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียนที่กำหนดไว้

เพศ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียน					
		ไม่สัมพันธ์ กันเลย	ไม่สัมพันธ์	สัมพันธ์ พอควร	สัมพันธ์	สัมพันธ์ อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑๐ ๔.๔๖%	๔๔ ๑๖.๕๒%	๑๓๔ ๕๙.๕๕%	๕๓ ๒๔.๓๔%	๑ .๔๓%	๒๒ ๘.๒๑%
ชาย	๓๕ ๑๐๐%	๓ ๘.๕๘%	๑๑ ๓๑.๔๒%	๕๐ ๕๕.๐๖%	๘ ๒๒.๘๖%	—	๒ ๕.๗๑%
หญิง	๑๘๙ ๑๐๐%	๗ ๓.๖๙%	๓๓ ๑๗.๔๖%	๑๑๔ ๕๙.๕๑%	๔๕ ๒๔.๐๘%	๑ .๕๒%	๒๐ ๑๐.๓๑%

ตาราง ๔.๑.๕. ร้อยละ ๔๔.๔๑ (สมการ ๑+๔) ของครูชาย และ ร้อยละ ๒๐.๒๒ (สมการ ๑+๔) ของครูหญิง มีทัศนคติไปในเชิงนิเสธ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๓๑) แสดงว่าอัตราส่วนร้อยละของครูชายและครูหญิงที่มีทัศนคติว่าหลักสูตรวิชาภาษาไทย ไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนที่กำหนดไว้นั้นไม่แตกต่างกัน

สำหรับทัศนคติในเชิงนิยามของครูชายและครูหญิงนั้นเป็น ร้อยละ ๒๔.๓๓ (สมการ ๖+๓) และ ร้อยละ ๔๔.๔๖ (สมการ ๖+๓) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๕.๓๓)

แสดงว่าครูชายที่มีทัศนคติว่าหลักสูตรวิชาภาษาไทยสัมพันธ์กับเวลาเรียนที่กำหนดไว้ มีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูหญิง

จะเห็นได้ว่า อัตราส่วนร้อยละของครูหญิงที่มีทัศนคติว่าหลักสูตรวิชาภาษาไทยสัมพันธ์กับเวลาเรียนที่กำหนดไว้ นี้น้อยกว่าครูชาย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะครูหญิงเป็นเพศที่มีความช่างคิดและวิพากษ์มากกว่าครูชาย จึงเห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียนน้อยกว่าครูชาย

มีข้อน่าคิดที่ว่า อัตราส่วนร้อยละของครูชายและครูหญิงที่เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียน เป็นการเพียงตอบหรือยัง เพราะการที่ครูเห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียนหรือไม่ใช่ นับว่ามีความสำคัญต่อการสอน คืออาจทำให้ครูไม่สนใจในการสอนก็เป็นได้

ตาราง ๔.๑.๕. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามเพศและจำแนกตามทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับคะแนนที่กำหนดไว้

เพศ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับคะแนน					
		ไม่สัมพันธ์กันเลย	ไม่สัมพันธ์	สัมพันธ์พอควร	สัมพันธ์	สัมพันธ์อย่างยิ่ง	ไม่ออกความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑๔ ๕.๒๒%	๕๓ ๒๓.๒๓%	๑๒๕ ๕๖.๖๔%	๔๓ ๑๖.๐๕%	๓ ๑.๑๒%	๒๖ ๔.๓๐%
ชาย	๓๔ ๑๐๐%	๔ ๑๐.๔๑%	๑๔ ๔๑.๑๗%	๓๔ ๕๕.๕๕%	๑๖ ๔๗.๐๖%	—	๒ ๕.๘๘%
หญิง	๑๙๐ ๑๐๐%	๑๐ ๕.๒๖%	๓๙ ๒๐.๕๒%	๙๑ ๔๗.๙๐%	๒๗ ๑๔.๒๑%	๓ ๑.๕๘%	๒๔ ๑๒.๖๓%

ตาราง ๔.๑.๕. ร้อยละ ๒๔.๗๑ (สมการ ๑+๔) ของครูชาย และ ร้อยละ ๒๕.๒๕ (สมการ ๑+๔) ของครูหญิง มีทัศนคติไปในเชิงนิเสธ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างค่อนข้างมีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๔.๕๔) แสดงว่า ครูชายที่มีทัศนคติว่าหลักสูตรวิชาภาษาไทยไม่สัมพันธ์กับคะแนนที่กำหนดไว้ มีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูหญิง

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธของครูชายและครูหญิงนั้น เป็น ร้อยละ ๒๑.๖๑ (สมการ ๖+๗) และ ร้อยละ ๑๕.๔๗ (สมการ ๖+๗) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๖.๑๖) แสดงว่า ครูชายที่มีทัศนคติว่าหลักสูตรวิชาภาษาไทยสัมพันธ์กับคะแนนที่กำหนดไว้ มีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูหญิง

จะเห็นได้ว่าทัศนคติของครูชายและครูหญิงในเชิงนิเสธมีอัตราส่วนร้อยละแตกต่างกันอย่างค่อนข้างมีสาระสำคัญเท่านั้น แต่ในเชิงนิเสธมีความแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ คือ อัตราส่วนร้อยละของครูชายที่เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนนมีมากกว่าครูหญิง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะครูชายเป็นเพศที่ไม่มีความขงกติกหรือวิตกกังวลเท่าครูหญิง อาจไม่ห่วงในเรื่องคะแนนเท่าครูหญิง จึงเห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูหญิง

เป็นที่น่าสังเกตว่า อัตราส่วนร้อยละของครูชายและครูหญิงรวมกัน ที่เห็นว่าหลักสูตรวิชาภาษาไทยไม่สัมพันธ์กับคะแนนที่กำหนดไว้สูงกว่าที่เห็นว่าสัมพันธ์กัน

ตาราง ๔.๑.๖. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามเพศและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความจำเป็นของอุปกรณ์การสอนต่อการสอนวิชาภาษาไทย

เพศ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความจำเป็นของอุปกรณ์การสอน ที่มีต่อการสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่จำเป็น เลย	ไม่จำเป็น	จำเป็น พอสมควร	จำเป็น	จำเป็น อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	—	๑ .๓๗%	๖๐ ๒๒.๓๖%	๑๑๒ ๔๑.๓๔%	๔๔ ๑๖.๒๑%	๖ ๒.๒๔%
ชาย	๓๕ ๑๐๐%	—	๑ ๑.๓๕%	๒๓ ๓๑.๐๔%	๒๕ ๓๑.๓๕%	๒๔ ๓๒.๔๓%	๑ ๑.๓๕%
หญิง	๑๔๔ ๑๐๐%	—	—	๓๗ ๑๔.๐๓%	๔๓ ๔๔.๔๔%	๖๕ ๓๓.๕๑%	๙ ๖.๕๔%

ตาราง ๔.๑.๖. จำนวนทัศนคติในเชิงนิเสธของครูมีน้อยมากน่าจะเปรียบเทียบ
หาความแตกต่างไม่ได้

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธของครูชายและครูหญิงนั้น เป็น ร้อยละ ๒๓; ๒๒ (สคมภ์ ๖+๗)
และ ร้อยละ ๓๔.๑๕ (สคมภ์ ๖+๗) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ
(ร้อยละ ๑๐.๙๓) แสดงว่า ครูหญิงที่มีทัศนคติว่าอุปกรณ์การสอนจำเป็นต่อการสอนวิชาภาษาไทย
มีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูชาย

จะเห็นได้ว่า ทัศนคติของครูเป็นไปในเชิงนิเสธเหมือนกัน และในระหว่างครูชายกับ
ครูหญิงนั้น อัตราส่วนร้อยละของครูหญิงที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธสูงกว่าครูชาย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ
ครูหญิงมีความกระตือรือร้นที่จะไม่หาข้ออ้างเพื่อหลีกเลี่ยงในการสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูชาย
จึงเห็นว่าอุปกรณ์การสอนจำเป็นต่อการสอนมากกว่าครูชาย

ตาราง ๔.๑.๓. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามเพศและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความยากง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย

เพศ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความยากง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย					
		สอนง่าย อย่างยิ่ง	สอนง่าย	สอนง่าย ปานกลาง	สอนยาก	สอนยาก อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๑ .๓๗%	๔๓ ๑๖.๐๕%	๑๗๐ ๖๓.๔๑%	๔๓ ๑๖.๕๕%	๕ ๑.๘๖%	๒ .๗๕%
ชาย	๓๕ ๑๐๐%	—	๒๒ ๖๔.๓๑%	๑๓ ๓๗.๑๔%	๑๐ ๒๘.๕๗%	๑ ๒.๘๖%	๑ ๒.๘๖%
หญิง	๑๕๔ ๑๐๐%	๑ .๕๒%	๒๑ ๑๐.๔๕%	๑๓๗ ๘๙.๕๕%	๓๓ ๒๑.๕๖%	๔ ๒.๖๖%	๑ .๕๒%

ตาราง ๔.๑.๓. ร้อยละ ๑๕.๒๑ (สมการ ๖+๓) ของครูชาย และ ร้อยละ ๒๐.๖๒ (สมการ ๖+๓) ของครูหญิง มีทัศนคติไปในเชิงนิเสธ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๕.๔๑) แสดงว่า ครูหญิงที่มีทัศนคติว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนยากนั้น มีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูชาย

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธของครูชายและครูหญิงนั้น เป็น ร้อยละ ๒๔.๓๑ และ ร้อยละ ๑๑.๓๔ (สมการ ๓+๔) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑๓.๙๕) แสดงว่าครูชายที่มีทัศนคติว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนง่ายนั้นมีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูหญิง

จะเห็นได้ว่า ในระหว่างครูหญิงกับครูชายนั้น ครูหญิงเห็นว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนยากมากกว่าครูชาย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะครูหญิงเป็นเพศที่ขี้อาย อดทน อดกลั้น มีวิตกกังวลมากกว่าครูชาย จึงเห็นว่าวิชาภาษาไทยสอนยากมากกว่าครูชายก็เป็นได้

ตาราง ๔.๑.๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามเพศและจำนวนทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกล้นนอยเนื้อต่ำใจของการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย

เพศ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกล้นนอยเนื้อต่ำใจของการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย					
		จริง อย่างยิ่ง	จริง	เฉย ๆ	ไม่จริง	ไม่จริง อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๑๖ ๕.๘๘%	๑๘ ๖.๗๑%	๑๐๕ ๓๙.๗๘%	๔๔ ๑๖.๕๙%	๓๒ ๑๑.๕๕%	๒ .๗๕%
ชาย	๓๔ ๑๐๐%	๑ ๕.๐๕%	๔ ๕.๕๑%	๒๓ ๖๗.๕๕%	๓๐ ๘๐.๕๕%	๑๐ ๑๓.๕๑%	—
หญิง	๑๔๔ ๑๐๐%	๕ ๕.๖๕%	๑๔ ๙.๖๖%	๗๕ ๕๐.๖๐%	๒๔ ๑๖.๕๙%	๒๒ ๑๑.๓๕%	๒ ๑.๐๓%

ตาราง ๔.๑.๔. ร้อยละ ๑๐.๔๖ (สมการ ๓+๔) ของครูชาย และ ร้อยละ ๑๑.๔๖ (สมการ ๓+๔) ของครูหญิง มีทัศนคติในเชิงลบ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๔) แสดงว่า ครูชายและครูหญิงที่มีทัศนคติว่ามีความน้อยเนื้อต่ำใจในการเป็นครูสอนวิชาไทยนั้น มีอัตราส่วนร้อยละไม่แตกต่างกัน

สำหรับทัศนคติในเชิงลบของครูชายและครูหญิงนั้น เป็น ร้อยละ ๕๔.๐๕ (สมการ ๖+๗) และ ร้อยละ ๕๖.๕๐ (สมการ ๖+๗) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๒.๔๕) แสดงว่า ครูชายที่มีทัศนคติว่าไม่น้อยเนื้อต่ำใจในการเป็นครูสอนวิชาไทยนั้น มีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูหญิง

จะเห็นได้ว่า ในระหว่างครูหญิงและครูชายนั้น ครูหญิงมีความไม่น้อยเนื้อต่ำใจในการเป็นครูสอนวิชาไทยน้อยกว่าครูชาย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะครูหญิงเป็นเพศที่ช่างคิดมากกว่า

ครูชาย จึงมีความไม่นอยเนื้อทำใจน้อยกว่าครูชายก็เป็นได้

มีข้อน่าคิดว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติว่าไม่นอยเนื้อทำใจในการ เป็นครูสอน
วิชาภาษาไทยนั้น มีจำนวนเพียงทอดหรือไม่ว่า เพราะการที่ครูไม่รู้สึกนอยเนื้อทำใจในการ เป็นครูสอน
วิชาใดก็ตามเป็นผลสำคัญต่อการสอน ทำให้ครูทั้งใจและมีกำลังใจในการสอนเป็นอันดี

ตาราง ๔.๑.๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามเพศและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกภาคภูมิใจของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย

เพศ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกภาคภูมิใจ ของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่จริง อย่างยิ่ง	ไม่จริง	เฉย ๆ	จริง	จริง อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๔ ๑.๘๔%	๑๖ ๕.๘๑%	๑๕๕ ๕๓.๔๔%	๒๐ ๒๒.๓๔%	๒๖ ๕.๓๐%	๗ ๒.๖๑%
ชาย	๓๔ ๑๐๐%	๐ ๐.๓๕%	๕ ๑๔.๗๑%	๓๔ ๕๐.๐๐%	๑๓ ๒๒.๔๔%	๑๑ ๓๒.๕๖%	๒ ๕.๙๐%
หญิง	๑๙๐ ๑๐๐%	๓ ๑.๕๘%	๑๑ ๕.๖๓%	๑๑๗ ๖๐.๓๑%	๕๓ ๒๗.๖๓%	๑๔ ๗.๓๗%	๕ ๒.๕๘%

ตาราง ๔.๑.๕. ร้อยละ ๔.๑๑ (สมการ ๓+๔) ของครูชาย และ ร้อยละ ๓.๒๒
(สมการ ๓+๔) ของครูหญิง มีทัศนคติในเชิงลบ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ
(ร้อยละ .๔๔) แสดงว่า ครูชายและครูหญิงที่มีความรู้สึกไม่ภาคภูมิใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย
นั้น มีอัตราส่วนร้อยละไม่แตกต่างกัน

สำหรับทัศนคติในเชิงนิมิตของครูชายและครูหญิงนั้น เป็น ร้อยละ ๓๗.๒๔ (สมมติ ๖+๗) และ ร้อยละ ๒๔.๔๔ (สมมติ ๖+๗) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๗.๓๕) แสดงว่า ครูชายที่มีความรู้สึกภาคภูมิใจในอาชีพ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย มีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูหญิง

จะเห็นได้ว่า ในระหว่างครูชายและครูหญิงนั้น ครูหญิงมีความรู้สึกภาคภูมิใจในอาชีพ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยน้อยกว่าครูชาย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะครูหญิงเป็นเพศที่ขังคิกแฉะมีความวิตกกังวลมากกว่าครูชาย หรือใจคอไม่หนักแน่นเท่าครูชายก็เป็นได้ จึงมีความภาคภูมิใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยน้อยกว่าครูชาย

มีข้อที่น่าคิดว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีความรู้สึกภาคภูมิใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้น มีจำนวนเพียงทอดหรือไม่ว่า เพราะการที่ครูมีความภาคภูมิใจในการ เป็นครูสอนวิชาอะไรก็ตาม ย่อมเป็นผลสำคัญต่อการสอน ทำให้ครูมีความตั้งใจและกระตือรือร้นในการ สอนอยู่เสมอ

ตาราง ๔.๑.๑๐. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามเพศและจำแนกตามทัศนคติเกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย

เพศ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่พอใจเลย	ไม่พอใจ	เฉย ๆ	พอใจ	พอใจอย่างยิ่ง	ไม่ออกความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๔ ๑.๘๔%	๑๑ ๔.๙๑%	๔๕ ๓๑.๗๒%	๑๒๗ ๕๗.๓๕%	๓๓ ๑๒.๓๑%	๔ ๒.๘๔%
ชาย	๗๔ ๑๐๐%	—	๑ ๑.๓๕%	๒๗ ๓๖.๔๕%	๔๖ ๕๓.๒๕%	๑๓ ๑๗.๕๗%	๑ ๑.๓๕%
หญิง	๑๕๐ ๑๐๐%	๔ ๒.๖๖%	๑๐ ๕.๑๕%	๕๔ ๓๕.๙๐%	๘๕ ๕๕.๙๗%	๒๐ ๑๐.๓๓%	๓ ๒.๐๐%

ตาราง ๔.๑.๑๐. ร้อยละ ๑.๙๕ (สมมติ ๑+๔) ของครูชาย และ ร้อยละ ๓.๒๑ (สมมติ ๑+๔) ของครูหญิง มีทัศนคติในเชิงนิเสธ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๕.๔๖) แสดงว่า ครูหญิงที่มีความไม่พอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย มีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูชาย

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธของครูชายและครูหญิงนั้นเป็น ร้อยละ ๖๐.๔๑ (สมมติ ๖+๓) และ ร้อยละ ๕๔.๒๔ (สมมติ ๖+๓) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๕๓) แสดงว่า ครูชายและครูหญิงที่มีความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทยนั้น มีอัตราส่วนร้อยละไม่แตกต่างกัน

จะเห็นได้ว่า ในระหว่างครูชายและครูหญิงนั้น ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องความพอใจเกี่ยวกับหน้าที่สอนวิชาภาษาไทย แต่มีความแตกต่างกันในเรื่องความไม่พอใจเกี่ยวกับหน้าที่ คือ ครูหญิงมีความไม่พอใจมากกว่าครูชาย แต่ทว่าอัตราส่วนร้อยละของครูที่มีความไม่พอใจในหน้าที่นั้น นอ้หากจนเห็นได้ว่าไม่อาจมีประสิทธิผลต่อการสอนแต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสนใจ เกกว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่พอใจในหน้าที่มีจำนวนสูงพอควร ซึ่งนับว่าเป็นที่น่ายินดี เพราะการที่ครูมีความพอใจในหน้าที่ของตนแล้ว ย่อมจะมีความตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างเต็มความสามารถ

ตาราง ๔.๑.๑๑. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำแนกตามเพศและจำนวนทัศนคติ
เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการ

เพศ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า การสอนวิชาภาษาไทย ไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการ					
		จริง อย่างถึง	จริง	จริง พอสมควร	ไม่จริง	ไม่จริง อย่างถึง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑๐ ๓.๓๓%	๔ ๑๔.๓๓%	๕๔ ๒๐.๕๕%	๑๓๔ ๕๙.๔๔%	๑๖ ๕.๔๓%	๑๒ ๕.๔๔%
ชาย	๓๔ ๑๐๐%	๒ ๒.๓๐%	๖ ๑๗.๖๔%	๑๓ ๓๘.๒๓%	๑๓ ๓๘.๐๕%	๔ ๑๒.๑๒%	๕ ๑๔.๖๔%
หญิง	๑๙๐ ๑๐๐%	๘ ๔.๒๑%	๑๖ ๘.๔๒%	๔๑ ๒๑.๖๓%	๑๒๑ ๖๓.๕๕%	๗ ๓.๖๘%	๗ ๓.๖๒%

ตาราง ๔.๑.๑๑. ร้อยละ ๑๐.๔๐ (สมการ ๓+๔) ของครูชาย และ ร้อยละ ๒๐.๒๒ (สมการ ๓+๔) ของครูหญิง มีทัศนคติในเชิงนิเสธ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๔.๔๑) แสดงว่า ครูหญิงที่มีทัศนคติว่าการสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการนั้น มีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูชาย

สำหรับทัศนคติในเชิงไมานของครูชายและครูหญิงนั้น เป็น ร้อยละ ๒๒.๒๐ (สมการ ๖+๗) และ ร้อยละ ๕๔.๑๖ (สมการ ๖+๗) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑๒.๐๔) แสดงว่า ครูชายที่มีทัศนคติว่าการสอนวิชาภาษาไทยช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการนั้น มีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูหญิง

จะเห็นได้ว่า ในระหว่างครูหญิงกับครูชายนั้น ครูหญิงเห็นว่าการสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการมากกว่าครูชาย หรือเห็นว่าการสอนวิชาภาษาไทยช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการน้อยกว่าครูชายนั่นเอง ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะครูหญิงมีความเกรงหรือร้อนใจในเรื่อง

งานอาชีพมากกว่าครูชาย จึงเห็นว่าการสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพครูมากกว่าครูชาย และอาจจะคิดอยากเปลี่ยนไปสอนวิชาอื่นแทนมากกว่าครูชายก็เป็นได้

ตาราง ๔.๑.๑๒. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามเพศและจำนวนตามทัศนคติเกี่ยวกับการเลือกสอนวิชาภาษาไทยอีกต่อไปถ้ามีโอกาสเลือก

เพศ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับการเลือกสอนวิชาภาษาไทยอีกต่อไปถ้ามีโอกาสเลือก		
		เลือกสอน เช่นเดิม	ไม่เลือกสอน อีกต่อไป	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑๕๒ ๕๖.๗๒%	๔๓ ๓๐.๔๙%	๓๑ ๑๓.๓๑%
ชาย	๙๔ ๑๐๐%	๕๙ ๖๓.๕๐%	๒๑ ๒๒.๔๔%	๑๔ ๑๕.๐๖%
หญิง	๑๓๐ ๑๐๐%	๙๓ ๗๑.๕๓%	๒๒ ๑๖.๙๒%	๑๕ ๑๑.๕๕%

ตาราง ๔.๑.๑๒. ร้อยละ ๕๕.๘ ของครูชายและร้อยละ ๗๑.๕๓ ของครูหญิง มีทัศนคติในเชิงนิเสธ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (ร้อยละ ๙.๕๕) แสดงว่าครูหญิงและครูชายที่เห็นว่าถ้ามีโอกาสเลือกจะไม่เลือกสอนวิชาภาษาไทยอีกต่อไปนั้นมีอัตราส่วนร้อยละไม่แตกต่างกัน

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธของครูชายและครูหญิงนั้นเป็น ร้อยละ ๒๓.๕๑ และ ร้อยละ ๑๖.๙๒ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (ร้อยละ ๙.๕๕) แสดงว่าครูชายที่เห็นว่าถ้ามีโอกาสเลือกจะยังเลือกสอนวิชาภาษาไทยเช่นเดิมนั้น มีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูหญิง

จะเห็นได้ว่า ในระหว่างครูหญิงกับครูชายนั้น ครูหญิงที่เห็นว่าฉัณโอกาสเลือก จะยังคงเลือกสอนวิชาภาษาไทยเช่นเดิมมีนัยยกว่าครูชาย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะครูหญิงเป็นคนที่ชอบความเปลี่ยนแปลงมากกว่าครูชาย จึงอาจจะอยากเปลี่ยนไปสอนวิชาอื่นแทนวิชาภาษาไทยที่เคยสอนอยู่ก็ได้ หรือครูหญิงอาจมีความพอใจในการสอนน้อยกว่าครูชาย หรือครูหญิงอาจเห็นว่า การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้น ทำให้กลายเป็นคนไม่ทันสมัยในสภาพของคนทั่วไปก็เป็นได้ จึงทำให้ครูหญิงที่เห็นว่าฉัณโอกาสเลือกจะยังคงเลือกสอนวิชาภาษาไทยเช่นเดิมมีนัยยกว่าครูชาย

การลงนาม ๔.๒.๑. ถึง ๔.๒.๑๒. แสดงจำนวนครูสอนวิชาภาษาไทยซึ่งจักจำพวก
ตามอายุ อยู่ทางสมควรดังนี้ มีอยู่ ๑๒ ตาราง จากตารางทั้ง ๑๒ ตารางนี้ ที่ความโดยทั่วไปได้ว่า
อายุของครูที่สอนวิชาภาษาไทย มีประสิทธิภาพหรือเกี่ยวข้องกับทัศนคติของครูต่อการสอน รวมถึงบุคคล
และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วย กล่าวคือ ครูสอนวิชาภาษาไทยที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อ
การสอนแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ แต่เฉพาะครูที่มีอายุ ๑๔ ปี และต่ำกว่า กับ ครูที่มีอายุ
๕๕ ปี และสูงกว่า มีจำนวนเฉลี่ยเพียง ๑ และ ๔ คน ตามลำดับ ซึ่งเป็นจำนวนน้อยมาก
จนไม่เพียงพอที่จะทำการ เปรียบเทียบและวินิจฉัยความแตกต่างได้ รายละเอียดต่าง ๆ จะเห็นได้จาก
ตาราง ๔.๒.๑. ถึง ๔.๒.๑๒ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๔.๒.๑. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามอายุและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความเบื่อหน่ายในวิชาภาษาไทยของนักเรียนขณะทำการสอน

อายุ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความเบื่อหน่ายในวิชาภาษาไทยของนักเรียนขณะทำการสอน						
		เบื่อ อายนานา	เบื่อ	ไม่แน่ใจ	ไม่เบื่อ	ไม่เบื่อ เลย	ไม่ทราบ	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๔ ๑.๗๕%	๓๐ ๑๓.๓๖%	๓๐ ๑๓.๓๖%	๔๔ ๑๙.๖๔%	๑๖ ๗.๑๔%	๔ ๑.๗๕%	๑๑ ๔.๙๑%
๑๕ ปี และต่ำกว่า	๓ ๑๐๐%	-	-	๑ ๓๓.๓๓%	๒ ๖๖.๖๗%	-	-	-
๒๐ - ๒๔	๕๐ ๑๐๐%	๓ ๖.๐๐%	๑๔ ๒๘.๐๐%	๑๖ ๓๒.๐๐%	๔ ๘.๐๐%	๖ ๑๒.๐๐%	๒ ๔.๐๐%	๑ ๒.๐๐%
๒๕ - ๓๔	๑๒๔ ๑๐๐%	๓ ๒.๓๘%	๓๔ ๒๖.๕๖%	๓๖ ๒๘.๖๖%	๔๕ ๓๕.๙๖%	๕ ๓.๙๕%	-	๕ ๓.๙๕%
๓๕ - ๔๔	๕๐ ๑๐๐%	๒ ๔.๐๐%	๑๕ ๓๐.๐๐%	๑๖ ๓๒.๐๐%	๑๕ ๓๐.๐๐%	๔ ๘.๐๐%	-	๒ ๔.๐๐%
๔๕ - ๕๔	๓๓ ๑๐๐%	๑ ๓.๐๓%	๓ ๙.๐๙%	๕ ๑๕.๑๕%	๑๔ ๔๒.๔๒%	๑ ๓.๐๓%	๒ ๖.๐๖%	๓ ๙.๐๙%
๕๕ ปี และสูงกว่า	๔ ๑๐๐%	-	-	-	๔ ๑๐๐%	-	-	-

ตาราง ๔.๒.๑. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี กับ ๓๕ - ๔๔ ปี เป็น ๓๔ (สมมติ ๓+๔) เท่ากัน ซึ่งมากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ที่มีทัศนคติเชิงนิเสธเช่นเดียวกัน ส่วนครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๔.๔ (สมมติ ๓+๔) ซึ่งมาป็นอันดับรองลงมา และ

ครูที่มีอายุ ๔๔ - ๔๕ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๔.๒๔ (สมมติ ๓+๔) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ

สำหรับทัศนคติในเชิงนิมิตนั้น อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๔๔ - ๔๕ ปี เป็น ๔๔.๔๓ (สมมติ ๖+๗) ซึ่งมากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ และครูที่มีอายุ ๔๔ - ๔๕ ปี กับ ๒๕ - ๓๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔๔ และ ๓๔.๐๗ (สมมติ ๖+๗) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๐๗) นั้น มากเป็นอันดับรองลงมา ส่วนครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๔ (สมมติ ๖+๗) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ แสดงว่าครูที่มีอายุน้อยจะเห็นว่านักเรียนไม่เบื่อขณะสอนน้อยกว่าครูที่มีอายุมากขึ้น

จะเห็นได้ว่า ครูที่มีอายุ ๔๔ - ๔๕ ปี มีทัศนคตินักเรียนไม่เบื่อวิชาภาษาไทยขณะทำการสอนมากกว่าครูในกลุ่มอื่น ๆ ซึ่งมีอายุน้อยกว่า หรือมีทัศนคตินักเรียนเบื่อวิชาภาษาไทยขณะทำการสอนน้อยกว่าครูในกลุ่มอื่น ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าครูที่มีอายุมากคงมีประสบการณ์ในการสอนมานานจนเกิดความรักความสนใจจริงจังในวิชาภาษาไทย ไม่เบื่อหน่ายต่อการสอน จึงเห็นว่านักเรียนไม่เบื่อขณะทำการสอน หรือครูที่มีอายุมาก มีใจหนักแน่น สุขุม ไม่เบื่อหน่ายง่าย ๆ ในภาระหนักหนาที่พบในการสอน ไม่เบื่อวิชาที่สอน จึงเห็นว่านักเรียนไม่เบื่อขณะทำการสอน ส่วนครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี ซึ่งเห็นว่านักเรียนไม่เบื่อขณะสอนน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ นั้น อาจเป็นเพราะว่าครูในกลุ่มนี้อายุน้อย อาจมีประสบการณ์ในการสอนมาน้อย ยังไม่เกิดความรักความสนใจจริงจังในวิชาภาษาไทย จึงเห็นว่านักเรียนไม่เบื่อขณะสอนน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

เป็นที่น่าสังเกตว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่เห็นว่านักเรียนเบื่อขณะทำการสอนนั้นค่อนข้างสูง รวมนักศึกษาคูณำงมีความเบื่อในวิชาที่สอนอยู่ จึงเห็นว่านักเรียนเบื่อขณะทำการสอน

ภาพ ๔.๒.๒. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จิกจำพรตามอายุและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับการยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยของเพื่อนครูในโรงเรียน

อายุ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับการยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทย ของเพื่อนครู			
		ไม่ยกย่อง	ยกย่อง	ไม่ทราบ	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๕๓ ๑๙.๓๒%	๓๒ ๑๑.๙๔%	๑๓๓ ๕๐.๕๕%	๑๐ ๓.๗๗%
๑๔ ปี และต่ำกว่า	๓ ๑๐๐%	—	๑ ๓๓.๓๓%	๒ ๖๖.๖๗%	—
๒๐ - ๒๔	๕๐ ๑๐๐%	๖ ๑๒.๐๐%	๖ ๑๒.๐๐%	๓๗ ๗๔.๐๐%	๑ ๒.๐๐%
๒๕ - ๓๔	๑๒๔ ๑๐๐%	๒๕ ๑๙.๕๑%	๑๒ ๙.๖๗%	๘๖ ๖๙.๑๕%	๕ ๓.๙๖%
๓๕ - ๔๔	๕๐ ๑๐๐%	๑๒ ๒๔.๐๐%	๖ ๑๒.๐๐%	๓๑ ๖๒.๐๐%	๑ ๒.๐๐%
๔๕ - ๕๔	๓๓ ๑๐๐%	๑๐ ๓๐.๓๐%	๖ ๑๘.๑๘%	๑๕ ๔๕.๔๕%	๓ ๙.๐๙%
๕๕ ปี และสูงกว่า	๔ ๑๐๐%	—	๑ ๒๕.๐๐%	๓ ๗๕.๐๐%	—

ตาราง ๔.๒.๒ อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๔๕ - ๕๔ ปี เป็น ๓๐.๓ ซึ่งมากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธ และครูที่มีอายุน้อยลงมากก็มีอัตราส่วนร้อยละของทัศนคติในเชิงลบตามลำดับจนถึงครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี ซึ่งมีอายุน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับครูกลุ่มอื่น (ยกเว้นกลุ่มครูอายุ ๑๐ ปี และต่ำกว่า ซึ่งมีอายุน้อย ไม่นำมาวิเคราะห์ เช่นเดียวกับกลุ่มครูอายุ ๕๕ ปี และสูงกว่า) มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๑๒ ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่าครูที่มีอายุ ๔๕ - ๕๔ ปี ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีอายุมากกว่ากลุ่มอื่น มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๓๘.๓ ซึ่งสูงกว่าครูในกลุ่มอื่น ๆ เช่นเดียวกับอัตราส่วนร้อยละของทัศนคติในเชิงนิเสธ

เมื่อเป็นเช่นนี้จะเห็นได้ว่า ขั้วตรงกันข้ามทั้งสองทางไม่สอดคล้องกัน เมื่อพิจารณาจากตารางพบว่า ครูที่มีอายุน้อยออกความเห็นว่าเป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูที่มีอายุมาก ถ้าเฉลี่ยจำนวนร้อยละของคำตอบไม่ทราบของครูทุกระดับอายุให้ทั้งสองทางเท่า ๆ กันแล้ว จะปรากฏว่าทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี น้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ส่วนทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี มากกว่าครูในกลุ่มอื่น ๆ จึงสรุปได้ว่า ครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี ซึ่งมีอายุน้อยกว่ากลุ่มอื่น เห็นว่าเพื่อนครูยกย่องในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ซึ่งมีอายุมากกว่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูที่มีอายุน้อยไม่เข้าใจความยาก หรือหรือรณีในการสอนมากเพราะสอนมาไม่นานนัก จึงเห็นว่า เพื่อนครูยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูที่มีอายุมาก

น่าสังเกตว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธสูงกว่าในเชิงนิเสธ ซึ่งเป็นข้อที่น่าคิดว่าเหตุใดครูภาษาไทยจึงรู้สึกว่าจะไม่ได้รับการยกย่องจากเพื่อนครู แต่อย่างไรก็ตาม จะเห็นว่า จำนวนครูที่ให้คำตอบว่าไม่ทราบค่อนข้างสูง แสดงว่า ครูส่วนมากไม่สนใจสังเกตทัศนคติของเพื่อนครูมากนัก

ตาราง ๔.๒.๓ จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำทั่วภาคอาชีวศึกษาและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนของครูมัธยมศึกษา

อายุ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทย ของครูมัธยมศึกษา					
		ไม่สนับสนุน เลย	ไม่สนับสนุน พอควร	สนับสนุน พอควร	สนับสนุน เต็มที่	สนับสนุน อย่างเต็มที่	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	—	๒ ๒.๒๔%	๑๔๓ ๕๓.๓๒%	๖๙ ๒๙.๓๕%	๑๐ ๔.๑%	๔ ๑.๕๕%
๑๕ ปี และต่ำกว่า	๓ ๑๐๐%	—	—	๑ ๓๓.๓๓%	๑ ๓๓.๓๓%	๑ ๓๓.๓๓%	—
๒๐ - ๒๔	๕๐ ๑๐๐%	—	—	๒๓ ๔๖.๐๐%	๑๔ ๒๘.๐๐%	๑๓ ๒๖.๐๐%	๑ ๒.๐๐%
๒๕ - ๓๔	๑๒๔ ๑๐๐%	—	๔ ๓.๒๒%	๗๐ ๕๖.๔๕%	๓๑ ๒๔.๖๓%	๑๙ ๑๕.๓๖%	๒ ๑.๕๖%
๓๕ - ๔๔	๕๐ ๑๐๐%	—	๑ ๒.๐๐%	๓๓ ๖๖.๐๐%	๑๖ ๓๒.๐๐%	๖ ๑๒.๐๐%	—
๔๕ - ๕๔	๓๓ ๑๐๐%	—	๑ ๓.๐๓%	๑๖ ๔๘.๔๘%	๑๐ ๓๐.๓๐%	๖ ๑๘.๑๘%	—
๕๕ ปี และสูงกว่า	๔ ๑๐๐%	—	—	๒ ๕๐.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	—	๑ ๒๕.๐๐%

ตาราง ๔.๒.๓ อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติเชิงนิเสธ ไม่เพียงพอที่จะนำมา
เปรียบเทียบหาความแตกต่างได้ จึงไม่นำมาวิเคราะห์ในที่นี้

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น พบว่า ครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี กับ ๔๕ - ๔๙ ปี
มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔๒ และ ๔๔.๔๔ (สมการ ๒+๓) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกัน
อย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๔๒) นั้น สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของครูในกลุ่มอื่น ส่วนครูที่มีอายุ
๒๕ - ๓๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔๐.๖๑ ซึ่งสูงเป็นอันดับรอง และครูที่มีอายุ ๓๕ - ๔๔ ปี
มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๓๖ ซึ่งต่ำกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

จะเห็นได้ว่า ครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี กับ ๔๕ - ๔๙ ปี เห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุน
การสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนมากกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี
นั้น มีอายุน้อย มีความกระตือรือร้น ทั้งใจและกายอย่างมาก และคงไม่ยุ่งยากมาก ส่วนครูที่มีอายุ
๔๕ - ๔๙ ปี ก็มีอายุมากกว่าครูกลุ่มอื่น มีประสบการณ์ในการสอนมากกว่า มีความเป็นผู้ใหญ่พอ
ทั้งใจและอารมณ์จริงจัง จึงเห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนมากกว่ากลุ่มอื่น สำหรับครูที่มีอายุ
๓๕ - ๔๔ ปี ซึ่งมีอัตราส่วนร้อยละของความเห็นดังกล่าวมีน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น อาจเป็นเพราะครู
ในวัยนี้ยุ่งยากมากกว่ากลุ่มอื่น หรืออาจจะเข้ากับผู้บังคับบัญชาไม่ได้เท่าครูกลุ่มอื่นก็ได้ จึงเห็นว่า
ผู้บังคับบัญชาสนับสนุนน้อย

ตาราง ๔.๒.๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามอายุและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียนที่กำหนดไว้

อายุ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียน					
		ไม่สัมพันธ์ กันเลย	ไม่สัมพันธ์	สัมพันธ์ พอควร	สัมพันธ์	สัมพันธ์ อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑๐ ๔.๔๖%	๔๔ ๑๖.๕๒%	๑๓๔ ๕๙.๔๕%	๕๓ ๒๓.๕๕%	๑ .๔๓%	๒๒ ๘.๒๑%
๑๕ ปีและต่ำกว่า	๓ ๑๐๐%	—	๑ ๓๓.๓๓%	—	๑ ๓๓.๓๓%	—	๑ ๓๓.๓๓%
๒๐ — ๒๔	๕๐ ๑๐๐%	๑ ๒.๐๐%	๖ ๑๒.๐๐%	๒๒ ๔๒.๐๐%	๑๓ ๒๖.๐๐%	—	๕ ๑๐.๐๐%
๒๕ — ๓๔	๑๒๔ ๑๐๐%	๕ ๔.๐๓%	๑๔ ๑๑.๓๐%	๗๒ ๕๘.๐๖%	๒๓ ๑๘.๖๑%	๑ .๘๑%	๕ ๔.๐๓%
๓๕ — ๔๔	๕๐ ๑๐๐%	๒ ๔.๐๐%	๑๑ ๒๒.๐๐%	๒๗ ๕๔.๐๐%	๕ ๑๐.๐๐%	—	๕ ๑๐.๐๐%
๔๕ — ๕๔	๓๓ ๑๐๐%	๒ ๖.๐๖%	๔ ๑๒.๑๒%	๕ ๑๕.๑๕%	๑๖ ๔๘.๔๘%	—	๒ ๖.๐๖%
๕๕ ปีและสูงกว่า	๔ ๑๐๐%	—	—	๔ ๑๐๐%	—	—	—

ตาราง ๔.๒.๔. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี เป็น ๑๔ (สมมติ ๓+๔) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ ส่วนกลุ่มครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี และ ๓๕ - ๔๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๓๓.๔๓ และ ๒๖ (สมมติ ๓+๔) ซึ่งมากขึ้นไปตามลำดับอายุ จนถึงกลุ่มครูที่มีอายุ ๔๕ - ๕๔ ปี อันเป็นกลุ่มที่มีอายุสูงสุดในบรรดากลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบ มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๓๐.๓ (สมมติ ๓+๔) ซึ่งมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ แสดงว่า ครูยิ่งมีอายุมากจะมีทัศนคติในเชิงลบ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียนเป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงขึ้นไปตามลำดับอายุ

สำหรับทัศนคติในเชิงนิยมนั้น จะเห็นว่า ครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๖ ซึ่งมากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี กับ ๓๕ - ๔๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๓๓.๔๓ (สมมติ ๓+๔) และ ๒๖.๒๐ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ .๖๖) นั้น มากเป็นอันดับรองลงมา และครูที่มีอายุ ๔๕ - ๕๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๓๐ ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

จะเห็นได้ว่า ครูที่มีอายุ ๔๕ - ๕๔ ปี ซึ่งมีอายุมากที่สุดในกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบ มีทัศนคติว่า หลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนเป็นอัตราส่วนร้อยละที่มากกว่ากลุ่มอื่น ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะครูที่มีอายุมากมีความช่างคิดช่างไตร่ตรองมากกว่าครูที่มีอายุน้อย จึงมีความกังวลในเรื่องเวลาเรียนมากกว่าหรืออาจเป็นเพราะมีประสบการณ์ในการสอนมานาน จึงมองเห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนที่กำหนดไว้ ชวนให้คิดว่าครูในวัยนี้คงมีความอดทนอดใจเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาภาษาไทยในเรื่องเวลาเรียนที่กำหนดไว้บ้าง ส่วนครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี ซึ่งมีอายุน้อยในกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบเห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียนมากกว่ากลุ่มอื่น อาจเป็นเพราะมีอายุน้อย ยังมีความกระตือรือร้นในการสอนมาก ยังไม่ช่างคิดมาก จึงเห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียนมากกว่ากลุ่มอื่น

ตาราง ๔.๒.๕. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามอายุและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตร กับคะแนนที่กำหนดไว้

อายุ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตร กับคะแนน					
		ไม่สัมพันธ์ กันเลย	ไม่สัมพันธ์	สัมพันธ์ พอควร	สัมพันธ์	สัมพันธ์ อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๑๔ ๕.๒๖%	๕๓ ๒๑.๒๓%	๑๒๕ ๔๖.๖๔%	๔๓ ๑๖.๐๕%	๓ ๑.๑๒%	๒๖ ๙.๙๐%
๑๔ ปี และต่ำกว่า	๓ ๑๐๐%	—	๑ ๓๓.๓๓%	—	๑ ๓๓.๓๓%	—	๑ ๓๓.๓๓%
๒๐ — ๒๔	๕๐ ๑๐๐%	—	๖ ๑๒.๐๐%	๒๕ ๕๐.๐๐%	๑๖ ๓๒.๐๐%	๑ ๒.๐๐%	๓ ๖.๐๐%
๒๕ — ๓๔	๑๒๕ ๑๐๐%	๔ ๓.๒%	๓๐ ๒๔.๐%	๕๔ ๔๓.๒%	๒๓ ๑๘.๔%	—	๑๓ ๑๐.๒%
๓๕ — ๔๔	๕๐ ๑๐๐%	๒ ๔.๐๐%	๑๔ ๒๘.๐๐%	๒๖ ๕๒.๐๐%	๓ ๖.๐๐%	๑ ๒.๐๐%	๔ ๘.๐๐%
๔๕ — ๕๔	๓๓ ๑๐๐%	๔ ๑๒.๑๒%	๖ ๑๘.๑๘%	๑๓ ๓๙.๔๐%	๔ ๑๒.๑๒%	๑ ๓.๐๓%	๕ ๑๕.๑๕%
๕๕ ปี และสูงกว่า	๔ ๑๐๐%	—	—	๔ ๑๐๐%	—	—	—

ตาราง ๔.๒.๕. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี มีทัศนคติในเชิงนิเสธ เป็น ๑๒ ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ คือ กลุ่มครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี, ๓๕ - ๔๔ ปี และ ๔๕ - ๕๔ ปี ซึ่งมีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๔.๖๔, ๓๖ และ ๓๐.๓ (สมมติ ๓+๔) ตามลำดับ อันมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ แสดงว่าครูที่มีอายุน้อยคือ ๒๐ - ๒๔ ปี เห็นว่า หลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนน น้อยกว่าครูที่มีอายุมาก

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น จะเห็นว่าครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๒ (สมมติ ๒+๓) ซึ่งมากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ส่วนครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี กับ ๔๕ - ๕๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๓๓.๔๖ และ ๑๕.๑๕ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๒.๔๑) นั้น มากเป็นอันดับรองลงมา และครูที่มีอายุ ๓๕ - ๔๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔ (สมมติ ๒+๓) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ

จะเห็นได้ว่า ครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี ซึ่งมีอายุน้อยที่สุดในกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบ มีทัศนคติเกี่ยวกับหลักสูตรว่า หลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูกลุ่มอื่นซึ่งมีอายุมากกว่า ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะครูในกลุ่มนี้มีอายุน้อย กำลังกระตือรือร้นในการสอนมาก จึงไม่ห่วงในเรื่องคะแนนมากนัก หรืออาจเป็นเพราะอายุน้อยไม่เข้าใจดีมาก มีความพอใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการสอนทุกอย่างอยู่แล้ว จึงเห็นว่าหลักสูตรวิชาต่างๆ มีความสัมพันธ์กับคะแนนที่กำหนดไว้มากกว่าครูที่มีอายุมากกว่า

เป็นที่น่าสังเกตว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติเชิงนิเสธนั้นสูงกว่าในเชิงนิเสธ แสดงว่าครูส่วนมากเห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนนที่กำหนดไว้

ตาราง ๔.๒.๖. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจ้าวทกตามอายุและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความจำเป็นของรูปแบบการสอนต่อการสอนวิชาภาษาไทย

อายุ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความจำเป็นของรูปแบบการสอน ที่มีต่อการสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่จำเป็น เลย	ไม่จำเป็น	จำเป็น พอควร	จำเป็น	จำเป็น อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๘ ๑๐๐%	—	๑ .๓๗%	๒๐ ๒๒.๓๘%	๑๑๒ ๔๙.๑๘%	๔๔ ๓๙.๒๑%	๒ ๒.๒๘%
๑๕ ปี และต่ำกว่า	๑ ๑๐๐%	—	—	—	๑ ๓๓.๓๓%	—	๒ ๖๖.๖๗%
๒๐ — ๒๔	๕๐ ๑๐๐%	—	—	๑๐ ๒๐.๐๐%	๓๘ ๗๘.๐๐%	๒ ๔.๐๐%	—
๒๕ — ๓๔	๑๒๘ ๑๐๐%	—	—	๓๒ ๒๕.๐๐%	๕๑ ๓๙.๘๔%	๔๕ ๓๕.๑๖%	๒ ๑.๕๖%
๓๕ — ๔๔	๕๐ ๑๐๐%	—	๑ ๒.๐๐%	๔ ๘.๐๐%	๒๒ ๔๔.๐๐%	๒๓ ๔๖.๐๐%	—
๔๕ — ๕๔	๓๓ ๑๐๐%	—	—	๔ ๑๒.๑๒%	๑๗ ๕๑.๕๑%	๑๘ ๕๔.๓๖%	—
๕๕ ปี และสูงกว่า	๔ ๑๐๐%	—	—	๑ ๒๕.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	—

ตาราง ๔.๒.๒. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธมีเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น
จึงนำมาเปรียบเทียบหาความแตกต่างไม่ได้

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น จะเห็นว่าครูที่มีอายุ ๓๕ - ๔๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔๐ (สมมติ ๒+๓) ซึ่งมากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ส่วนครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี, ๒๕ - ๓๔ ปีกับ ๔๕ - ๕๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๓๖, ๓๓.๔๔ และ ๓๕.๓๖ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ แสดงว่าครูที่มีอายุ ๓๕ - ๔๔ ปี เห็นว่าอุปกรณการสอนจำเป็นต่อการสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูในวัยอื่น ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะครูในวัยนี้กำลังขยันจัดหาหรือจัดทำอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบการสอนมากกว่าครูในวัยอื่น หรือมีประสบการณ์ในการสอนมาพอสมควรแต่ก็ไม่สามารถจนถึงกับเกิดความเบื่อหน่ายที่จะหาอุปกรณ์การสอนมาใช้ หรืออาจเป็นเพราะครูในวัยนี้กำลังมีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาเปลี่ยนแปลง จึงเห็นว่าการสอนจำเป็นต่อการสอนวิชาภาษาไทย

ตาราง ๔.๒.๓. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จิกจำววกตามอายุและจำนวนเทคนิค
เกี่ยวกับความยากง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย

อายุ	รวมยศก	เทคนิคเกี่ยวกับความยากง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย					
		สอนง่าย อย่างยิ่ง	สอนง่าย	สอนง่าย พอควร	สอนยาก	สอนยาก อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยศก	๒๒๔ ๑๐๐%	๑ .๓๓%	๔๓ ๑๖.๐๕%	๑๓๐ ๖๑.๕๕%	๔๓ ๑๙.๕๕%	๕ ๑.๕๖%	๒ .๙%
๑๕ ปี และต่ำกว่า	๓ ๑๐๐%	—	—	๒ ๖๖.๖๗%	—	๑ ๓๓.๓๓%	—
๒๐ — ๒๔	๕๐ ๑๐๐%	—	๓ ๖.๐๐%	๓๓ ๖๖.๐๐%	๑๑ ๒๒.๐๐%	—	๑ ๒.๐๐%
๒๕ — ๓๔	๑๒๔ ๑๐๐%	—	๒๐ ๑๕.๖๓%	๔๒ ๖๕.๐๖%	๒๒ ๑๗.๑๕%	๓ ๒.๓๕%	๑ .๙%
๓๕ — ๔๔	๕๐ ๑๐๐%	—	๔ ๘.๐๐%	๓๒ ๖๔.๐๐%	๑๐ ๒๐.๐๐%	—	—
๔๕ — ๕๔	๓๓ ๑๐๐%	๑ ๓.๐๓%	๖ ๑๘.๑๘%	๒๑ ๖๓.๖๔%	๕ ๑๕.๑๕%	๑ ๓.๐๓%	—
๕๕ ปี และสูงกว่า	๔ ๑๐๐%	—	๒ ๕๐.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	—	—	—

การ พ. ๔.๒.๗๖ อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี, ๒๕ - ๓๔ ปี และ ๓๕ - ๔๔ ปี ที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธเป็น ๒๒, ๑๔.๕๓ และ ๒๐ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ ส่วนครูที่มีอายุ ๔๕ - ๕๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๑๕.๑๕ (สมมติ ๖+๗) ซึ่งน้อยกว่าครูตามกฎหมายกล่าว

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี, ๒๕ - ๓๔ ปี และ ๓๕ - ๔๔ ปี เป็น ๑๔, ๑๕.๖๓ และ ๑๖ (สมมติ ๓+๔) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ ส่วนครูที่มีอายุ ๔๕ - ๕๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๑.๒๑ (สมมติ ๓+๔) ซึ่งมากกว่าครูตามกฎหมายกล่าว

จะเห็นได้ว่า ครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี, ๒๕ - ๓๔ ปี และ ๓๕ - ๔๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละของทัศนคติที่ว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนยากหรือสอนง่ายไม่แตกต่างกัน แต่ครูที่มีอายุ ๔๕ - ๕๔ ปี ซึ่งมีอายุน้อยกว่าครูกลุ่มอื่นที่นำมาเปรียบเทียบนั้น เห็นว่า วิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนง่ายมากกว่าครูที่มีอายุน้อยกว่า หรือเห็นว่าเป็นวิชาที่สอนยากน้อยกว่าครูที่มีอายุน้อยกว่า ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะครูในกลุ่มนี้มีอายุน้อยกว่ากลุ่มอื่น จึงมีความศึกษาน้อย รับผิดชอบ ขาดศรัทธามาก หรือมีประสบการณ์ในการสอนมากกว่า จึงเห็นว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนง่ายกว่าครูที่มีอายุน้อย

ตาราง ๔.๒.๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามอายุและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกลบย่นใจของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย

อายุ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกลบย่นใจ ของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย					
		จริง อย่างเต็มที่	จริง	เฉย ๆ	ไม่จริง	ไม่จริง อย่างเต็มที่	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๑๒ ๔.๕๔%	๑๔ ๕.๓๑%	๑๐๕ ๓๙.๗๘%	๔๔ ๑๖.๕๕%	๓๖ ๑๓.๕๕%	๒ .๗๕%
๑๕ ปี และต่ำกว่า	๑ ๑๐๐%	-	-	-	๑ ๓๓.๓๓%	๒ ๖๖.๖๗%	-
๒๐ - ๒๔	๕๐ ๑๐๐%	๓ ๖.๐๐%	๑ ๒.๐๐%	๒๑ ๔๒.๐๐%	๑๗ ๓๔.๐๐%	๗ ๑๔.๐๐%	๑ ๒.๐๐%
๒๕ - ๓๔	๑๒๔ ๑๐๐%	๓ ๕.๕๙%	๔ ๖.๒๕%	๕๕ ๔๓.๕๙%	๕๒ ๔๒.๕๘%	๑๔ ๑๑.๓๖%	๑ .๗๘%
๓๕ - ๔๔	๕๐ ๑๐๐%	๑ ๒.๐๐%	๔ ๘.๐๐%	๑๔ ๒๘.๐๐%	๒๐ ๔๐.๐๐%	๑๑ ๒๒.๐๐%	-
๔๕ - ๕๔	๓๓ ๑๐๐%	๑ ๓.๐๓%	๕ ๑๕.๑๕%	๔ ๑๒.๑๒%	๑๗ ๕๑.๕๑%	๒ ๖.๐๖%	-
๕๕ ปี และสูงกว่า	๔ ๑๐๐%	-	-	๒ ๕๐.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	-	-

ตาราง ๔.๒.๔. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี, ๒๕ - ๓๔ ปี และ ๓๕ - ๔๔ ปี ที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธ เป็น ๔, ๑๐.๗๒ และ ๑๐ (สมมติ ๓+๔) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ ส่วนครูที่มีอายุ ๔๕ - ๕๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔.๑๔ (สมมติ ๓+๔) ซึ่งสูงกว่าทั้งสามกลุ่มนั้น แสดงว่าครูที่มีอายุ ๔๕ - ๕๔ ปี มีความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูที่มีอายุน้อยกว่า

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๔๕ - ๕๔ ปี เป็น ๕๖.๕๔ (สมมติ ๖+๗) ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอื่น และครูที่มีอายุ ๓๕ - ๔๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๕๒ (สมมติ ๖+๗) ซึ่งสูงเป็นอันดับรองลงมา ส่วนครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี กับ ๒๐ - ๒๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔๔.๕๓ และ ๔๔ (สมมติ ๖+๗) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๓.๔๗) นั้น มีอัตราส่วนร้อยละต่ำกว่ากลุ่มอื่น

จะเห็นได้ว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๔๕ - ๕๔ ปี สูงกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีอายุน้อยกว่าทั้งในเชิงนิเสธและนิทาน เมื่อเป็นเช่นนี้แสดงว่า ขอบเขตไม่สอดคล้องกัน เมื่อพิจารณาจากตารางพบว่าจำนวนร้อยละของคำตอบท่านเอง เฉย ๆ นั้น ครูที่มีอายุน้อยมีมากกว่าครูอายุมาก หากเฉลี่ยคำตอบท่านเอง เฉย ๆ นี้ให้ทั้งสองทางเท่า ๆ กันแล้วจะเห็นว่า อัตราส่วนร้อยละในเชิงนิเสธของครูไม่แตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ ส่วนทัศนคติในเชิงนิทานนั้นปรากฏว่า ครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี และ ๓๕ - ๔๔ ปี เท่า ที่มีอัตราส่วนร้อยละแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๔.๔๔) จึงยุติได้ว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธไม่แตกต่างกัน สำหรับทัศนคติเชิงนิทานนั้น ปรากฏว่า เฉพาะกลุ่มครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี กับ ๓๕ - ๔๔ ปี เท่านั้นที่มีอัตราส่วนร้อยละแตกต่างกัน คือ ครูที่มีอายุ ๓๕ - ๔๔ ปี รู้สึกไม่น้อยเนื้อต่ำใจมากกว่าครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี ซึ่งอาจจะเป็นเพราะมีอายุมากกว่า จึงมีใจหนักแน่นมากกว่ากันก็ได้

อย่างไรก็ตาม น่าสังเกตว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติเชิงนิทานสูงกว่าเชิงนิเสธ แสดงว่า ครูไม่รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในกาเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยเป็นอัตราส่วนร้อยละมากกว่าที่รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ ซึ่งเป็นที่น่ายินดี เพราะการที่ครูไม่รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในการสอนวิชาใดก็ตาม ย่อมเป็นผลดีต่อการสอนวิชานั้น

ตาราง ๔.๒.๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำแนกตามอายุและจำนวนนักศึกษาที่สอน
เกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้อีกภาคภูมิใจของการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย

อายุ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้อีกภาคภูมิใจ ของการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่จริง อย่างยิ่ง	ไม่จริง	เฉย ๆ	จริง	จริง อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๔ ๑.๘๓%	๑๖ ๕.๘๓%	๑๕๕ ๕๓.๘๓%	๖๐ ๒๖.๓๕%	๒๖ ๙.๓๐%	๓ ๑.๒๖%
๑๕ ปี และต่ำกว่า	๓ ๑๐๐%	-	-	๑ ๓๓.๓๓%	-	๑ ๓๓.๓๓%	๑ ๓๓.๓๓%
๒๐ - ๒๔	๕๐ ๑๐๐%	๑ ๒.๐๐%	๑ ๒.๐๐%	๒๔ ๔๘.๐๐%	๑๓ ๒๖.๐๐%	๖ ๑๒.๐๐%	-
๒๕ - ๓๔	๑๒๕ ๑๐๐%	๓ ๒.๓๖%	๔ ๓.๒๐%	๙๕ ๗๕.๖๐%	๒๔ ๑๙.๔๔%	๑๐ ๗.๙๖%	๓ ๒.๓๖%
๓๕ - ๔๔	๕๐ ๑๐๐%	-	๔ ๘.๐๐%	๓๐ ๖๐.๐๐%	๑๑ ๒๒.๐๐%	๔ ๘.๐๐%	๑ ๒.๐๐%
๔๕ - ๕๔	๓๓ ๑๐๐%	-	๒ ๖.๐๖%	๑๓ ๔๑.๕๒%	๓ ๙.๐๙%	๕ ๑๕.๑๕%	๒ ๖.๐๖%
๕๕ ปี และสูงกว่า	๔ ๑๐๐%	-	-	๓ ๗๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	-	-

ตาราง ๔.๒.๔ ผู้สมัครส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี กับ ๔๕ - ๔๙ ปี ที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธ เป็น ๔ และ ๖.๐๖ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๒.๐๖) นั้น น้อยกว่าอัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี กับ ๓๕ - ๔๔ ปี ซึ่งเป็น ๔.๓๗ และ ๔ ตามลำดับ อันมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๓๗) แสดงว่าครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี กับ ๓๕ - ๔๔ ปี มีความไม่ภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี กับ ๔๕ - ๔๙ ปี

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น พบว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี กับ ๔๕ - ๔๙ ปี เป็น ๓๔ และ ๓๖.๓๖ (สมการ ๓+๔) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๖๔) นั้น มากกว่าอัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี กับ ๓๕ - ๔๔ ปี ซึ่งเป็น ๒๔.๖๔ กับ ๓๐ (สมการ ๖+๗) ตามลำดับ อันมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ .๓๐) แสดงว่าครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี กับ ๔๕ - ๔๙ ปี มีความภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี กับ ๓๕ - ๔๔ ปี

จะเห็นได้ว่า ครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น กับครูที่มีอายุ ๔๕ - ๔๙ ปี ซึ่งมากกว่ากลุ่มอื่น มีความรู้สึกภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยเหมือนกัน แต่มากกว่าครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี กับ ๓๕ - ๔๔ ปี ที่เป็นเข้มนักเป็นเพราะครูที่มีอายุน้อย(๒๐ - ๒๔ ปี) มีความกระตือรือร้นในการทำงาน ไม่ขี้เกียจ สนใจในการสอนมากกว่าสิ่งแวดล้อมอื่น จึงมีความภาคภูมิใจมาก ส่วนครูที่มีอายุมาก (๔๕ - ๔๙ ปี) มีความศึกษาค้นคว้าหนักแน่น มีประสบการณ์ในการสอนมาก เกิดความสนใจจริงจังในวิชาที่สอน จึงรู้สึกภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่นเช่นเดียวกับครูอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี

เป็นที่น่าสังเกตว่า แม้อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธจะสูงกว่าเชิงนิเสธ แต่ก็ยังน้อยกว่าเมื่อเทียบกับอัตราส่วนร้อยละของครูที่ให้ความเห็นแบบกลาง ๆ (เฉย ๆ) จึงน่าจะคิดว่าอัตราส่วนร้อยละของครูที่มีความภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้น สูงเพียงพอหรือยัง เพราะการที่ครูมีความภาคภูมิใจในการสอนวิชาโดยอ้อมเป็นผลดีต่อการสอนวิชานั้น

ตาราง ๔.๒.๑๐. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำแนกตามอายุและจำนวนทัศนคติ
เกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย

อายุ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่พอใจ เลย	ไม่พอใจ	เฉย ๆ	พอใจ	พอใจ อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๔ ๑.๘๓%	๑๑ ๔.๙๑%	๘๕ ๓๗.๙๒%	๑๒๓ ๕๓.๑๒%	๓๓ ๑๔.๖๔%	๘ ๓.๕๘%
๑๕ ปี และต่ำกว่า	๓ ๑๐๐%	—	๑ ๓๓.๓๓%	—	๑ ๓๓.๓๓%	๑ ๓๓.๓๓%	—
๒๐ — ๒๔	๕๐ ๑๐๐%	—	๓ ๖.๐๐%	๑๓ ๒๖.๐๐%	๒๕ ๕๐.๐๐%	๕ ๑๐.๐๐%	—
๒๕ — ๓๔	๑๒๔ ๑๐๐%	๒ ๑.๕๖%	๕ ๓.๙๖%	๔๖ ๓๕.๔๘%	๕๕ ๔๓.๕๘%	๑๖ ๑๒.๕๐%	๔ ๓.๑๒%
๓๕ — ๔๔	๕๐ ๑๐๐%	๑ ๒.๐๐%	๑ ๒.๐๐%	๑๔ ๒๘.๐๐%	๒๔ ๔๘.๐๐%	๓ ๖.๐๐%	๓ ๖.๐๐%
๔๕ — ๕๔	๓๓ ๑๐๐%	๑ ๓.๐๓%	๑ ๓.๐๓%	๓ ๙.๐๙%	๑๔ ๔๒.๔๒%	๔ ๑๒.๑๒%	๑ ๓.๐๓%
๕๕ ปี และสูงกว่า	๔ ๑๐๐%	—	—	๑ ๒๕.๐๐%	๓ ๗๕.๐๐%	—	—

การาง ๔.๒.๑๐. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี, ๒๕ - ๓๔ ปี, ๓๕ - ๔๔ ปี และ ๔๕ - ๕๔ ปี ที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธเป็น ๖ (สคมภ์ ๔), ๕.๘๓, ๔ และ ๒.๐๖ (สคมภ์ ๓+๔) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ แสดงว่าครูที่มีอายุต่างกัน ไม่พอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทยเป็นอัตราส่วนร้อยละที่ไม่แตกต่างกัน

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๔๕ - ๕๔ ปี เป็น ๒๔.๓ (สคมภ์ ๖+๗) ซึ่งสูงกว่าครูจำพวกอื่น ๆ และครูที่มีอายุ ๓๕ - ๔๔ ปี กับ ๒๐ - ๒๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๒ และ ๒๐ (สคมภ์ ๖+๗) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ นั้น สูงเป็นอันดับรอง ส่วนครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔๕.๘๓ (สคมภ์ ๖+๗) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ แสดงว่าครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี มีความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย น้อยกว่าครูในกลุ่มอื่น

จะเห็นได้ว่า ครูที่มีอายุ ๔๕ - ๕๔ ปี มีความพอใจในหน้าที่มากกว่าครูกลุ่มอื่นซึ่งมีอายุน้อยกว่า ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะมีประสบการณ์ในการสอนมากกว่า จึงเกิดความพอใจในหน้าที่มากกว่า หรือ เพราะมีวัยสูงกว่า จึงมีใจเยือกเย็น มั่นคง กว่าครูที่มีอายุน้อย จึงพอใจในหน้าที่มากกว่า ส่วนครู ในวัย ๒๕ - ๓๔ ปี มีความพอใจในหน้าที่น้อยกว่ากลุ่มอื่น อาจเป็นเพราะมีประสบการณ์ในการสอน นานจนทอคร อาจอยากเปลี่ยนแปลงหน้าที่ใหม่บ้าง หรือครูในวัยนี้อยู่ในวัยที่ขมการเปลี่ยนแปลงก็ได้ หรืออาจเป็นหน้าที่ของคนที่ไม่จูงใจก็ได้ จึงมีความพอใจในหน้าที่น้อยกว่าครูกลุ่มอื่น

อย่างไรก็ตาม น่าสังเกตว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธสูงกว่าเชิงนิเสธ แสดงว่าครูพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทยเป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงพอใจ ซึ่งเป็นข้อที่น่ายินดี เพราะ เมื่อครูพอใจในหน้าที่ของตนแล้ว ย่อมตั้งใจและเต็มใจปฏิบัติงานในหน้าที่เป็นอย่างดี

ตาราง ๔.๒.๑๑. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามอายุและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าการสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการ

อายุ	รวมบอก	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า การสอนวิชาภาษาไทย ไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการ					
		จริง อย่างยิ่ง	จริง	จริง พอสมควร	ไม่จริง	ไม่จริง อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมบอก	๒๖๔ ๑๐๐%	๑๐ ๓.๗๗%	๓๔ ๑๒.๘๘%	๕๕ ๒๐.๑๕%	๑๓๔ ๕๑.๕๕%	๑๖ ๕.๕๗%	๑๖ ๕.๕๕%
๑๕ ปี และต่ำกว่า	๓ ๑๐๐%	—	—	๑ ๓๓.๓๓%	๑ ๓๓.๓๓%	—	๑ ๓๓.๓๓%
๒๐ — ๒๔	๕๐ ๑๐๐%	—	๔ ๘.๐๐%	๑๖ ๓๒.๐๐%	๓๑ ๖๒.๐๐%	๒ ๔.๐๐%	๑ ๒.๐๐%
๒๕ — ๓๔	๑๒๔ ๑๐๐%	๖ ๔.๘๔%	๑๔ ๑๑.๒๘%	๑๔ ๑๑.๒๘%	๖๖ ๕๓.๕๗%	๑๑ ๘.๘๕%	๑ ๐.๘๑%
๓๕ — ๔๔	๕๐ ๑๐๐%	๑ ๒.๐๐%	๔ ๘.๐๐%	๑๔ ๒๘.๐๐%	๓๑ ๖๒.๐๐%	๑ ๒.๐๐%	๑ ๒.๐๐%
๔๕ — ๕๔	๓๓ ๑๐๐%	๓ ๙.๐๙%	๑๐ ๓๐.๓๐%	๔ ๑๒.๑๒%	๑๐ ๓๐.๓๐%	—	๒ ๖.๐๖%
๕๕ ปี และสูงกว่า	๔ ๑๐๐%	—	๑ ๒๕.๐๐%	—	๓ ๗๕.๐๐%	๒	—

ตาราง ๔.๒.๑๐. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๕๕ - ๕๔ ปี มีทัศนคติในเชิงนิเสธ เป็น ๘๕.๘๕ (สมมติ ๓+๔) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละ ๔๕.๕๓ (สมมติ ๓+๔) ซึ่งสูงเป็นอันดับรอง และครูที่มีอายุ ๓๕ - ๔๔ ปี กับ ๒๐ - ๒๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๑๐ (สมมติ ๓+๔) และ ๔ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๒) ขึ้น น้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ที่มีทัศนคติเช่นเดียวกัน

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า ครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๖๖ (สมมติ ๖+๔) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี กับ ๕๕ - ๕๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๖๐.๑๖ และ ๖๐ (สมมติ ๖+๔) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ .๑๖) ขึ้น สูงเป็นอันดับรอง และครูที่มีอายุ ๕๕ - ๕๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๓๐.๓ ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

จะเห็นได้ว่า ครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี เห็นว่าการสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพครู เป็นอัตราส่วนร้อยละน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น หรือเห็นว่าการสอนวิชาภาษาไทยช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพครูมากกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีอายุมากกว่า และครูที่มีอายุ ๕๕ - ๕๔ ปี เห็นว่าวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพครูมากกว่าครูกลุ่มอื่น หรือเห็นว่าการสอนวิชาภาษาไทยช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพครู น้อยกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีอายุน้อยกว่า ที่เป็นเช่นนี้คงเป็นเพราะ ครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี มีอายุน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ที่นำมาเปรียบเทียบ จึงไม่ชำนาญเท่า ก่าจึงมีความกระตือรือร้นในการสอนหรือมีประสบการณ์ในการสอนน้อย ยังไม่เคยประสบปัญหาเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทยมากนัก จึงเห็นว่าวิชานี้ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพครูมากกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีอายุสูงกว่า ส่วนครูที่มีอายุ ๕๕ - ๕๔ ปี ซึ่งสูงอายุ กว่าครูกลุ่มอื่นที่นำมาเปรียบเทียบนั้น คงเป็นเพราะมีอายุมาก มีประสบการณ์ในการสอนมาก ได้เห็นสภาพความเป็นจริงของการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยว่าเป็นอย่างไรมากกว่า หรืออาจจะชำนาญมาก จึงเห็นว่าการสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพครูมากกว่าครูที่มีอายุน้อย

ตาราง ๔.๒.๒๖. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำแนกตามอายุและจำนวนตามทัศนคติ
เกี่ยวกับการเลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปถ้ามีโอกาสเลือก

อายุ	รวมบอก	ทัศนคติเกี่ยวกับการเลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไป ถ้ามีโอกาสเลือก		
		เลือกสอน เช่นเดิม	ไม่เลือกสอน อีกต่อไป	ไม่ออกความเห็น
รวมบอก	๒๖๔ ๑๐๐%	๑๕๒ ๕๖.๗๖%	๘๓ ๓๑.๔๓%	๓๓ ๑๒.๓๑%
๑๕ ปี และต่ำกว่า	๓ ๑๐๐%	๒ ๖๖.๖๗%	—	๑ ๓๓.๓๓%
๒๐ — ๒๔	๕๐ ๑๐๐%	๒๔ ๔๘.๐๐%	๑๓ ๒๖.๐๐%	๑๓ ๒๖.๐๐%
๒๕ — ๓๔	๑๒๔ ๑๐๐%	๖๔ ๕๑.๖๑%	๔๖ ๓๖.๖๕%	๑๔ ๑๑.๕๕%
๓๕ — ๔๔	๕๐ ๑๐๐%	๓๐ ๖๐.๐๐%	๑๕ ๓๐.๐๐%	๕ ๑๐.๐๐%
๔๕ — ๕๔	๓๓ ๑๐๐%	๒๐ ๖๐.๖๑%	๔ ๑๒.๑๒%	๙ ๒๗.๒๗%
๕๕ ปี และสูงกว่า	๔ ๑๐๐%	๓ ๗๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	—

การท. ๔.๖.๖๖. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี ที่มีทัศนคติเชิงนิเสธเป็น ๔๕.๔๔ (สภมภ์ ๔) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ครูที่มีอายุ ๓๕ - ๔๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๓๐ (สภมภ์ ๔) สูงเป็นอันดับรองลงมา และครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี กับ ๔๕ - ๔๔ ปี เป็น ๒๖ และ ๒๔.๒๔ (สภมภ์ ๔) ตามลำดับ ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีทัศนคติเชิงนิเสธ

สำหรับทัศนคติเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า ครูที่มีอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี, ๓๕ - ๔๔ ปี และ ๔๕ - ๔๔ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔๔, ๖๐ และ ๖๐.๖๐ (สภมภ์ ๓) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญนั้น สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี ซึ่งมีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๕๑.๖๖ (สภมภ์ ๓) น้อยกว่าครูสามกลุ่มดังกล่าว

จะเห็นได้ว่า ครูที่มีอายุ ๒๕ - ๓๔ ปี เห็นว่าถ้ามีโอกาสเลือกจะไม่เลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไป เป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูในวัยนี้ยังมีความคิดว่าครูวัยอื่นหรือขอความเปลี่ยนแปลงมากกว่าครูกลุ่มอื่น หรืออาจมีประสบการณ์ในการสอนมานานจนท้อถอย แต่ล้มเหลวเท่าครูกลุ่มอายุ ๓๕ - ๔๔ ปี และ ๔๕ - ๔๔ ปี จึงยังไม่เกิดความรักความสนใจวิชาภาษาไทยเท่าครูสองกลุ่มนี้ อาจมีความเบื่อในการสอน จึงเห็นว่าถ้ามีโอกาสเลือกจะไม่เลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไป มากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

เป็นที่น่าสังเกตว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่คิดว่าจะไม่เลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปถ้ามีโอกาสเลือกนั้นไม่นับน้อย รวมนับถือว่าอาจเป็นผลกระทบกระเทือนต่อการสอนวิชานี้ได้

ตารางอนุกรม ๔.๑.๑. ถึง ๔.๑.๒๒ แสดงจำนวนครูสอนวิชาภาษาไทย ซึ่งจัดจำแนกตามวุฒิ อยู่ทางสมมาตรนี้ มีอยู่ ๑๒ ตาราง จากตารางทั้ง ๑๒ ตารางนี้ ก็ความโดยทั่วไปได้ว่า วุฒิของครูที่สอนวิชาภาษาไทย มีประสิทธิภาพหรือเกี่ยวข้องกับทัศนคติของครูต่อการสอน รวมถึงบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วย กล่าวคือ ครูสอนวิชาภาษาไทยที่มีวุฒิต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ แต่เฉพาะครูที่มีวุฒิระดับปริญญาทางวิทยาการ (อ.บ. , อ.บ.) มีจำนวนน้อยเพียง ๔ คน ซึ่งเป็นจำนวนน้อยมาก จนไม่เพียงพอที่จะทำการเปรียบเทียบและวินิจฉัยความแตกต่างได้ รายละเอียดต่าง ๆ จะเห็นได้จากการาง ๔.๑.๑. ถึง ๔.๑.๒๒. ดังต่อไปนี้

ตาราง ๔.๑๑. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามวุฒิและจำนวนคาบที่สอน
เกี่ยวกับความเบื่อน้ำยในวิชาภาษาไทยของนิเเรียนสอระทำการสอน

วุฒิ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความเบื่อน้ำยในวิชาภาษาไทย ของนิเเรียนสอระทำการสอน						
		เบื่อน อยางมาก	เบื่อน	ไมแนใจ	ไมเบื่อน	ไมเบื่อน เลย	ไมทราบ	ไมออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๔ ๑.๘๔%	๓๐ ๑๓.๔๒%	๓๐ ๑๓.๔๒%	๔๔ ๑๙.๖๔%	๑๖ ๗.๑๔%	๔ ๑.๘๔%	๑๑ ๔.๙๑%
ระดับประกาศนียบัตร (ป.ป., พ.ป., ป.กศ.คณ)	๓๒ ๑๐๐%	๒ ๖.๒๕%	๔ ๑๒.๕๐%	๓ ๙.๓๗%	๑๖ ๕๐.๐๐%	๖ ๑๘.๗๕%	—	๑ ๓.๑๒%
ระดับอนุปริญญา (ป.น., พ.น., ป.กศ.สูง, อ.กศ.)	๑๖๓ ๑๐๐%	๖ ๓.๖๘%	๓๓ ๒๐.๒๕%	๔๔ ๒๖.๙๔%	๕๕ ๓๓.๗๔%	๔ ๒.๔๖%	๔ ๒.๔๖%	๕ ๓.๐๗%
ระดับปริญญาทางวิชาการ (อ.น., กศ.น., กศ.น. ป.น., กศ.น. พ.น.)	๔๑ ๑๐๐%	๑ ๒.๔๔%	๑๕ ๓๖.๕๘%	๑๑ ๒๖.๘๓%	๑๑ ๒๖.๘๓%	๑ ๒.๔๔%	—	๒ ๔.๘๘%
ระดับปริญญาทางวิทยการ (อ.น., อ.น.)	๔ ๑๐๐%	—	๑ ๒๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	—	—	—
ระดับปริญญาทางวิทยการที่มี วุฒิครู (อ.น. อ.น., อ.น. ป.น., อ.น. พ.น., วารสารศาสตรบัณฑิต อ.น.)	๒๔ ๑๐๐%	—	๔ ๑๖.๖๗%	๓ ๑๒.๕๐%	๔ ๑๖.๖๗%	๔ ๑๖.๖๗%	—	๓ ๑๒.๕๐%

ตาราง ๔.๑.๑. อัตราส่วนร้อยละของครูในระดัพบัญญาทางวิชาการศึกษา ที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธ เป็น ๓๔.๐๒ (สมมติ ๑+๔) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ครูในระดัพบัญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิครู กับครูในระดัพบประกาศนียบัตร มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๑๔.๑๔ และ ๓๑.๒๕ (สมมติ ๑+๔) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๒.๔๔) นั้น สูงเป็นอันดับรอง และครูในระดัพบัญญามีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๒.๓๔ (สมมติ ๑+๔) ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูระดับประกาศนียบัตร กับระดัพบัญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิครู เป็น ๔๑.๓๕ และ ๔๖.๔๒ (สมมติ ๖+๓) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๒.๒๗) นั้น มากกว่าอัตราส่วนร้อยละของครูกลุ่มอื่น ครูในระดัพบัญญามีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๓๔.๖๕ (สมมติ ๖+๓) ซึ่งสูงเป็นอันดับรอง และครูในระดัพบัญญาทางวิชาการศึกษา มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๔.๒๗ (สมมติ ๖+๓) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ

จะเห็นได้ว่า ครูที่มีปัญญาด้านวิชาการศึกษามีทัศนคติว่า นักเรียนเบื่อวิชาภาษาไทย ขณะทำการสอน เป็นอัตราส่วนร้อยละที่มากกว่าครูกลุ่มอื่น ซึ่งเป็นข้อที่น่าคิด เพราะครูที่มีวุฒิทางวิชาการศึกษาน่าจะมีวิธีการสอนที่เหมาะสม เข้าใจนักเรียนดี และควรจะสอนให้นักเรียนเข้าใจ และสนุกสนานในบทเรียนได้ก็ นักเรียนคงไม่เบื่อ และไม่น่าจะเห็นว่านักเรียนเบื่อขณะทำการสอน แตกต่างจากกลุ่มอื่นมากนัก แต่กลับปรากฏว่าครูกลุ่มนี้เห็นนักเรียนเบื่อขณะสอนมากกว่ากลุ่มอื่น เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงน่าจะเป็นเพราะครูกลุ่มนี้ไม่ชอบสอนวิชาภาษาไทย หรือสนใจวิชาภาษาไทยน้อยกว่ากลุ่มอื่น จึงอาจเกิดความรู้สึกเบื่อในวิชาที่สอน ทำให้เห็นว่านักเรียนเบื่อขณะทำการสอนได้

เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูในระดัพบัญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิครู กับ ระดับประกาศนียบัตร มีอัตราส่วนร้อยละของทัศนคติเชิงนิเสธและเชิงนิเสธแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ซึ่งถือว่าไม่มีสาระสำคัญ โดยเฉพาะทัศนคติเชิงนิเสธ ครูสองกลุ่มนี้มีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่ากลุ่มอื่น ทั้งนี้คงเป็นเพราะ ครูในระดัพบัญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิครูนั้นถือว่าวุฒิสูง เชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง หวังใจสอนเต็มที่ เพื่อให้สมภูมิรู้ของตน ไม่มีความเบื่อหน่ายในการสอน จึงเห็นว่านักเรียนไม่เบื่อขณะสอนมากกว่ากลุ่มอื่น ส่วนครูระดับประกาศนียบัตรอาจจะคิดว่าวุฒิของตนเองต่ำเกินไป ก็พยายามปรับปรุงวิธีการสอน หวังใจสอนอย่างจริงจัง จึงเห็นว่านักเรียนไม่เบื่อขณะทำการสอน เป็นอัตราส่วนร้อยละที่ไม่แตกต่างจากครูระดับปัญญาด้านวิทยาการที่มีวุฒิครูมากนัก

ตาราง ๔.๓.๒. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับการบอกของผู้สอนวิชาภาษาไทยของเพื่อนครูในโรงเรียน

๒	รวมบอก	ทัศนคติเกี่ยวกับการบอกของผู้สอนวิชาภาษาไทย ของเพื่อนครู			
		ไม่บอก	บอก	ไม่ทราบ	ไม่บอก ความเห็น
รวมบอก	๒๖๔ ๑๐๐%	๕๓ ๑๙.๓๔%	๓๒ ๑๑.๘๔%	๑๓๓ ๕๐.๕๕%	๑๐ ๓.๗๕%
ระดับประกาศนียบัตร (ป.ป. , พ.ป. , ป.กศ.กม.)	๓๒ ๑๐๐%	๓ ๙.๓๘%	๔ ๑๒.๕๐%	๒๐ ๖๒.๕๐%	๑ ๓.๑๒%
ระดับปริญญา (ป.บ. , พ.บ. , ป.กศ.สูง, อ.กศ.)	๑๖๓ ๑๐๐%	๓๒ ๑๙.๖๓%	๑๙ ๑๑.๖๖%	๑๐๔ ๖๖.๒๖%	๔ ๒.๕๕%
ระดับปริญญาทางบริหาร ศึกษา (ก.บ. , กศ.บ. , กศ.บ. ป.บ. , กศ.บ. พ.บ.)	๔๑ ๑๐๐%	๓ ๗.๓๑%	๕ ๑๒.๒๐%	๓๔ ๘๔.๒๔%	๑ ๒.๔๕%
ระดับปริญญาทางวิทยาการ (อ.บ. , อ.บ.)	๔ ๑๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	-	๓ ๗๕.๐๐%	-
ระดับปริญญาทางวิทยาการที่มี วุฒิครู (อ.บ. พ.บ. , อ.บ. ป.บ. , อ.บ. พ.บ. , วารสารศาสตรบัณฑิต พ.บ.)	๒๔ ๑๐๐%	๖ ๒๕.๐๐%	๔ ๑๖.๖๗%	๑๔ ๕๘.๓๓%	๔ ๑๖.๖๗%

ตาราง ๔.๓.๒. อัตราส่วนร้อยละของครูระดับประกาศนียบัตรที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธ เป็น ๒๑.๔๔ ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอื่น แต่ก็แตกต่างกับกลุ่มครูปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิครูเฉพาะอย่างไม่มี สาระสำคัญ (ร้อยละ .๒) ครูในระดับอนุปริญญา มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๑๔.๖๑ สูง เป็นอันดับรอง และครูระดับปริญญาทางวิชาการศึกษา มีอัตราส่วนร้อยละน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธ ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูระดับปริญญาทางวิทยาการที่มี วุฒิครู เป็น ๑๔.๖๑ ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ ก็จริง แต่ก็สูงกว่าเพียงเล็กน้อย ไม่ได้ว่ามีสาระสำคัญนัก

จะเห็นได้ว่า ครูระดับประกาศนียบัตร มีอัตราส่วนร้อยละของทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่ากลุ่มอื่น คือเห็นว่าเพื่อนครูในโรงเรียนไม่ยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูวุฒิอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูกลุ่มนี้มีวุฒิค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับกลุ่มอื่น คงจะคิดมาก เห็นไปว่าเพื่อนครูไม่ยกย่อง ส่วนครู ระดับปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒินั้น ก็มีอัตราส่วนร้อยละของทัศนคติเชิงนิเสธสูง เกือบเท่า ๆ กลุ่ม ครูประกาศนียบัตรหรือเกือบไม่แตกต่างกันเลย ซึ่งเป็นข้อที่น่าแปลก เพราะครูกลุ่มนี้ก็มีวุฒิสอง คงจะ ไม่มีความคิดในทางน้อยใจอย่างครูประกาศนียบัตร หรือจะเป็นเพราะยังมีวุฒิต่ำก็ยังไม่เข้าใจนัก จึงเห็นว่าเพื่อนครูไม่ยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยก็ได้

มีข้อน่าคิดว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่เห็นว่าเพื่อนครูไม่ยกย่องนั้นสูงพอจะกระทบกระเทือน ต่อการสอนของครูหรือไม่ เพราะการที่ครูเห็นว่าเพื่อนครูไม่ยกย่องนั้น อาจเป็นการมีเหตุผลเข้าใจ ในการสอนได้

ตาราง ๔.๓.๓ จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจ้าวรทกตามวุฒิและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนของครูมัธยมศึกษา

วุฒิ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทย ของครูมัธยมศึกษา					
		ไม่ สนับสนุน เลย	ไม่ สนับสนุน	สนับสนุน พอสมควร	สนับสนุน	สนับสนุน อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	—	๖ ๒.๒๔%	๑๔๓ ๖๓.๓๖%	๖๔ ๒๘.๕๕%	๑๑ ๔.๘๖%	๔ ๑.๕๕%
ระดับประกาศนียบัตร (ป.ป. , พ.ป. , ป.กศ.ท.)	๓๒ ๑๐๐%	—	—	๑๓ ๔๐.๖๓%	๑๐ ๓๑.๒๕%	๘ ๒๕.๐๐%	๑ ๓.๑๒%
ระดับอนุปริญญา (ป.น. , พ.น. , ป.กศ.สูง, อ.กศ.)	๑๖๓ ๑๐๐%	—	๕ ๓.๐๗%	๘๕ ๕๒.๑๕%	๘๖ ๕๒.๗๖%	๒๔ ๑๔.๗๘%	๒ ๑.๒๓%
ระดับปริญญาทางวิชาการศึกษา (อ.บ. , กศ.บ. , กศ.บ. ป.น. , กศ.บ. พ.น.)	๔๑ ๑๐๐%	—	๑ ๒.๔๔%	๒๓ ๕๖.๐๕%	๑๒ ๒๙.๒๗%	๕ ๑๒.๒๐%	—
ระดับปริญญาทางวิทยาการ (อ.บ. , อ.บ.)	๔ ๑๐๐%	—	—	๒ ๕๐.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	—
ระดับปริญญาทางวิทยาการที่มี วุฒิครู (อ.บ. อ.บ. อ.บ. ป.น. , อ.บ. พ.น. วารสารศาสตรบัณฑิต อ.บ.)	๒๔ ๑๐๐%	—	—	๒๐ ๘๓.๓๓%	๔ ๑๖.๖๗%	๑ ๔.๑๖%	๑ ๔.๑๖%

ตาราง ๔.๑๓. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงลบ ไม่เต็มใจที่จะนำมา
เปรียบเทียบหาความแตกต่างได้

สำหรับทัศนคติในเชิงลบนั้น ปรากฏว่า ครูในระดับประกาศนียบัตร มีอัตราส่วนร้อยละ
คือ ๕๖.๒๕ (สมมติ ๑+๔) ส่วนครูระดับปริญญา และ ระดับปริญญาโททางการศึกษา อัตราส่วนร้อยละ
เป็น ๔๑.๔๔ และ ๔๑.๔๑ (สมมติ ๒+๑) ตามลำดับ ซึ่งสูง เป็นอันดับรองลงมา และครูระดับปริญญา
ทางการศึกษามีวุฒิครู มีอัตราส่วนร้อยละน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

จะเห็นได้ว่า ครูระดับประกาศนียบัตรมีทัศนคติว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทย
ในโรงเรียน เป็นอัตราส่วนร้อยละที่มากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ และอัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติดังกล่าวนี้
จะลดลง เป็นลำดับตามระดับวุฒิที่สูงขึ้น จนถึงครูระดับปริญญาทางการศึกษามีวุฒิครู กลับมีอัตราส่วนร้อยละ
ต่ำกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีวุฒิต่ำกว่า! ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ ครูระดับประกาศนียบัตรรู้สึกว่าคุณสมบัติของตน
ก็ต่ำกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ จึงพยายามปรับปรุงตนเองด้วยการเอาใจใส่ตั้งใจในการสอนอย่างจริงจัง
จนผู้บังคับบัญชายกย่องชมเชยได้ จึงเห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยมากกว่า
ครูกลุ่มอื่น ส่วนครูวุฒิอื่นที่สูงกว่าครูประกาศนียบัตร อาจเห็นว่าตนเองมีวุฒิต่ำลงแล้ว และหากความ
ภาคภูมิใจในการทำงานอย่างจริงจัง หรืออาจจะไม่สนใจที่จะสร้างสัมพันธภาพอันดีกับผู้บังคับบัญชา
จึงเห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนน้อยกว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่า

ตาราง ๔.๓.๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามวุฒิและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียนที่กำหนดไว้

วุฒิ	รวมยอด	ทัศนคติ เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียน					
		ไม่ สัมพันธ์ กันเลย	ไม่ สัมพันธ์	สัมพันธ์ พอควร	สัมพันธ์	สัมพันธ์ อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๑๐ ๓.๗๘%	๔๔ ๑๖.๔๘%	๑๓๔ ๕๑.๔๔%	๕๓ ๑๙.๗๔%	๑ .๓๗%	๒๒ ๘.๒๑%
ระดับประกาศนียบัตร (ป.ป. , พ.ป. , ป.กศ. คม.)	๓๒ ๑๐๐%	๑ ๓.๑๒%	๑ ๓.๑๒%	๒๔ ๗๖.๒๖%	๔ ๑๒.๐๐%	๑ ๓.๑๒%	๓ ๙.๓๘%
ระดับอนุปริญญา (ป.น. , พ.น. , ป.กศ. สูง, อ.กศ.)	๑๖๓ ๑๐๐%	๕ ๓.๐๗%	๒๔ ๑๓.๕๐%	๘๓ ๕๐.๙๒%	๓๓ ๒๐.๒๕%	—	๑๘ ๑๑.๒๔%
ระดับปริญญาทางวิชาการศึกษา (อ.บ. , กศ.บ. , กศ.บ. ป.น. , กศ.บ. พ.น.)	๔๑ ๑๐๐%	๑ ๒.๔๔%	๔ ๑๐.๔๕%	๒๓ ๕๖.๐๕%	๑๓ ๓๑.๖๕%	—	๒ ๔.๘๘%
ระดับปริญญาทางวิทยาการ (อ.บ. , อ.บ.)	๔ ๑๐๐%	—	๑ ๒๕.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	—	—	๑ ๒๕.๐๐%
ระดับปริญญาทางวิทยาการที่มี วิชาชีพ (อ.บ. อ.บ. , อ.น. ป.น. , อ.น. พ.น. , วารสารศาสตรบัณฑิต พ.น.)	๒๔ ๑๐๐%	๓ ๑๒.๕๐%	๔ ๑๖.๖๗%	๑๖ ๖๖.๖๗%	๑ ๔.๑๗%	—	๓ ๑๒.๕๐%

ตาราง ๔.๓๔. อัตราส่วนร้อยละของครูในระดัพบัณฑิตทางวิทยาการที่มีวุฒิครู ซึ่งมีทัศนคติในเชิงนิเสธ เป็น ๒๔ (สมมติ ๓+๔) นั้น สูงกว่าครูกลุ่มอื่น ส่วนครูระดัพบัณฑิตทางวิทยาการศึกษากับครูระดัพบัณฑิตมีอัตราส่วนร้อยละของทัศนคติทั้งกล่าว เป็น ๒๔.๓๔ และ ๒๐.๔๖ (สมมติ ๓+๔) ซึ่งสูงเป็นอันดับรองลงมาตามลำดับ จนถึงครูระดัพบัณฑิตประกาศนียบัตรมีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๖.๒๔ (สมมติ ๓+๔) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ จะเห็นว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนนั้นสูงขึ้นตามระดับวุฒิ คือครูที่มีวุฒิสูงขึ้นก็เห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนเพิ่มขึ้นตามลำดับ

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูระดัพบัณฑิตเป็น ๒๔.๑๒ (สมมติ ๖+๓) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ครูระดัพบัณฑิตกับครูระดัพบัณฑิตทางวิทยาการที่มีวุฒิครู เป็น ๒๐.๒๔ และ ๒๐.๔๓ (สมมติ ๖) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๑๙) นั้น สูงเป็นอันดับรองลงมา และครูระดัพบัณฑิตทางวิทยาการศึกษามีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๑๔.๖๔ (สมมติ ๖) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ

จะเห็นได้ว่า ครูระดัพบัณฑิตมีทัศนคติว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียนมากกว่าครูวุฒิอื่น และครูระดัพบัณฑิตทางวิทยาการที่มีวุฒิครูเห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนมากกว่าครูวุฒิอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูระดัพบัณฑิตมีวุฒิค่อนข้างสูงกว่าครูกลุ่มอื่น อาจพยายามปรับปรุงเกณฑ์การสอนของตนเท่านั้น ไม่ห่วงในเรื่องเวลาเรียนนัก หรืออาจจะมีใจเอนเอียงที่จะปฏิบัติตามหลักสูตรอยู่เสมอ จึงเห็นว่าเวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรก็สัมพันธ์กับเนื้อหาวิชาในหลักสูตรวิชาภาษาไทยอยู่แล้ว ส่วนครูที่มีวุฒิสูงขึ้นจนถึงวุฒิปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิครู ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอื่นเห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนนั้น ก็คงเป็นเพราะอาจมีความคิดวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องหลักสูตรมากขึ้น มีความกังวลในเรื่องเวลาเรียน จึงเห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนมากกว่าครูวุฒิอื่น ๆ

ตาราง ๔.๑๕. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตร กับคะแนนที่กำหนดไว้

วุฒิ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตร กับคะแนน					
		ไม่ สัมพันธ์ กับเลย	ไม่ สัมพันธ์	สัมพันธ์ พอควร	สัมพันธ์	สัมพันธ์ อย่างเ็น	ไม่บอก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑๔ ๕.๒๒%	๕๗ ๒๕.๒๒%	๑๒๕ ๕๖.๒๕%	๔๓ ๑๖.๐๕%	๓ ๑.๑๒%	๒๒ ๙.๙๐%
ระดับประกาศนียบัตร (ป.ป. , พ.ป. , ป.กศ. ตม)	๗๖ ๑๐๐%	—	๕ ๖.๕๗%	๑๖ ๒๐.๐๐%	๕ ๖.๕๗%	๒ ๒.๖๓%	๔ ๕.๒๖%
ระดับอนุปริญญา (ป.น. , พ.น. , ป.กศ. สูง, อ.กศ.)	๑๒๓ ๑๐๐%	๔ ๓.๒๕%	๒๔ ๑๙.๕๑%	๘๖ ๖๙.๒๗%	๓๑ ๒๕.๑๖%	๑ .๘๑%	๑๓ ๑๐.๕๖%
ระดับปริญญาทางวิชาการศึกษา (อ.น. , กศ.น. , กศ.น. ป.น. , กศ.น. พ.น.)	๔๑ ๑๐๐%	๓ ๗.๓๒%	๑๓ ๓๑.๗๑%	๑๔ ๓๔.๑๕%	๔ ๙.๗๖%	—	๓ ๗.๓๒%
ระดับปริญญาทางวิทยาการ (อ.น. , อ.น.)	๔ ๑๐๐%	—	๑ ๒๕.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	—	—	๑ ๒๕.๐๐%
ระดับปริญญาทางวิทยาการที่มี วุฒิกศ. (อ.น. ก.น. , อ.น. ป.น. , อ.น. พ.น. , วารสารศาสตรบัณฑิต พ.น.)	๒๔ ๑๐๐%	๓ ๑๒.๕๐%	๑๐ ๔๑.๖๗%	๑ ๔.๑๖%	๓ ๑๒.๕๐%	—	๕ ๒๐.๘๓%

ตาราง ๔.๓.๕. อัตราร้อยละของครูระดับปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิครู ซึ่งมีทัศนคติเชิงนิเสธ เป็น ๔๖.๔๑ นั้น (สมการ $๓+๔$) สูงกว่าครูกลุ่มอื่น ครูระดับปริญญาทางวิชาการศึกษาศรระดับอนุปริญญา มีอัตราร้อยละเป็น ๓๔.๐๒, ๒๒.๐๔ (สมการ $๓+๔$) ซึ่งสูงเป็นอันดับรอง ๆ ลงไปจนถึงครูระดับประกาศนียบัตร ซึ่งมีอัตราร้อยละเป็น ๑๕.๖๒ น้อยที่สุดเมื่อเทียบกับครูกลุ่มอื่นที่มีทัศนคติเชิงนิเสธ

สำหรับทัศนคติเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราร้อยละของครูระดับประกาศนียบัตรเป็น ๒๑.๔๔ (สมการ $๖+๓$) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ครูระดับอนุปริญญา มีอัตราร้อยละเป็น ๑๔.๖๑ ซึ่งสูงว่าเป็นอันดับรอง และครูระดับปริญญาทางวิชาการศึกษา กับครูระดับปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิครู มีอัตราร้อยละเป็น ๔.๓๖ และ ๑๐.๓๖ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ .๔๖) นั้น น้อยกว่าครูกลุ่มอื่น

จะเห็นได้ว่า ครูระดับประกาศนียบัตรมีทัศนคติว่า หลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูกลุ่มนี้มีวุฒิค่อนข้างต่ำกว่าครูกลุ่มอื่น คงพยายามปรับปรุงเนื้อหาวิธีการสอนและเนื้อหาวิชาที่สอนมากกว่า จึงไม่กังวลในเรื่องคะแนนมากนัก หรืออาจจะมีใจเอนเอียงที่จะปฏิบัติตนหลักสูตรมากกว่าครูอื่น จึงเห็นว่าคะแนนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรสัมพันธ์กับเนื้อหาวิชาในหลักสูตรวิชาภาษาไทยก็แล้ว ส่วนครูระดับปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิครู เห็นว่า หลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูกลุ่มอื่น นั้น อาจเป็นเพราะว่าครูในกลุ่มนี้มีวุฒิสสูง จึงมีความคิดวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องหลักสูตรมากกว่าครูกลุ่มอื่น หรืออาจเป็นเพราะครูกลุ่มนี้มีความกังวลในเรื่องคะแนนมาก จึงเห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูอื่น ๆ

เป็นที่น่าสังเกตว่า อัตราร้อยละของครูที่มีทัศนคติว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนนนั้นสูงพอไรชวนให้คิดว่าครูคงจะมีความอีศออีใจในเรื่องคะแนนที่กำหนดไว้ในหลักสูตรวิชาภาษาไทยอยู่ไม่น้อย

ตาราง ๔.๓.๖. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจ้าวทวทามวุฒิและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความจำเป็นของอุปกรณ์การสอนที่มีต่อการสอนวิชาภาษาไทย

วุฒิ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความจำเป็นของอุปกรณ์การสอน ที่มีต่อการสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่ จำเป็น เลย	ไม่ จำเป็น	จำเป็น พอควร	จำเป็น	จำเป็น อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	—	๑ .๓๗%	๖๐ ๒๒.๓๕%	๑๑๒ ๔๑.๓๕%	๔๔ ๑๖.๒๙%	๖ ๒.๒๔%
ระดับประกาศนียบัตร (ป.ป. , พ.ป. , ป.กศ.ต้น)	๑๒ ๑๐๐%	—	—	๔ ๒๕.๐๐%	๑๕ ๔๖.๔๔%	๔ ๒๔.๑๒%	—
ระดับอนุปริญญา (ป.น. , พ.น. , ป.กศ.สูง, อ.กศ.)	๑๖๓ ๑๐๐%	—	๑ .๖๑%	๓๓ ๒๐.๒๕%	๖๔ ๔๑.๓๕%	๕๖ ๓๔.๓๕%	๕ ๓.๐๓%
ระดับปริญญาทางวิชาการศึกษา (อ.บ. , กศ.บ. , กศ.บ. ป.น. , กศ.บ. พ.น.)	๔๑ ๑๐๐%	—	—	๑๓ ๓๑.๓๑%	๑๓ ๓๑.๓๑%	๑๕ ๓๖.๕๘%	๖ ๑๔.๘๐%
ระดับปริญญาทางวิทยาการ (อ.บ. , พ.บ.)	๔ ๑๐๐%	—	—	—	๓ ๓๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	—
ระดับปริญญาทางวิทยาการที่มี วุฒิกฎ (อ.บ. ก.บ. , อ.บ. ป.น. , อ.บ. พ.น. , วารสารศาสตรบัณฑิต พ.น.)	๒๔ ๑๐๐%	—	—	๖ ๒๕.๐๐%	๑๓ ๕๔.๑๖%	๕ ๒๐.๘๓%	—

ตาราง ๔.๑.๖. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธ ไม่เพียงพอที่จะนำมา
เปรียบเทียบหาความแตกต่างได้

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีปริญญาทางวิทยาการที่มี
วุฒิศร เป็น ๓๕.๔๓ (สคมภ์ ๖+๗) ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอื่น และครูระดับอนุปริญญากับระดับประกาศนียบัตร
มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๓๖.๐๓ และ ๓๕ (สคมภ์ ๖+๗) ตามลำดับ จะเห็นได้ว่า อัตราส่วนร้อยละ
ของครูทั้งสามกลุ่มนี้แตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ซึ่งถือว่าไม่มีสาระสำคัญ แต่อัตราส่วนร้อยละของครูปริญญา
ทางวิชาการศึกษา เป็น ๒๕.๔๔ (สคมภ์ ๖+๗) ซึ่งน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มอื่น

ดังนั้นจะเห็นว่า ครูที่มีปริญญาทางวิชาศึกษามีทัศนคติว่า รูปการณ์การสอนจำเป็นต่อการสอน
วิชาภาษาไทยเป็นอัตราส่วนร้อยละน้อยกว่าครูอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูในกลุ่มนี้ได้ศึกษาทาง
วิชาการศึกษา มากกว่าครูกลุ่มอื่น คงไม่มีความสนใจในวิธีสอน จึงเห็นว่าไม่จำเป็นต้องใช้
รูปการณ์ประกอบการสอนมากนัก หรืออาจเห็นว่ารูปการณ์การสอนสำหรับชั้นมัธยมศึกษาังมีความจำเป็น
ไม่มากนัก ครูในระดับวุฒินี้จึงเห็นว่ารูปการณ์การสอนจำเป็นต่อการสอนวิชาภาษาไทยน้อยกว่าครูอื่น
เป็นที่น่าสังเกตว่า ไม่ว่าครูในระดับวุฒิตกก็ตาม มีทัศนคติว่ารูปการณ์การสอนจำเป็นต่อการสอน
วิชาภาษาไทยเหมือนกัน

ตาราง ๔.๓.๗. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามวุฒิและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย

วุฒิ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย					
		สอนง่าย อย่างหนึ่ง	สอนง่าย	สอนง่าย พอควร	สอนยาก	สอนยาก อย่างหนึ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑ .๐๓%	๔๓ ๑๖.๐๕%	๑๓๐ ๖๓.๔๓%	๔๓ ๑๙.๕๕%	๕ ๑.๔๖%	๒ .๐๕%
ระดับประกาศนียบัตร (ป.ป. , พ.ป. , ป.กศ.ต้น)	๑๒ ๑๐๐%	๑ ๘.๑๒%	๖ ๕๐.๐๐%	๕ ๔๑.๖๖%	๖ ๕๐.๐๐%	๑ ๘.๑๒%	—
ระดับอนุปริญญา (ป.น. , พ.น. , ป.กศ.สูง, อ.กศ.)	๑๖๑ ๑๐๐%	—	๒๕ ๑๕.๕๓%	๑๐๕ ๖๕.๘๔%	๒๕ ๑๕.๕๓%	๑ .๖๑%	—
ระดับปริญญาทางวิชาการศึกษา (อ.บ. , กศ.บ. , กศ.บ. ป.น. , กศ.บ. พ.น.)	๔๑ ๑๐๐%	—	๓ ๗.๓๒%	๒๕ ๖๑.๐๒%	๑๓ ๓๑.๗๑%	๑ ๒.๔๔%	๒ ๔.๘๘%
ระดับปริญญาทางวิทยาศาสตร์ (อ.ว. , อ.น.)	๔ ๑๐๐%	—	๑ ๒๕.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	—	๑ ๒๕.๐๐%	—
ระดับปริญญาทางวิทยาการที่มี วุฒิกฎ (อ.บ. ก.บ. , อ.น. ป.น. , อ.น. พ.น. , วารสารศาสตรบัณฑิต พ.น.)	๒๔ ๑๐๐%	—	๔ ๑๖.๖๖%	๑๓ ๕๐.๐๐%	๖ ๒๕.๐๐%	๑ ๔.๑๖%	—

ตาราง ๔.๓.๓. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีปริญญา ทางวิทยาการที่มีวุฒิครู ซึ่งมีทัศนคติ
ในเชิงนิเสธ เป็น ๒๕ ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น (สมมุติ ๒+๓) ที่มีทัศนคติในทางเดียวกัน ส่วนครู
ในระดับประกาศนียบัตร, ระดับปริญญา ทางวิทยาการศึกษา กับระดับอนุปริญญา มีอัตราส่วนร้อยละเป็น
๒๑.๔๓, ๑๔.๕๑ และ ๑๓.๓๔ (สมมุติ ๒+๓) ตามลำดับ ซึ่งแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ถือว่าไม่มี
สาระสำคัญนั้น มีอัตราส่วนร้อยละต่ำกว่าครูกลุ่มแรก

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูระดับประกาศนียบัตร เป็น
๒๑.๔๓ (สมมุติ ๓+๔) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ครูระดับอนุปริญญา กับ ครูระดับปริญญาทางวิทยาการ
ที่มีวุฒิครู มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๑๓.๓๔ และ ๑๔.๕๑ (สมมุติ ๔) ตามลำดับ ซึ่งสูงเป็นอันดับรอง ๆ
ลงมา ส่วนครูระดับปริญญาทางวิทยาการศึกษา มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๓.๓๒ (สมมุติ ๔) ซึ่งน้อยกว่าครู
กลุ่มอื่น ๆ

จะเห็นได้ว่า ครูที่มีปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิครู มีทัศนคติว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชา
ที่สอนยากมากกว่าครูอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูในกลุ่มนี้ได้ศึกษาทางวิทยาการมากกว่าวิชา
ทางการศึกษา อาจมีความสนใจในเรื่องวิธีสอนอย่าง หรืออาจเป็นเพราะครูกลุ่มนี้มีวุฒิสูง
ได้เรียนรู้มากก็ยิ่งมีความระมัดระวังในการสอนมาก จึงเห็นว่าวิชาที่สอนยาก หรืออาจสอนชั้นสูงซึ่ง
บทเรียนยาก จึงเห็นว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนยากมากกว่าครูกลุ่มอื่น

สำหรับครูที่มีวุฒิในระดับประกาศนียบัตร มีทัศนคติว่าวิชาภาษาไทยสอนง่ายกว่าครูอื่นนั้น
อาจเป็นเพราะครูในกลุ่มนี้มีวุฒิค่อนข้างต่ำกว่าครูกลุ่มอื่น อาจสอนชั้นไม่สูงนักซึ่งบทเรียนคงไม่ค่อนยาก
จึงเห็นว่าวิชาที่สอนง่าย หรืออาจเป็นเพราะรู้สึกว่าการมีวุฒิน้อยจึงพยายามปรับปรุงตัว หากความรู้
เพิ่มเติม ทำความเข้าใจในบทเรียนที่สอนก็เกิดเป็นอันดี จึงไม่เกิดความสนใจในการสอน ทำให้
เห็นว่าวิชาภาษาไทยสอนง่ายมากกว่าครูกลุ่มอื่น

ตาราง ๔.๓๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามวุฒิและจำนวนตามทัศนคติ
เกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกล้นนัยนี้เท่าไรของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย

วุฒิ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกล้นนัยนี้เท่าไร ของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย					
		จริง อย่างถึง	จริง	เฉย ๆ	ไม่จริง	ไม่จริง อย่างถึง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๑๒ ๔.๕๔%	๑๔ ๕.๓๑%	๑๐๕ ๓๙.๗๘%	๔๔ ๑๖.๕๕%	๓๒ ๑๑.๔๔%	๒ .๗๕%
ระดับประกาศนียบัตร (ป.ป. , พ.ป. , ป.กศ. ก้น)	๑๒ ๑๐๐%	๑ ๘.๓๓%	๒ ๑๖.๖๖%	๑๔ ๑๑๖.๖๖%	๑๔ ๑๑๖.๖๖%	๑ ๘.๓๓%	—
ระดับอนุปริญญา (ป.บ. , พ.บ. , ป.กศ. สูง, อ.กศ.)	๑๖๑ ๑๐๐%	๔ ๒.๔๘%	๑๒ ๗.๔๕%	๖๔ ๓๙.๗๕%	๕๖ ๓๔.๗๘%	๒๕ ๑๕.๕๓%	๑ .๖๒%
ระดับปริญญาทางวิชาการศึกษา (ก.บ. , กศ.บ. , กศ.บ. ป.บ. , กศ.บ. พ.บ.)	๔๑ ๑๐๐%	—	๓ ๗.๓๑%	๔ ๑๐.๐๐%	๑๔ ๓๔.๑๕%	๒ ๔.๘๘%	—
ระดับปริญญาทางวิทยาการ (อ.บ. , พ.บ.)	๔ ๑๐๐%	—	—	๓ ๗๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	—	—
ระดับปริญญาทางวิทยาการที่มี วุฒิครู (อ.บ. ก.บ. , อ.บ. ป.บ. , อ.บ. พ.บ. , วารสารศาสตรบัณฑิต พ.บ.)	๒๔ ๑๐๐%	๑ ๔.๑๗%	๑ ๔.๑๗%	๒ ๘.๓๓%	๑๔ ๕๘.๓๓%	๓ ๑๒.๕๐%	๑ ๔.๑๗%

ตาม ๔.๑๔. อัตราส่วนร้อยละของครูปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิครู ที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธ เป็น ๑๔.๒๔ (สมมติ ๑+๔) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่นนั้น แตกต่างกับอัตราส่วนร้อยละของครูระดับปริญญา ซึ่งเป็น ๑๖.๒๓ เพียงเล็กน้อย ถือว่าไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๒.๐๒) และครูระดับประกาศนียบัตร กับ ระดับปริญญาทางวิชาการศึกษา มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๔.๓๔ และ ๑.๐๖ (สมมติ ๑+๔) ตามลำดับ ซึ่งแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๒.๐๒) นั้น น้อยกว่าอัตราส่วนร้อยละ ของกลุ่มแรก แสดงว่า ครูปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิครู กับ ครูอำนวยการ รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ ในทาง เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูประกาศนียบัตร กับครูปริญญาทาง วิชาการศึกษา

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีวุฒิประกาศนียบัตร, อำนวยการ กับ ปริญญาทางวิชาการศึกษา เป็น ๑๖.๔๑, ๑๗.๔๔ และ ๔๔.๓๔ (สมมติ ๒+๑) ตามลำดับ ซึ่งแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยอย่างไม่มีสาระสำคัญ ส่วนครูปริญญาทาง วิทยาการที่มีวุฒิครู มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๒๐.๓๒ (สมมติ ๒+๑) ซึ่งสูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของกลุ่มแรก แสดงว่าครูปริญญาทาง วิทยาการที่มีวุฒิครู ไม่รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในทาง เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูอื่น

จะเห็นว่า อัตราส่วนร้อยละของครูปริญญาทาง วิทยาการที่มีวุฒิครู สูงกว่าครูกลุ่มอื่นทั้งในเชิง นิเสธและเชิงนิเสธ แสดงว่า ขบวนการทั้งสองฝ่ายไม่สอดคล้องกัน เมื่อพิจารณาจากค่าตอบในทางตรงกันว่า อัตราส่วนร้อยละของค่าตอบแบบกลาง ๆ ของครูกลุ่มอื่นสูงกว่าค่าตอบของครูปริญญาทาง วิทยาการที่มีวุฒิครู ถ้าเฉลี่ยอัตราส่วนร้อยละของค่าตอบแบบกลาง ๆ ให้ทั้งสองทางเท่า ๆ กัน ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละ ของค่าตอบเชิงนิเสธของครูระดับประกาศนียบัตร, อำนวยการ, ปริญญาทาง วิชาการศึกษา และปริญญาทาง วิทยาการที่มีวุฒิครู เป็น ๓๑.๒๔, ๑๖, ๒๔.๒๗ และ ๒๕ ตามลำดับ ส่วนอัตราส่วนร้อยละ ของค่าตอบเชิงนิเสธของครูระดับประกาศนียบัตร, อำนวยการ, ปริญญาทาง วิชาการศึกษา และ ปริญญา ทาง วิทยาการที่มีวุฒิครู เป็น ๒๔.๓๔, ๒๗.๕๔, ๓๐.๓๑ และ ๓๑.๔๑ ตามลำดับ เห็นได้ว่า อัตราส่วนร้อยละของครูปริญญาทาง วิทยาการที่มีวุฒิครู น้อยกว่าครูกลุ่มอื่นในเชิงนิเสธ มากกว่าครู กลุ่มอื่นในเชิงนิเสธ จึงได้เห็นว่าครูปริญญาทาง วิทยาการที่มีวุฒิครู รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในทาง เป็นครู สอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้ คงเป็นเพราะครูกลุ่มนี้มีวุฒิสอง คือมีวุฒิทั้งทาง วิทยาการและ วุฒิครู คงภาคภูมิใจในตัวเองมากกว่าครูกลุ่มอื่น หรืออาจได้วิทยานิพนธ์จากมหาวิทยาลัยไม่เท่าเทียมกับครูกลุ่มอื่น ก็ได้ จึงไม่รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในทาง เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยเป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่าครูอื่น

ตาราง ๔.๓.๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามวุฒิและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกลักษณะจิตใจของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย

วุฒิ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกลักษณะจิตใจ ของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่จริง อย่างยิ่ง	ไม่จริง	เฉย ๆ	จริง	จริง อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๔ ๑.๘๐%	๑๖ ๕.๘๐%	๑๕๕ ๕๓.๕๖%	๒๐ ๘.๙๑%	๒๖ ๑๑.๖๐%	๓ ๑.๓๔%
ระดับประกาศนียบัตร (ป.ป. , พ.ป. , ป.กศ. คณ)	๓๖ ๑๐๐%	๑ ๒.๗๗%	—	๒๑ ๕๘.๓๓%	๓ ๘.๓๓%	๒ ๕.๕๖%	๑ ๒.๗๗%
ระดับอนุปริญญา (ป.น. , พ.น. , ป.กศ. สูง, อ.กศ.)	๑๖๓ ๑๐๐%	๓ ๑.๘๔%	๑๐ ๖.๑๓%	๔๔ ๒๖.๙๔%	๔๔ ๒๖.๙๔%	๕๘ ๓๕.๖๐%	๓ ๑.๘๔%
ระดับปริญญาทาง วิชาการศึกษา (อ.บ. , กศ.บ. , กศ.บ. ป.น. , กศ.บ. พ.น.)	๔๑ ๑๐๐%	—	๒ ๔.๘๘%	๒๓ ๕๖.๑๐%	๔ ๙.๗๖%	๑๒ ๒๙.๒๖%	๒ ๔.๘๘%
ระดับปริญญาทาง วิทยาการ (อ.น. , อ.น.)	๔ ๑๐๐%	—	๑ ๒๕.๐๐%	๓ ๗๕.๐๐%	—	—	—
ระดับปริญญา ทาง วิทยาการที่มี วุฒิปริญญา (อ.น. ก.บ. , อ.น. ป.น. , อ.น. พ.น. , วารสารศาสตรบัณฑิต อ.น.)	๒๔ ๑๐๐%	—	๓ ๑๐.๔๑%	๑๕ ๕๓.๕๐%	๖ ๒๕.๐๐%	๘ ๓๓.๓๓%	—

การวาง ๔.๓.๔. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิกฎ ซึ่งมีทัศนคติ
ในเชิงนิเสธ เป็น ๑๐.๓๒ (สคมภ์ ๔) ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอื่น ครูระดับอนุปริญญาที่มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น
๗.๔๔ (สคมภ์ ๑+๔) ซึ่งสูงเป็นอันดับรองลงมา ส่วนครูที่มีปริญญาทางวิชาการศึกษากับ
ครูระดับประกาศนียบัตร มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๔.๔๔ และ ๓.๑๒ ตามลำดับ ซึ่งแตกต่างกันอย่าง
ไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๓๒) นั้น น้อยกว่าอัตราส่วนร้อยละของครูสองกลุ่มแรก

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูระดับประกาศนียบัตร เป็น
๒๔.๑๓ (สคมภ์ ๒+๓) ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น คือ ครูระดับอนุปริญญา, ระดับปริญญาทางวิชาการศึกษา,
ปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิกฎ ที่มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๓๒.๕๑, ๓๔.๑๕ และ ๓๕.๗๑ (สคมภ์ ๒+๓)
ตามลำดับ ซึ่งแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยอย่างไม่มีสาระสำคัญ แสดงว่า ครูระดับประกาศนียบัตรนี้
มีความภาคภูมิใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยน้อยกว่าครูอื่น ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ มีวุฒิค่อนข้าง
จึงมีความภาคภูมิใจน้อยกว่า หรืออาจไม่ได้รับทราบอย่างแท้จริงจากเพื่อนร่วมงาน หรือผู้บังคับบัญชา
เท่าครูอื่นที่สูงกว่า

มีข้อสังเกตว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีความภาคภูมิใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้น
สูงเท่าเทียมหรือไม่ เพราะการที่ครูมีความภาคภูมิใจในการสอนวิชาใดก็ตาม ย่อมเป็นการ เสริม
กำลังใจในการสอนวิชานั้น ๆ

ตาราง ๔.๓.๑๐. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จิกจำทวทท ขวุดิและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย

วุฒิ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่ พอใจ เลย	ไม่ พอใจ	เฉยๆ	พอใจ	พอใจ อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๔ ๑.๘๔%	๑๑ ๔.๙๑%	๔๕ ๑๙.๖๕%	๑๒๗ ๕๖.๓๔%	๓๓ ๑๔.๓๓%	๔ ๑.๘๔%
ระดับประกาศนียบัตร (ป.ป. , พ.ป. , ป.กศ.ต้น)	๑๒ ๑๐๐%	—	—	๔ ๓๓.๓๓%	๘ ๕๖.๖๖%	๔ ๓๓.๓๓%	๑ ๘.๓๓%
ระดับปริญญา (ป.บ. , พ.บ. , ป.กศ.สูง, อ.กศ.)	๑๖๓ ๑๐๐%	๓ ๑.๘๔%	๖ ๓.๖๘%	๕๒ ๓๑.๘๕%	๗๔ ๔๕.๔๖%	๒๐ ๑๒.๒๗%	๔ ๒.๔๖%
ระดับปริญญาโททางการศึกษา (ก.บ. , กศ.บ. , กศ.บ. ป.บ. , กศ.บ. พ.บ.)	๔๑ ๑๐๐%	—	๑ ๒.๔๔%	๑๓ ๓๑.๗๑%	๒๖ ๕๑.๒๒%	๔ ๙.๗๖%	๒ ๔.๘๘%
ระดับปริญญาโททางการ (อ.บ. , อ.ป.)	๔ ๑๐๐%	—	—	๓ ๗๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	—	—
ระดับปริญญาโททางการที่มี วิทยุ (อ.บ. ก.บ. , อ.บ. ป.บ. , อ.บ. พ.บ. , วารสารศาสตรบัณฑิต พ.บ.)	๒ ๑๐๐%	๑ ๕๐%	๑ ๕๐%	๑ ๕๐%	๑ ๕๐%	๑ ๕๐%	๑ ๕๐%

ตาราง ๔.๑.๑๐. อัตราส่วนร้อยละของครูปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิครู ซึ่งมีทัศนคติ
ในเชิงนิเสธ เป็น ๓๗.๔๖ (สมการ ๓ + ๔) ไม่ สูงกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีทัศนคติในทางเดียวกัน โดยเฉพาะ
กลุ่มครูที่มีวุฒิระดับประกาศนียบัตร ไม่มีจำนวนความเห็นดังกล่าวนี้อะไร

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูระดับประกาศนียบัตร เป็น
๒๔.๓๖ (สมการ ๖ + ๗) ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอื่น ครูระดับปริญญา กับ ระดับปริญญาทางวิทยาการศึกษา
มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๒๐.๑๑ กับ ๒๐.๔๗ (สมการ ๖ + ๗) ซึ่งแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ
(ร้อยละ .๔๔) นั้น สูงเป็นอันดับรองลงมา ส่วนครูปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิครู มีอัตราส่วนร้อยละ
เป็น ๕๐ (สมการ ๖ + ๗) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ

จะเห็นว่า ครูปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิครูนั้น มีความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย
น้อยกว่าครูอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูกลุ่มนี้มีวุฒิสูง คงเห็นว่าอาจจะขอเปลี่ยนไปสอนวิชาอื่นก็อาจจะ
ทำได้ไม่ยากนัก จึงอาจมีความคิดที่จะเปลี่ยนไปสอนวิชาอื่นอยู่มาก ทำให้พอใจในวิชาที่สอนอยู่น้อยกว่า
ครูกลุ่มอื่น หรืออาจเป็นเพราะไม่ได้สอนวิชาที่ตนพอใจก็ได้ จึงมีความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย
น้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ส่วนครูที่มีวุฒิระดับประกาศนียบัตรมีความพอใจในหน้าที่มากกว่ากลุ่มอื่นนั้น อาจเป็น
ด้วยรู้สึกว่ามีวุฒิต่ำกว่ากลุ่มอื่น เมื่อได้รับมอบหมายให้สอนวิชาใดก็ตั้งใจสอนเต็มที่โดยไม่เกี่ยงงอน
พยายามปรับปรุงตนเอง เอาใจใส่วิชานั้นจริงจึง เกิดความพอใจในหน้าที่ จึงรู้สึกพอใจในการ
เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูอื่น

ตาราง ๔.๑.๑๑. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามวุฒิและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าการสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการ

วุฒิ	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าการสอนวิชาภาษาไทย ไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการ					
		จริง อย่างเข้ม	จริง	จริง พอควร	ไม่จริง	ไม่จริง อย่างเข้ม	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑๐ ๔.๔๖%	๓๔ ๑๕.๑๘%	๕๔ ๒๐.๑๕%	๑๓๔ ๕๙.๔๕%	๑๖ ๕.๔๓%	๑๒ ๕.๔๔%
ระดับประกาศนียบัตร (ป.ป. , พ.ป. , ป.กศ. กน)	๓๒ ๑๐๐%	๒ ๖.๒๕%	๕ ๑๕.๖๒%	๖ ๑๘.๗๕%	๑๕ ๔๖.๘๘%	๒ ๖.๒๕%	๒ ๖.๒๕%
ระดับอนุปริญญา (ป.น. , พ.น. , ป.กศ. สูง, อ.กศ.)	๑๖๓ ๑๐๐%	๓ ๑.๘๔%	๒๒ ๑๓.๕๐%	๓๒ ๑๙.๖๓%	๘๕ ๕๒.๑๕%	๔ ๒.๔๖%	๕ ๓.๐๗%
ระดับปริญญาทางการศึกษา (อ.น. , กศ.น. , กศ.น. ป.น. , กศ.น. พ.น.)	๔๑ ๑๐๐%	-	๔ ๙.๗๖%	๔ ๙.๗๖%	๒๑ ๕๑.๒๑%	๓ ๗.๓๒%	๔ ๙.๗๖%
ระดับปริญญาทางวิทยาศาสตร์ (อ.น. , พ.น.)	๔ ๑๐๐%	-	-	๑ ๒๕.๐๐%	๓ ๗๕.๐๐%	-	-
ระดับปริญญาทางวิทยาศาสตร์ที่มี วุฒิปริญญา (อ.น. ก.น. , อ.น. ป.น. , อ.น. พ.น. , วารสารศาสตรบัณฑิต พ.น.)	๒๔ ๑๐๐%	๑ ๔.๑๗%	๓ ๑๒.๕๐%	๖ ๒๕.๐๐%	๑๔ ๕๘.๓๓%	๓ ๑๒.๕๐%	๑ ๔.๑๗%

ตาราง ๔.๓.๑๑. อัตราส่วนร้อยละของครูในระกัษประภาศนียัษตรที่มีทัศนคติเชิงนิเสธ
เป็น ๒๐.๔๗ (สคณภ ๓+๔) ซึ่งสูงกว่ำครุกลุ่มอื่นที่มีทัศนคติเช่นเดียวกัน ครุระกัษอนุปริณูธว
มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๒๐.๒๔ (สคณภ ๓+๔) ซึ่งสูง เป็นอันดับรองลงมำนัน แทกต่างกับอัตราส่วนร้อยละ
ของกลุ่ณแรกเพียงเล็กน้อยอย่างไม่มีสวระสำคัญ (ร้อยละ ๑๐.๒๓) ส่วนครุปริณูธวทวงวิทยการที่มีวุฒิครุ
มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๑๔.๒๔ (สคณภ ๓+๔) สูง เป็นอันดับรองลงม่อีก แลครุที่มีปริณูธวทวง
วิทยการศึกษ มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๔.๗๖ (สคณภ ๔) ซึ่งน้อยกว่ำครุกลุ่มอื่น ๆ แสทงว่าครุที่ไม่มี
ปริณูธว (ครุประภาศนียัษตร กับครุอนุปริณูธว) เห็นว่า การสอนวิทยภาษาไทยไม่ช่วยใหักวหนำใน
อชัษตร เป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่ำครุที่มีปริณูธว

สำหรับทัศนคติในเชิงนิษมนัน ปรากฏว่ำ อัตราส่วนร้อยละของครุระกัษประภาศนียัษตร เป็น
๕๓.๑๓ (สคณภ ๖+๗) ซึ่งน้อยกว่ำครุกลุ่มอื่น ส่วนครุอนุปริณูธว ครุปริณูธวทวงวิทยการศึกษ แล
ครุปริณูธวทวงวิทยการที่มีวุฒิครุ มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๕๗.๐๖, ๕๔.๕๓ แล ๖๐.๗๖ (สคณภ ๖+๗)
ซึ่งสูงขึ้นเป็นลำดับ จนถึงสูงที่สุดในกลุ่มครุปริณูธวทวงวิทยการที่มีวุฒิครุ แลในสวณกลุ่มหลังมีอัตราส่วนร้อยละ
แทกต่าง กันเพียงเล็กน้อยอย่างไม่มีสวระสำคัญ

จะเห็นได้ว่ำ ครุที่มีวุฒิในระกัษประภาศนียัษตร มีทัศนคติว่ำ การสอนวิทยภาษาไทยช่วยใหักวหนำ
ในอชัษตร น้อยกว่ำครุอื่น หรือไม่ช่วยใหักวหนำในอชัษตรมากกว่าวุฒิอื่น ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพวระ
ครุกลุ่มที่มีวุฒิก็้อยกว่ำครุกลุ่มอื่น ๆ อาจไม่ได้รับยกย่องจากเพื่อนร่วมงนหรือผู้บังคับบัญชามากนักก็ได้
จึงไม่เกิดคววมภักภุมิใจในการเป็นครุสอนวิทยภาษาไทย แลเท่าที่ปรากฏในตาราง ๔.๓.๔.
อัตราส่วนร้อยละของครุกลุ่มนี้้น้อยที่สุดเมื่อเทียบกับครุกลุ่มอื่น ๆ ที่มีความรู้สัภภักภุมิใจในการเป็นครุสอน
วิทยภาษาไทยด้วยกัน จึงน่ำคิคว่ำงเป็นเพวระครุกลุ่มนี้้น้อยกว่ำครุกลุ่มอื่น เกิดคววมไม่ภักภุมิใจ
ในหน้าที่ของตน ทำให้เห็นไปว่ำการเป็นครุสอนวิทยภาษาไทยนั้นไม่ช่วยใหักวหนำในอชัษตรก็ได้

ตาราง ๔.๓.๑๒. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำทวักตามวุฒิและจำนวนตามทัศนคติ
เกี่ยวกับการเลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปถ้ามีโอกาสเลือก

วุฒิ	รวมบอก	ทัศนคติเกี่ยวกับควรเลือกสอนวิชา ภาษาไทยต่อไป ถ้ามีโอกาสเลือก		
		เลือกสอน เช่นเดิม	ไม่เลือกสอน อีกต่อไป	ไม่บอก ความเห็น
รวมบอก	๒๖๘ ๑๐๐%	๑๕๒ ๕๖.๗๒%	๘๓ ๓๐.๕๙%	๓๓ ๑๒.๓๙%
ระดับประกาศนียบัตร (ป.ป. , พ.ป. , ป.กศ.ต้น)	๓๒ ๑๐๐%	๒๑ ๖๕.๖๓%	๔ ๑๒.๕๐%	๒ ๖.๒๕%
ระดับปริญญา (ป.บ. , พ.บ. , ป.กศ.สูง, อ.กศ.)	๑๖๓ ๑๐๐%	๘๐ ๔๘.๒๑%	๕๓ ๓๒.๕๒%	๓๐ ๑๘.๒๗%
ระดับปริญญาทางการศึกษา (อ.บ. , กศ.บ. , กศ.บ. ป.บ. , กศ.บ. พ.บ.)	๔๑ ๑๐๐%	๒๓ ๕๖.๐๙%	๑๒ ๒๙.๒๗%	๖ ๑๔.๖๔%
ระดับปริญญาทางวิทยาการ (อ.บ. , ข.บ.)	๔ ๑๐๐%	—	๒ ๕๐.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%
ระดับปริญญาทางวิทยาการที่มี วุฒิกู (อ.บ. อ.บ. , อ.บ. ป.บ. , อ.บ. พ.บ. , วารสารศาสตรบัณฑิต พ.บ.)	๒๔ ๑๐๐%	๑๔ ๕๘.๓๓%	๗ ๒๙.๐๐%	๓ ๑๒.๖๗%

ตาราง ๔.๓.๑๒. อัตราส่วนร้อยละของครูผู้วิจัยระดับปริญญา ซึ่งมีทัศนคติในเชิงนิเสธ เป็น ๑๒.๕๒ (สมมติ ๔) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ที่มีทัศนคติเช่นเดียวกัน ส่วนครูปริญญาทาง วิทยาการที่มีผู้วิจัย มีอัตราส่วนร้อยละต่ำกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า ครูที่มีปริญญา มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๔๕.๒๐ (สมมติ ๑) ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ และครูในระดับประกาศนียบัตร มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๖๔.๖๑ (สมมติ ๑) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีทัศนคติเช่นเดียวกัน

จะเห็นได้ว่า ครูที่มีผู้วิจัยระดับปริญญา มีทัศนคติว่าถ้ามีโอกาสเลือกจะไม่เลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปเป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้เป็นข้อที่น่าคิด เพราะครูกลุ่มนี้ผู้วิจัยได้คอยจนเกินไป เพราะยังมีครูประกาศนียบัตรที่คอยกว่า ไม่น่าจะมีความน้อยเนื้อต่ำใจนัก หรืออาจเป็นเพราะ สอนวิชาภาษาไทยมานาน อาจเกิดความเบื่อ อยากเปลี่ยนไปสอนวิชาอื่นบ้าง หรืออาจเห็นว่าการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยไม่ได้รับการยกย่องจากผู้อื่นเหมือนสอนวิชาอื่น หรืออาจไม่ได้สอนวิชานี้ด้วยใจรัก มาแต่เดิมก็ใช่ จึงไม่คิดจะสอนต่อไปถ้ามีโอกาสเลือก

เป็นที่น่าสังเกตว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่จะไม่เลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปถ้ามีโอกาสเลือกนั้นค่อนข้างสูงเหมือนกัน ซึ่งเป็นข้อที่น่าคิดและน่าเป็นห่วง เพราะ การที่ครูมีทัศนคติเช่นนี้ย่อมมีผลกระทบกระเทือนไปถึงการ สอนของครูได้

ตารางอนุกรม ๔.๔.๑. ถึง ๔.๔.๑๒. แสดงจำนวนครูสอนวิชาภาษาไทย ซึ่งจัดจำแนกตามจำนวนปีที่สอน อยู่ทางสมมติฐานนี้ มีอยู่ ๑๒ ตาราง จากตารางทั้ง ๑๒ ตารางนี้ อาจถือความโดยทั่วไปได้ว่า จำนวนปีที่สอนของครูที่สอนวิชาภาษาไทย มีประสิทธิภาพหรือเกี่ยวข้องกับทัศนคติของครูต่อการสอน รวมถึงบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วย กล่าวคือ ครูที่สอนวิชาภาษาไทยมาแล้วในระยะเวลาต่าง ๆ กัน มีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ รายละเอียดต่าง ๆ จะเห็นได้จาก ตาราง ๔.๔.๑. ถึง ๔.๔.๑๒. ดังต่อไปนี้

ตาราง ๔.๔.๑. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามจำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย และจำนวนภาคการทัศนคติเกี่ยวกับความเบื่อหน่ายในวิชาภาษาไทยของนักเรียนขณะทำการสอน

จำนวนปีที่สอน วิชาภาษาไทย	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความเบื่อหน่ายในวิชาภาษาไทยของนักเรียน ขณะทำการสอน						
		เบื่อ อย่างมาก	เบื่อ	ไม่แน่ใจ	ไม่เบื่อ	ไม่เบื่อ เลย	ไม่ทราบ	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๔ ๑.๕๑%	๓๐ ๑๑.๓๖%	๓๐ ๑๑.๓๖%	๔๔ ๑๖.๖๖%	๑๖ ๕.๖๘%	๔ ๑.๕๑%	๑๑ ๔.๑๖%
๓ ปี และต่ำกว่า	๑๓๒ ๑๐๐%	๔ ๓.๐๓%	๓๓ ๒๕.๐๐%	๔๐ ๓๐.๓๐%	๓๓ ๒๕.๐๐%	๑ ๐.๗๖%	๒ ๑.๕๑%	๔ ๓.๐๓%
๔ - ๗	๓๖ ๑๐๐%	๒ ๕.๕๖%	๒๑ ๕๘.๓๓%	๑๔ ๓๘.๘๙%	๒๓ ๖๓.๘๙%	๔ ๑๑.๑๑%	-	๔ ๑๑.๑๑%
๘ - ๑๒	๒๔ ๑๐๐%	๒ ๘.๓๓%	๖ ๒๕.๐๐%	๖ ๒๕.๐๐%	๔ ๑๖.๖๖%	๒ ๘.๓๓%	-	-
๑๓ - ๑๗	๑๔ ๑๐๐%	-	๓ ๒๑.๔๓%	๓ ๒๑.๔๓%	๕ ๓๕.๗๑%	๒ ๑๔.๒๘%	๑ ๗.๑๔%	-
๑๘ ปี และมากกว่า	๒๑ ๑๐๐%	-	๓ ๑๔.๒๘%	๓ ๑๔.๒๘%	๑๐ ๔๗.๖๑%	๑ ๔.๗๖%	๑ ๔.๗๖%	๓ ๑๔.๒๘%

ตาราง ๔.๔.๑. อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนวิชาภาษาไทยมาเป็นจำนวน ๓ ปี และต่ำกว่า, ๔ - ๗ ปี และ ๘ - ๑๒ ปี มีทัศนคติในเชิงนิเสธ เป็น ๓๑.๔๒, ๓๐.๒๖ และ ๒๒ (สคมภ์ ๑+๔) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ แสดงว่าครูในสามกลุ่มมีทัศนคติเกี่ยวกับความเบ็ดเสร็จของนักเรียนขณะทำการสอนเป็นอัตราส่วนร้อยละที่ไม่แตกต่างกัน แต่ครูที่สอนมา ๑๓ - ๑๗ ปี และ ๑๘ ปี และมากกว่า มีทัศนคติในเชิงนิเสธเป็นร้อยละ ๒๑.๔๑ และ ๑๔.๒๙ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๗.๑๔) แสดงว่าครูที่สอนมา ๑๓ - ๑๗ ปี มีทัศนคติว่านักเรียนเบ็ดเสร็จทำการสอนเป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูที่สอนมา ๑๘ ปี และมากกว่า และเมื่อเปรียบเทียบกับครูในสามกลุ่มแรกจะเห็นได้ว่า ครูในสามกลุ่มแรกมีทัศนคติว่านักเรียนเบ็ดเสร็จทำการสอนเป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูในสองกลุ่มหลัง เพราะฉะนั้นจะเห็นว่า ครูที่สอนมา ๑๘ ปี และมากกว่า มีทัศนคติว่านักเรียนเบ็ดเสร็จทำการสอนเป็นอัตราส่วนร้อยละต่ำกว่าครูจากพวกอื่น ๆ

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น เป็นร้อยละ ๓๓.๕๑ (สคมภ์ ๖+๗) ของครูที่สอนมา ๓ ปี และต่ำกว่า ส่วนครูที่สอนมา ๔ - ๗ ปี และ ๘ - ๑๒ ปี เป็นร้อยละ ๔๐.๗๔ และ ๔๔ (สคมภ์ ๖+๗) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๓.๒๑) และครูที่สอนมา ๑๓ - ๑๗ ปี และ ๑๘ ปี และมากกว่า เป็นร้อยละ ๕๐ และ ๕๒.๓๗ (สคมภ์ ๖+๗) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๒.๓๗) เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่า ครูในสองกลุ่มหลังมีทัศนคติว่านักเรียนไม่เบ็ดเสร็จทำการสอนเป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูจากพวกอื่น ๆ และครูที่สอนเพียง ๓ ปี และต่ำกว่า มีทัศนคติว่า นักเรียนไม่เบ็ดเสร็จทำการสอนเป็นอัตราส่วนร้อยละต่ำกว่าครูจากพวกอื่น ๆ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ครูที่ยังสอนวิชาภาษาไทยมานานก็ยังไม่เห็นว่าการสอนไม่เบ็ดเสร็จทำการสอนมากกว่าครูที่สอนน้อยปี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูที่สอนนานมีประสบการณ์ในการสอนมาก ก็ยังมีความรักความสนใจในวิชาภาษาไทยยิ่งขึ้น พยายามปรับปรุงการสอนอยู่เสมอ ไม่มีความเบื่อในการสอน จึงเห็นว่าการสอนไม่เบ็ดเสร็จทำการสอนมากกว่าครูที่สอนน้อยปี

ตาราง ๔.๔.๒. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำแนกตามจำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย และจำแนกตามทัศนคติเกี่ยวกับการยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยของเพื่อนครู

จำนวนปีที่สอน วิชาภาษาไทย	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับการยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทย ของเพื่อนครู			
		ไม่ยกย่อง	ยกย่อง	ไม่ทราบ	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๕๓ ๑๙.๓๒%	๑๒ ๑๑.๔๕%	๑๗๓ ๖๕.๕๕%	๑๐ ๓.๗๓%
๑ ปี และต่ำกว่า	๑๓๒ ๑๐๐%	๑๗ ๑๒.๘๘%	๑๗ ๑๒.๘๘%	๙๘ ๗๐.๕๕%	๕ ๓.๗๕%
๔ - ๗	๗๖ ๑๐๐%	๒๒ ๒๘.๕๕%	๖ ๗.๘๙%	๔๖ ๖๐.๕๕%	๒ ๒.๖๓%
๘ - ๑๒	๒๕ ๑๐๐%	๔ ๑๖.๐๐%	๑ ๔.๐๐%	๑๙ ๘๖.๐๐%	๑ ๔.๐๐%
๑๓ - ๑๗	๑๔ ๑๐๐%	๓ ๒๑.๔๓%	๒ ๑๔.๒๙%	๙ ๖๔.๒๘%	—
๑๘ ปี และมากกว่า	๒๑ ๑๐๐%	๒ ๙.๕๒%	๖ ๒๘.๕๗%	๑๑ ๕๒.๓๘%	๒ ๙.๕๒%

ตาราง ๔.๔.๒. ร้อยละ ๑๖ ของครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี มีทัศนคติในเชิงนิเสธ คือเห็นว่า เพื่อนครูในโรงเรียนไม่ยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูในกลุ่มอื่น และครูที่สอนมา ๔ - ๗ ปี และ ๑๓ - ๑๗ ปี มีความเห็นเช่นนี้รองลงมา คือเป็นร้อยละ ๒๘.๕๕ และ ๒๑.๔๓ ตามลำดับ ส่วนครูที่สอนมา ๑ ปี และต่ำกว่า กับ ๑๘ ปี และมากกว่า มีอัตราส่วนร้อยละ ๑๒.๘๘ และ ๙.๕๒ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๓.๗๖) นั้น เป็นกลุ่มที่เห็นว่า เพื่อนครู

ไม่ยอมถอยน้อที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มอื่น

สำหรับทัศนคติในเชิงนิทานใหม่ ปรากฏว่าครูที่สอนมา ๔ ปี และมากกว่า เป็นกลุ่มที่เห็นว่า เพื่อนครูยกย่องมากกว่าครูในกลุ่มอื่น คือ มีอัตราส่วนร้อยละ ๔.๔๔ ส่วนครูที่สอนมา ๑๑ - ๑๗ ปี กับ ๓ ปี และต่ำกว่า มีอัตราส่วนร้อยละ ๑๔.๒๘ และ ๑๒.๔๔ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๔๑) นั้น เป็นกลุ่มที่มีทัศนคติเชิงนิทานรองลงมา ครูที่สอนมา ๔ - ๗ ปี มีอัตราส่วนร้อยละ ๗.๔๔ เป็นกลุ่มที่มีทัศนคติเชิงนิทานรองลงมาอีก ส่วนครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี นั้น มีอัตราส่วนร้อยละ ๔ ซึ่งน้อยที่สุด เมื่อเทียบกับกลุ่มอื่น ๆ

จะเห็นได้ว่า ครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี เห็นว่าเพื่อนครูในโรงเรียนยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทย น้อยกว่าครูกลุ่มอื่น และครูที่สอนมา ๑๔ ปี และมากกว่า เห็นว่าเพื่อนครูในโรงเรียนยกย่องผู้สอน วิชาภาษาไทยมากกว่ากลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูที่สอนวิชาภาษาไทยถึง ๔ ปีขึ้นไปนั้น สอนมานานพอจนเกิดความรักความสนใจในวิชาอย่างจริงจัง มีความเชื่อมั่นว่าตนเองมีความสามารถเพียงพอ ในวิชาที่สอน จึงเห็นว่าเพื่อนครูในโรงเรียนยกย่องมากกว่าครูในกลุ่มอื่น ส่วนครูที่สอนวิชาภาษาไทย มา ๔ - ๑๒ ปี เห็นว่าเพื่อนครูยกย่องน้อยกว่าครูในกลุ่มอื่น อาจเป็นเพราะครูในกลุ่มนี้ถึงจะสอนมาหลายปีแต่ก็ยังไม่มาพอ จึงยังไม่เกิดความรักความสนใจจริงจังในวิชาภาษาไทย จึงยังไม่เห็นคุณค่าของ วิชาที่สอน เลยเห็นไปว่าเพื่อนครูไม่ยกย่องผู้สอนวิชา

มีข้อน่าคิดว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่เห็นว่าเพื่อนครูในโรงเรียนยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยนั้น เป็นจำนวนเพียงพอหรือยัง เพราะการที่ครูมีทัศนคติว่าเพื่อนครูยกย่องหรือไม่ยกย่องในการเป็นครูสอน วิชาใดนั้นเป็นผลสำคัญต่อการสอน ก็อาจเป็นการเสริมหรือบั่นทอนกำลังใจของครูในการสอนได้

ตาราง ๔.๔.๓ จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จิกจำทวทตามจำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย และ
จำแนกตามทัศนคติเกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนของผู้นับถือนิกาย

จำนวนปีที่สอน วิชาภาษาไทย	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยของผู้นับถือนิกาย					
		ไม่ สนับสนุน เลย	ไม่ สนับสนุน	สนับสนุน พอควร	สนับสนุน	สนับสนุน อย่างแข็ง ขัน	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	—	๒ ๒.๒๔%	๑๔๓ ๕๓.๓๒%	๖๔ ๒๕.๓๕%	๔๖ ๑๓.๑๖%	๔ ๑.๕๕%
๑ ปี และต่ำกว่า	๑๓๒ ๑๐๐%	—	๒ ๑.๕๒%	๖๓ ๕๐.๓๕%	๓๔ ๒๕.๓๕%	๒๓ ๑๓.๕๒%	๒ ๑.๕๒%
๔ - ๗	๓๖ ๑๐๐%	—	๓ ๓.๕๕%	๔๖ ๖๐.๕๕%	๑๖ ๒๑.๐๕%	๑๑ ๑๕.๕๕%	—
๘ - ๑๒	๒๕ ๑๐๐	—	—	๑๖ ๖๔.๐๐%	๔ ๑๖.๐๐%	๕ ๑๖.๐๐%	๐ ๐.๐๐%
๑๓ - ๑๗	๑๔ ๑๐๐%	—	—	๓ ๕๐.๐๐%	๓ ๒๑.๔๓%	๘ ๕๕.๕๗%	—
๑๘ ปี และมากกว่า	๒๑ ๑๐๐%	—	๑ ๔.๗๖%	๓ ๑๓.๓๓%	๔ ๑๙.๐๐%	๑๔ ๖๕.๐๕%	๑ ๔.๗๖%

ตาราง ๔.๔.๓. จิกจำทวทตามจำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทยในเชิงนิเสธมีน้อยไม่เพียงพอที่จะนำมา
เปรียบเทียบหาความแตกต่างได้

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น จะเห็นว่า ร้อยละ ๕๓.๕๕ (สมการ ๖+๓) ของครูที่สอนมา
๑ ปี และมากกว่า เห็นว่าผู้นับถือนิกายสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนซึ่งเป็นอัตราส่วนร้อยละ
ที่สูงกว่าครูในกลุ่มอื่น ส่วนครูที่สอนมา ๑๓ - ๑๗ ปี กับ ๑ ปี และต่ำกว่า มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๕๐

และ ๔๖.๒ (สมการ ๖+๗) ค่าเฉลี่ย ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๙๗) นั้น เห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนเป็นอัตราส่วนร้อยละสูง รองลงมาจากกลุ่มครูที่สอน ๔ ปี และมากกว่า สำหรับครูที่สอนมา ๔ - ๗ ปี กับ ๔ - ๑๒ ปี ซึ่งมีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔๕.๕๒ และ ๔๖ (สมการ ๖+๗) ค่าเฉลี่ย อันมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๙๗) นั้น เห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนเป็นอัตราส่วนร้อยละที่น้อยที่สุดเมื่อเทียบกับครูในกลุ่มอื่น

จะเห็นได้ว่า ครูที่สอนมา ๔ ปี และมากกว่า มีทัศนคติว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอน วิชาภาษาไทยในโรงเรียนมากกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูที่สอนมา ๑๔ ปี และมากกว่า มีประสบการณ์ในการสอนมานาน มีความตั้งใจและสนใจในการสอนอย่างจริงจัง เชื่อนั่นในความสามารถในการสอนของตน จึงเห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนมากกว่า ครูที่สอนมาในจำนวนนี้ที่น้อยกว่า

ตาราง ๔.๔.๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จีฬำทวักตามจำนวนที่สอนวิชาภาษาไทย และ
จำแนกตามทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียนที่กำหนดไว้

จำนวนที่สอน วิชาภาษาไทย	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียน					
		ไม่สัมพันธ์ กันเลย	ไม่สัมพันธ์	สัมพันธ์ พอควร	สัมพันธ์	สัมพันธ์ อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑๐ ๓.๓๑%	๔๔ ๑๖.๕๒%	๑๓๔ ๕๑.๔๔%	๕๓ ๑๙.๓๕%	๑ .๓๓%	๒๒ ๘.๒๑%
๑ ปี และต่ำกว่า	๑๓๒ ๑๐๐%	๓ ๒.๒๗%	๑๖ ๑๒.๑๒%	๙๖ ๕๔.๕๕%	๓๐ ๒๒.๓๖%	๑ .๓๖%	๑๐ ๗.๕๔%
๔ - ๗	๓๖ ๑๐๐%	๕ ๑๓.๘๘%	๑๐ ๒๗.๗๗%	๔๔ ๕๗.๘๘%	๑๒ ๓๓.๓๓%	—	๕ ๑๓.๘๘%
๘ - ๑๒	๒๕ ๑๐๐%	๑ ๔.๐๐%	๑๐ ๔๐.๐๐%	๑๑ ๔๔.๐๐%	๒ ๘.๐๐%	—	๑ ๔.๐๐%
๑๓ - ๑๗	๑๔ ๑๐๐%	—	๔ ๒๘.๕๗%	๔ ๒๘.๕๗%	๑ ๗.๑๔%	—	๑ ๗.๑๔%
๑๘ ปี และมากกว่า	๒๑ ๑๐๐%	๑ ๔.๗๖%	๔ ๑๙.๐๕%	๑๓ ๖๑.๙๐%	๒ ๙.๕๒%	—	๑ ๔.๗๖%

ตาราง ๔.๔.๕ ร้อยละ ๔๔ (สมการ ๓+๔) ของครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี มีทัศนคติ
ในเชิงนิเสธ คือเห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนเป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูในกลุ่มอื่น และ
ครูที่สอนมา ๔ - ๗ ปี กับ ๑๓ - ๑๗ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๘.๓๔ (สมการ ๓+๔) และ ๒๘.๕๗
ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๑๓) เห็น เห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์
กับเวลาเรียนเป็นอัตราส่วนร้อยละสูงเป็นอันดับรอง ส่วนครูที่สอนมา ๑ ปี และต่ำกว่า กับ ๑๘ ปี และ
มากกว่า มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๘.๘๘ และ ๒๘.๘๑ (สมการ ๓+๔) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกัน

อย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ .๕๔) นั้น เห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนเป็นอัตราส่วนร้อยละ น้อยกว่ากลุ่มอื่น

สำหรับทัศนคติในเชิงนิมิตนั้น จะเห็นว่า ร้อยละ ๒๕.๕๓ ของครูที่สอนมา ๔ ปี และมากกว่า เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียนเป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูในกลุ่มอื่น ครูที่สอนมา ๓ ปีและต่ำกว่า กับ ๑๑ - ๑๓ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๑.๕๔ (สมการ $๒+๓$) และ ๒๑.๕๓ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๒.๐๕) นั้น เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียนเป็นอัตราส่วนร้อยละสูง เป็นอันดับรอง และครูที่สอนมา ๔ - ๑๓ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔.๓๕ เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียนในอันดับรองลงมาอีก ส่วนครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔ นั้น เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียนน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับครูในกลุ่มอื่น

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี มีทัศนคติว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียน มากกว่าครูในกลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูในกลุ่มนี้มีความเป็นห่วงกังวลในเรื่องเวลาเรียน มากกว่าครูในกลุ่มอื่น ๆ หรือเป็นเพราะครูในกลุ่มนี้สอนมานานหลายปี แต่ก็ยังไม่แน่นอนที่จะแบ่งเวลาเรียนให้สัมพันธ์กับหลักสูตรที่กำหนดไว้ จึงเห็นว่าการหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนมากกว่าครูในกลุ่มอื่น ๆ

ตาราง ๔.๔.๕. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จิกจำวตามจำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย และจำแนกตามทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับคะแนนที่กำหนดไว้

จำนวนปีที่สอน วิชาภาษาไทย	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับคะแนน					
		ไม่สัมพันธ์ กันเลย	ไม่สัมพันธ์	สัมพันธ์ พอควร	สัมพันธ์	สัมพันธ์ อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๘ ๑๐๐%	๑๔ ๕.๒๒%	๕๓ ๒๑.๒๓%	๑๒๕ ๔๖.๖๔%	๔๓ ๑๖.๐๕%	๓ ๑.๑๒%	๒๖ ๙.๗๐%
๓ ปี และต่ำกว่า	๑๓๒ ๑๐๐%	๓ ๒.๒๗%	๒๔ ๑๘.๑๘%	๖๑ ๔๖.๒๑%	๒๔ ๑๘.๒๑%	๑ .๗๖%	๑๕ ๑๑.๓๖%
๔ - ๗	๗๖ ๑๐๐%	๔ ๕.๒๖%	๑๗ ๒๒.๓๗%	๔๒ ๕๕.๒๖%	๑ ๑.๓๑%	—	๒ ๒.๖๓%
๘ - ๑๒	๒๕ ๑๐๐%	๒ ๘.๐๐%	๔ ๑๖.๐๐%	๔ ๑๖.๐๐%	๑ ๔.๐๐%	๑ ๔.๐๐%	๒ ๘.๐๐%
๑๓ - ๑๗	๑๔ ๑๐๐%	—	๕ ๓๕.๗๑%	๒ ๑๔.๒๘%	๓ ๒๑.๔๓%	๑ ๗.๑๔%	๓ ๒๑.๔๓%
๑๘ ปี และมากกว่า	๒๑ ๑๐๐%	๑ ๔.๗๖%	๓ ๑๔.๒๘%	๑๑ ๕๒.๓๘%	๒ ๙.๕๒%	—	๔ ๑๙.๐๕%

ตาราง ๔.๔.๕. ร้อยละ ๔๐ (สมการ ๓+๔) ของครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี มีทัศนคติไปในเชิงนิเสธ คือเห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนนเป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูในกลุ่มอื่น และครูที่สอนมา ๑๓ - ๑๗ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๓๕.๗๑ ซึ่งสูงเป็นอันดับรองลงมา ส่วนครูที่สอนมา ๔ - ๗ ปี, ๓ ปี และต่ำกว่า กับ ๑๘ ปี และมากกว่า นั้น มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๒.๔๔, ๒๐.๔๕ และ ๑๙.๐๕ (สมการ ๓+๔) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ นั้น เห็นว่า

เห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนนน้อยกว่าครูในกลุ่มอื่น ๆ

สำหรับทัศนคติในเชิงนิยามนี้ อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนมา ๑๓ - ๑๗ ปี เป็น ๕.๕๗ (สคมภ์ ๒+๓) ซึ่งเป็นกลุ่มที่เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูในกลุ่มอื่น และครูที่สอนมา ๑ ปี และต่ำกว่า มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๑.๕๗ (สคมภ์ ๒+๓) ซึ่งเป็นกลุ่มที่เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนนเป็นอันดับรองลงมา ครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๑๖ (สคมภ์ ๒+๓) ซึ่งเป็นกลุ่มที่เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนนเป็นอันดับรองลงมาอีก ส่วนครูที่สอนมา ๕ ปี และมากกว่า ๕ - ๗ ปี นั้น มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๕.๕๖ และ ๕.๒๑ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ .๑๑) นั้น เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนนน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับครูในกลุ่มอื่น

จะเห็นได้ว่า ครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี เห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนนเป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูในกลุ่มอื่น ๆ และครูที่สอนมา ๑๓ - ๑๗ ปี เห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนนเป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูในกลุ่มอื่น ๆ

อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่เห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนนนั้นสูงกว่าที่เห็นว่าสัมพันธ์กัน จึงน่าคิดว่า เกี่ยวกับการสอนภาษาไทยนี้ครูคงจะเป็นห่วงในเรื่องคะแนนอยู่ไม่น้อย

ตาราง ๔.๔.๖. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำแนกตามจำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย และ
จำแนกตามทัศนคติเกี่ยวกับความจำเป็นของอุปกรณ์การสอนต่อการสอนวิชาภาษาไทย

จำนวนปีที่สอน วิชาภาษาไทย	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความจำเป็นของอุปกรณ์การสอน ที่มีต่อการสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่จำเป็น เลย	ไม่จำเป็น	จำเป็น สมควร	จำเป็น	จำเป็น อย่างยิ่ง	เพิ่มออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	—	๑ .๓๓%	๒๐ ๒๒.๓๔%	๑๑๖ ๕๑.๓๔%	๘๕ ๓๘.๒๙%	๖ ๒.๖๔%
๑ ปี และต่ำกว่า	๑๓๒ ๑๐๐%	—	๑ .๓๖%	๒๔ ๒๑.๒๑%	๕๔ ๔๓.๕๕%	๕๑ ๓๙.๐๖%	๔ ๓.๐๓%
๔ - ๗	๓๖ ๑๐๐%	—	—	๒๑ ๒๓.๖๑%	๑๔ ๔๔.๓๕%	๒๑ ๒๓.๖๑%	—
๘ - ๑๖	๒๕ ๑๐๐%	—	—	๖ ๒๔.๐๐%	๖ ๒๔.๐๐%	๑๖ ๖๔.๐๐%	๑ ๔.๐๐%
๑๗ - ๑๙	๑๔ ๑๐๐%	—	—	๒ ๑๔.๒๘%	๖ ๔๒.๘๖%	๕ ๓๕.๓๖%	๑ ๗.๑๔%
๒๐ ปี และมากกว่า	๒๑ ๑๐๐%	—	—	๑ ๔.๗๖%	๔ ๑๙.๐๕%	๑๖ ๗๖.๑๙%	—

ตาราง ๔.๔.๖. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธมีเฉพาะกลุ่มครูที่สอนมา
๑ ปี และต่ำกว่าเท่านั้น จึงไม่นำมาวิเคราะห์

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น จะเห็นว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนมา ๒๐ ปี และมากกว่า
เป็น ๔๕.๓๑ (สมมุติ ๖+๓) ซึ่งสูงกว่าครูในกลุ่มอื่น และครูที่สอนมา ๑๗ - ๑๙ ปี มีอัตราส่วนร้อยละ
เป็น ๓๕.๕๓ (สมมุติ ๖+๓) ซึ่งสูงเป็นอันดับรองลงมา ส่วนครูที่สอนมา ๑ ปีและต่ำกว่า, ๔ - ๗ ปี
และ ๘ - ๑๖ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๓๕.๓๖, ๓๓ และ ๓๖ (สมมุติ ๖+๓) ตามลำดับ ซึ่งมี

ความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญนั้น มีอัตราส่วนร้อยละน้อยกว่าครูในกลุ่มอื่น

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าครูที่สอนนานถึง ๑๔ ปี และมากกว่า เห็นว่าอุปสรรคการสอนจำเพาะต่อการสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูในกลุ่มอื่น ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะ สอนมานานมีก็ยิ่ง เกิดความรัก ความสนใจในการสอนยิ่งขึ้น ไม่เบื่อหน่ายต่อการจัดทำหรือจัดหาอุปกรณ์ประกอบการสอน จึงเห็นค่า อุปสรรคการสอนจำเพาะต่อการสอนวิชาภาษาไทยมากที่สุดเมื่อเทียบกับครูกลุ่มอื่น ๆ

ตาราง ๔.๔.๓. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามจำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย และจำแนกตามทัศนคติเกี่ยวกับความยากง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย

จำนวนปีที่สอน วิชาภาษาไทย	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความยากง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย					
		สอนง่าย อย่างยิ่ง	สอนง่าย	สอนง่าย พอสมควร	สอนยาก	สอนยาก อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑ .๐๓%	๔๓ ๑๖.๐๕%	๑๓๐ ๕๘.๔๗%	๔๓ ๑๙.๕๕%	๕ ๑.๒๒%	๒ .๐๙%
๑ ปี และต่ำกว่า	๑๑๒ ๑๐๐%	—	๒๒ ๑๙.๖๔%	๔๐ ๓๕.๖๖%	๒๒ ๑๙.๖๓%	๓ ๒.๖๓%	๑ .๐๙%
๔ - ๗	๓๖ ๑๐๐%	—	๑๔ ๓๘.๘๙%	๒๒ ๕๙.๔๔%	๑ ๒.๖๓%	—	๑ ๒.๖๓%
๘ - ๑๒	๒๕ ๑๐๐%	—	๑ ๔.๐๐%	๑๓ ๕๒.๐๐%	๑๑ ๔๔.๐๐%	—	—
๑๓ - ๑๗	๑๔ ๑๐๐%	—	๑ ๗.๑๔%	๑๑ ๗๘.๕๗%	๒ ๑๔.๒๘%	๑ ๗.๑๔%	—
๑๘ ปี และมากกว่า	๒๑ ๑๐๐%	๑ ๔.๗๖%	๑ ๔.๗๖%	๑๘ ๘๕.๔๗%	—	๑ ๔.๗๖%	—

ตาราง ๔.๔.๑. ร้อยละ ๒ (สมการ ๖) ของครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี มีทัศนคติไปในเชิงนิเสธ คือ เห็นว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนยากเป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่าครูในกลุ่มอื่น และครูที่สอนมา ๑ ปี และต่ำกว่า กับ ๔ - ๑ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๑๔.๔๔ (สมการ ๖ + ๑) และ ๒๒.๓๗ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๔๓) นั้น เห็นว่าวิชาภาษาไทยสอนยากเป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงเป็นอันดับรองลงมา และครูที่สอนมา ๑๑ - ๑๗ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๑๔.๒๔ (สมการ ๖ + ๑) นั้น เห็นว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนยากเป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงเป็นอันดับรองลงมาอีก ส่วนครูที่สอนมา ๑๔ ปี และมากกว่า มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔.๗๒ ซึ่งน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มอื่น

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนมา ๑ ปี และต่ำกว่า กับ ๔ - ๑ ปี เป็น ๑๔.๗๐ และ ๑๔.๘๖ (สมการ ๔) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๑๖) นั้น เห็นว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนง่ายมากกว่าครูอีกสามกลุ่ม คือกลุ่มครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี, ๑๑ - ๑๗ ปี และ ๑๔ ปี และมากกว่า ซึ่งมีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔, ๗.๑๔ และ ๔.๘๒ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ

จะเห็นได้ว่า ครูที่สอนมา ๑ ปีและต่ำกว่า กับ ๔ - ๑ ปี เห็นว่า วิชาภาษาไทยสอนยากกว่าครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี, ๑๑ - ๑๗ ปี กับ ๑๔ ปี และมากกว่า ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะครูในกลุ่มแรกสอนมานานยี่สิบปีเมื่อเทียบกับสามกลุ่มหลัง จึงยังไม่มีประสบการณ์ในการสอนมากเท่า จึงไม่ได้ประสบปัญหาในการสอนมาก ไม่เกิดความหนักใจในการสอน จึงเห็นว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนง่ายกว่าในสามกลุ่มหลัง ซึ่งสอนมานานปีกล่าว มีประสบการณ์มากกว่า พบปัญหาในการสอนมากกว่า จึงเห็นว่าวิชาภาษาไทยสอนง่ายน้อยกว่า นอกจากนี้ ครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี ยังเห็นว่า วิชาภาษาไทยสอนยากกว่าครูในกลุ่มอื่นที่เห็นว่าวิชาภาษาไทยสอนยาก ทั้งนี้ก็อาจเป็นเพราะครูในกลุ่มนี้สอนมานานพอสมควรได้ประสบปัญหาในการสอนพอสมควร จึงเห็นว่าสอนยาก แต่ก็ยังสอนไม่นานพอที่จะเกิดความชำนาญจนแก้ปัญหาต่าง ๆ ในการสอนได้โดยง่ายเมื่อเทียบกับครูในกลุ่มที่สอน ๑๔ ปี และมากกว่า ดังนั้นครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี จึงเห็นว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนยากมากกว่าครูในกลุ่มอื่น ๆ

ตาราง ๔.๔.๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามจำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย และจำแนกตามทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกล้นนัยนี้เท่าๆใจของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย

จำนวนปีที่สอน วิชาภาษาไทย	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกล้นนัยนี้เท่าๆใจ ของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย					
		จริง อย่างนี้	จริง	เฉยๆ	ไม่จริง	ไม่จริง อย่างนี้	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑๒ ๕.๔๔%	๑๔ ๖.๒๕%	๑๐๕ ๔๗.๓๒%	๔๔ ๑๙.๖๔%	๓๒ ๑๔.๒๘%	๒ .๙%
๑ ปี และต่ำกว่า	๑๑๒ ๑๐๐%	๒ ๑.๘๐%	๓ ๒.๗๐%	๕๓ ๔๗.๓๒%	๔๓ ๓๘.๖๐%	๑๑ ๙.๘๒%	๒ ๑.๘%
๔ - ๗	๓๖ ๑๐๐%	๔ ๑๑.๑๑%	๕ ๖.๕๕%	๒๖ ๗๒.๒๒%	๓๐ ๘๓.๓๓%	๒ ๕.๕๕%	-
๘ - ๑๒	๒๕ ๑๐๐%	-	๔ ๑๖.๐๐%	๑๐ ๔๐.๐๐%	๒ ๘.๐๐%	๕ ๒๐.๐๐%	-
๑๓ - ๑๗	๑๔ ๑๐๐%	-	-	๕ ๓๕.๗๑%	๙ ๖๔.๒๙%	๒ ๑๔.๒๘%	-
๑๘ ปี และมากกว่า	๒๑ ๑๐๐%	๑ ๔.๗๖%	๒ ๙.๕๒%	๑๓ ๖๑.๙๐%	๕ ๒๓.๘๑%	๒ ๙.๕๒%	-

ตาราง ๔.๔.๔. ร้อยละ ๖.๔ (สมการ ๓+๔) ของครูที่สอนมา ๑ ปี และต่ำกว่า มีทัศนคติไปในเชิงนี้เสมอ ซึ่งเป็นอัตราส่วนร้อยละที่น้อยที่สุดเมื่อเทียบกับครูที่สอนมา ๔ - ๗ ปี, ๘ - ๑๒ ปี กับ ๑๘ ปี และมากกว่า ซึ่งมีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔.๗๖ (สมการ ๓+๔), ๑๖ และ ๑๔.๒๘ (สมการ ๓+๔) ตามลำดับ อันมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ แสดงว่า ครูที่สอนมา ๑ ปี และต่ำกว่า มีความรู้สึกน้อยนี้เท่าๆใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยน้อยกว่าครูที่สอนมา ๔ - ๗ ปี, ๘ - ๑๒ ปี และ ๑๘ ปี และมากกว่า ส่วนครูที่สอนมา ๑๓ - ๑๗ ปี ไม่มีความรู้สึกถึงค่านี้เลย

สำหรับทัศนคติในเชิงนิมิตนั้น จะเห็นว่า ร้อยละ ๖๔.๒๘ (สมมุติ ๖+๗) ของครูที่สอนมา ๑๑ - ๑๗ ปี มีความรู้สึกไม่น้อยเนื้อต่ำใจในการ เป็นครูสอนภาษาไทย เป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูในกลุ่มอื่น และร้อยละ ๕๒.๓๘ (สมมุติ ๖+๗) ของครูที่สอนมา ๑๘ ปี และมากกว่า มีความรู้สึกดังกล่าว เป็นกันทั่วรองลงมา ส่วนครูที่สอนมา ๑ ปี และต่ำกว่า, ๔ - ๗ ปี กับ ๘ - ๑๒ ปี ซึ่งมีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๔๔.๔๔, ๔๗.๓๗ และ ๔๔ (สมมุติ ๖+๗) ตามลำดับ อันมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ นั้น มีความรู้สึกไม่น้อยเนื้อต่ำใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับครูในกลุ่มอื่นที่มี ทัศนคติเช่นเดียวกัน

จะเห็นได้ว่า ครูที่สอนมา ๑๑ - ๑๗ ปี มีทัศนคติเชิงนิมิตเป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูกลุ่มอื่น และไม่มีทัศนคติเชิงลบเลย แสดงว่าครูที่สอนมาขนาดนี้ ไม่มีความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยเลย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ มีประสบการณ์ในการสอนมานานพอที่จะเกิดความรัก ความสนใจในการสอนอย่างจริงจัง แต่ก็ไม่นานจนเกินไปจนอาจเกิดความเบื่อหน่ายได้ หรืออาจ สอนมานานเกิดความรู้จำจืด ได้รับความยกย่องจากผู้อื่น จึงทำให้ไม่เกิดความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจก็เป็นได้

อย่างไรก็ตาม มีข้อน่าคิดว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีความน้อยเนื้อต่ำใจในการ เป็นครูสอน ภาษาไทยนั้นสูงพอที่จะเป็นผลต่อการสอนหรือไม่ เพราะถ้าครูมีความน้อยเนื้อต่ำใจในการ เป็นครูสอนวิชาใดวิชาหนึ่งอาจมีผลอันน่ากังวลใจในการสอนได้

ตาราง ๔.๔.๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำแนกตามจำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย และ จำแนกตามทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกลักษณะใจของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย

จำนวนปีที่สอน วิชาภาษาไทย	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกลักษณะใจ ของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่จริง อย่างยิ่ง	ไม่จริง	เฉย ๆ	จริง	จริง อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๔ ๑.๕๕%	๑๖ ๕.๘๓%	๑๕๕ ๕๗.๕๘%	๖๐ ๒๒.๓๕%	๒๖ ๙.๘๖%	๗ ๒.๖๑%
๑ ปี และต่ำกว่า	๑๓๒ ๑๐๐%	—	๔ ๓.๐๖%	๔๑ ๓๑.๐๖%	๒๔ ๑๘.๙๗%	๑๖ ๑๒.๑๒%	๒ ๑.๕๒%
๔ - ๗	๗๖ ๑๐๐%	๔ ๕.๒๖%	๔ ๕.๒๖%	๕๒ ๕๕.๒๖%	๑๓ ๑๗.๑๑%	๗ ๙.๒๑%	๒ ๒.๖๓%
๘ - ๑๒	๒๔ ๑๐๐%	—	๓ ๑๒.๐๐%	๑๔ ๕๘.๐๐%	๕ ๒๐.๐๐%	๓ ๑๒.๐๐%	—
๑๓ - ๑๗	๑๔ ๑๐๐%	—	—	๗ ๕๐.๐๐%	๔ ๒๘.๕๗%	๑ ๗.๑๔%	๒ ๑๔.๒๘%
๑๘ ปี และมากกว่า	๒๑ ๑๐๐%	—	๑ ๔.๗๖%	๑๑ ๕๒.๓๘%	๕ ๒๓.๘๑%	๓ ๑๔.๒๘%	๑ ๔.๗๖%

ตาราง ๔.๔.๔. ร้อยละ ๑๒ และ ร้อยละ ๑๐.๕๒ (สมการ ๓+๔) ของครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี และ ๔ - ๗ ปี ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๒.๕๒) นั้น มีทัศนคติในเชิงลบ เป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูที่สอนมา ๑ ปี และต่ำกว่า กับ ๑๘ ปี และมากกว่า ซึ่งมีจำนวนร้อยละเป็น ๒.๐๖ และ ๔.๗๖ ตามลำดับ อันมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๓๐) แสดงว่า ครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี กับ ๔ - ๗ ปี ไม่มีความ

ภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย เป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูในกลุ่มอื่น ยกเว้นกลุ่มครูที่สอนมา ๑๑ - ๑๓ ปี ซึ่งไม่มีความเห็นถึงค่าเฉลี่ย

สำหรับทัศนคติในเชิงนิทานนั้น จะเห็นว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนมา ๑๔ ปี และมากกว่า เป็น ๘๘.๑ (สมการ ๒+๓) ซึ่งสูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของครูในกลุ่มอื่น ส่วนครูที่สอนมา ๑๑ - ๑๓ ปี, ๔ - ๑๐ ปี, ๔ - ๓ ปี และ ๑ ปี และต่ำกว่า มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๘๕.๓๑, ๘๒, ๘๑.๕๕ และ ๘๑.๐๖ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ แสดงว่าครูที่สอนมานานจะมี ความภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูที่สอนน้อย โดยเฉพาะครูที่สอนมานานถึง ๑๔ ปี และมากกว่า จะมีความภาคภูมิใจมากกว่าครูที่สอนมา ๔ - ๑๐ ปี, ๔ - ๓ ปี และ ๑ ปี และต่ำกว่า เป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่ากันอย่างเห็นได้ชัด แต่ระหว่างครูที่สอนมา ๑๑ - ๑๓ ปี กับ ๑๔ ปี และมากกว่า นั้น ไม่มีความแตกต่างกัน

อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนมานานถึง ๑๔ ปี และมากกว่า สูงกว่าครูในกลุ่มอื่นที่มีทัศนคติทางลบเกี่ยวกับวิชาชีพครูภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย มากกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูที่สอนมานานถึง ๑๔ ปี และมากกว่า นั้น มีประสบการณ์มาก มีความพอใจในการสอน หรืออาจจะชำนาญในการสอน จนได้รับยกย่องจากผู้เรียนหรือผู้บังคับบัญชา จึงรู้สึกภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย

มีข้อน่าคิดว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีความรู้สึกภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้น สูงทงหรือยัง เพราะการที่ครูมีความรู้สึกภาคภูมิใจในการสอนวิชาใดก็ตาม ย่อมเป็นผลดีต่อการสอนยิ่งขึ้น

ตาราง ๔.๔.๑๐. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จิกจำวกตามจำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย และจำแนกตามทัศนคติเกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย

จำนวนปีที่สอน วิชาภาษาไทย	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่พอใจ เลย	ไม่พอใจ	เฉย ๆ	พอใจ	พอใจ อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๔ ๑.๔๔%	๑๑ ๔.๑๖%	๔๕ ๓๑.๗๖%	๑๒๗ ๔๗.๓๕%	๓๗ ๑๒.๓๑%	๔ ๒.๔๔%
๓ ปี และต่ำกว่า	๑๓๒ ๑๐๐%	๑ .๗๖%	๔ ๒.๘๖%	๔๔ ๓๒.๖๖%	๕๔ ๔๔.๖๕%	๑๓ ๙.๘๕%	๒ ๑.๕๒%
๔ - ๗	๗๖ ๑๐๐%	๒ ๒.๖๓%	๒ ๒.๖๓%	๒๔ ๓๑.๕๕%	๓๕ ๔๖.๓๑%	๔ ๕.๒๖%	๑ ๑.๓๒%
๘ - ๑๒	๒๕ ๑๐๐%	๑ ๔.๐๐%	—	๖ ๒๔.๐๐%	๑๑ ๔๔.๐๐%	๕ ๒๐.๐๐%	๓ ๑๒.๐๐%
๑๓ - ๑๗	๑๔ ๑๐๐%	—	—	๑ ๗.๑๔%	๔ ๒๘.๕๗%	๓ ๒๑.๔๓%	๒ ๑๔.๒๘%
๑๘ ปี และมากกว่า	๒๑ ๑๐๐%	—	—	๖ ๒๘.๕๗%	๑๐ ๔๗.๖๑%	๕ ๒๓.๘๑%	—

ตาราง ๔.๔.๑๐. อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนมา ๓ ปี และต่ำกว่า, ๔ - ๗ ปี และ ๘ - ๑๒ ปี เป็น ๗.๕๕, ๕.๒๖ (สคมภ์ ๓+๔) และ ๔ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ แสดงว่าครูทั้งสามกลุ่มมีความไม่พอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกัน ส่วนครูที่สอนมา ๑๓ - ๑๗ ปี กับ ๑๘ ปี และมากกว่า ไม่มีทัศนคติในเชิงนิเสธ

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธ ปรากฏว่า ครูที่สอนมา ๑๓ - ๑๗ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๗.๕๗ (สคมภ์ ๖+๗) ซึ่งสูงกว่าครูในกลุ่มอื่น และครูที่สอนมา ๑๘ ปี และมากกว่า มีอัตราส่วนร้อยละ

เป็น ๓๐.๔๒ (สมมติ ๒+๓) ซึ่งสูงเป็นอันดับรอง ครูที่สอนมา ๔-๑ ปี กับ ๔-๑๖ ปี
 มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๐.๔๓ และ ๒๐ (สมมติ ๒+๓) ตามลำดับ ซึ่งสูงเป็นอันดับรองลงมาอีก ส่วน
 ครูที่สอนมา ๑ ปี และต่ำกว่า มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔๔.๔๔ (สมมติ ๒+๓) ซึ่งน้อยกว่าครูในกลุ่มอื่น
 แสดงว่า ครูที่สอนมา ๑๑-๑๓ ปี มีความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูในกลุ่มอื่น
 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะสอนมานาน เกิดความรักความสนใจยิ่งขึ้น แต่ก็ไม่น่าจะจนเกินไปถึงกับอาจ
 เกิดความเบื่อหน่ายได้ อย่างครูที่สอนมา ๑๔ ปี และมากกว่า ซึ่งมีอัตราส่วนร้อยละของความพอใจใน
 หน้าที่น้อยกว่าครูที่สอนมา ๑๑-๑๓ ปี อาจเป็นเพราะสอนมานานเกินไปจึงอาจเกิดความเบื่อได้
 ในบางคราว

เป็นที่น่าสังเกตว่า ทิศนคติของครูเป็นไปในเชิงนิยามมากกว่าในเชิงนิเสธ แสดงว่า
 ครูสอนวิชาภาษาไทยมีความพอใจในหน้าที่ของตนซึ่งเป็นข้อดีที่น่ายินดี เพราะการที่ครูพอใจในหน้าที่
 แล้วยอมรับเป็นผลดีต่อการสอน

ตาราง ๔.๔.๑๑. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จิกจำพวตามจำนวนที่สอนวิชาภาษาไทย และ
จำนวนตามทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าการสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการ

จำนวนที่สอน วิชาภาษาไทย	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าการสอนวิชาภาษาไทย ไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการ					
		จริง อย่างยิ่ง	จริง	จริง พอสมควร	ไม่จริง	ไม่จริง อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑๐ ๔.๔๖%	๓๔ ๑๕.๑๘%	๕๕ ๒๐.๑๕%	๑๓๔ ๕๐.๔๔%	๑๖ ๕.๔๓%	๑๒ ๕.๔๔%
๓ ปี และต่ำกว่า	๑๓๖ ๑๐๐%	๑ .๗๖%	๑๑ ๘.๐๘%	๒๓ ๑๖.๙๑%	๙๕ ๖๙.๙๑%	๓ ๒.๒๑%	๕ ๓.๖๗%
๔ - ๗	๓๖ ๑๐๐%	๓ ๘.๓๓%	๑๒ ๓๓.๓๓%	๑๕ ๔๑.๖๗%	๓๔ ๙๔.๔๔%	๖ ๑๖.๖๗%	๒ ๕.๕๖%
๘ - ๑๒	๒๕ ๑๐๐%	๒ ๘.๐๐%	๕ ๒๐.๐๐%	๒ ๘.๐๐%	๑๖ ๖๔.๐๐%	๒ ๘.๐๐%	๒ ๘.๐๐%
๑๓ - ๑๗	๑๕ ๑๐๐%	—	๓ ๒๐.๐๐%	๓ ๒๐.๐๐%	๕ ๓๓.๓๓%	—	๓ ๒๐.๐๐%
๑๘ ปี และมากกว่า	๒๑ ๑๐๐%	—	๕ ๒๓.๘๑%	๗ ๓๓.๓๓%	๘ ๓๘.๑๐%	๑ ๔.๗๖%	—

ตาราง ๔.๔.๑๑. อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนมา ๔ - ๗ ปี กับ ๘ - ๑๒ ปี เป็น
๒๕ และ ๒ (สมการ ๓+๔) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๓)
แสดงว่าครูในสองกลุ่มนี้มีทัศนคติไปในเชิงนี้เสมอเหมือนกัน และเป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ
ส่วนครูที่สอนมา ๑๓ - ๑๗ ปี กับ ๑๘ ปี และมากกว่า มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๐.๔๓ และ ๒๓.๘๐
ตามลำดับ ซึ่งสูงเป็นอันดับรอง และครูที่สอนมา ๓ ปี และต่ำกว่า มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๑๐.๖๑
(สมการ ๓+๔) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ

สำหรับทัศนคติในเชิงนิยามนั้น พบว่า ครูที่สอนมา ๑ ปี และต่ำกว่า มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๖๔.๑๕ (สคมภ์ ๖+๗) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ส่วนครูที่สอนมา ๔ - ๗ ปี กับ ๔ - ๑๒ ปี มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๕๒.๖๑ และ ๕๖ (สคมภ์ ๖+๗) ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มี สาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๓๓) นั้น มีอัตราส่วนร้อยละสูงรองลงมา ครูที่สอนมา ๘ ปี และมากกว่า มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๕๒.๔๖ (สคมภ์ ๖+๗) สูงเป็นอันดับรองลงมาอีก ส่วนครูที่สอนมา ๑๑ - ๓๓ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔๕.๗๑ ซึ่งน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มอื่น

จะเห็นได้ว่า ครูที่สอนมา ๑ ปี และต่ำกว่า เห็นว่าการสอนวิชาภาษาไทยช่วยให้ก้าวหน้า ในอาชีพการมากกว่าครูในกลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูในกลุ่มนี้สอนมาไม่นานนัก มีประสบการณ์ ในการสอนน้อย อาจมีความกระตือรือร้นในการสอนมากกว่าครูในกลุ่มอื่น จึงเห็นว่าการสอนวิชา ภาษาไทยช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการมากกว่าครูที่สอนนานแล้ว

อย่างไรก็ตาม มีข้อน่าคิดว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติว่าการสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วย ให้ก้าวหน้าในอาชีพการนั้น สูงพอที่จะเป็นผลต่อการสอนหรือไม่ เพราะการที่ครูมีทัศนคติว่าการสอน วิชาใดที่ไม่ช่วยให้ก้าวหน้าแล้ว ย่อมเป็นการบั่นทอนกำลังใจในการสอน

ตาราง ๔.๔.๑๖. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จิกจำวทกตามจำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย
และจำนวนความถี่สัมพัทธ์เกี่ยวกับการเลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปอีกโอกาสเลือก

จำนวนปีที่สอน วิชาภาษาไทย	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับครู เลือกสอนวิชา ภาษาไทยต่อไป อีกโอกาสเลือก		
		เลือกสอน เช่นเดิม	ไม่เลือกสอน อีกต่อไป	ไม่ตอบ ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๑๕๒ ๕๖.๗๖%	๔๓ ๑๖.๔๗%	๓๑ ๑๒.๓๖%
๑ ปี และต่ำกว่า	๑๓๖ ๑๐๐%	๖๑ ๔๖.๒๖%	๕๒ ๓๘.๑๘%	๒๓ ๑๖.๕๖%
๔ - ๗	๓๖ ๑๐๐%	๔๔ ๒๔.๔๔%	๒๐ ๒๖.๓๒%	๓ ๔.๒๑%
๘ - ๑๖	๒๕ ๑๐๐%	๑๖ ๖๔.๐๐%	๓ ๑๒.๐๐%	๒ ๘.๐๐%
๑๗ - ๓๓	๑๔ ๑๐๐%	๑๐ ๗๑.๔๓%	๓ ๒๑.๔๓%	๑ ๗.๑๔%
๓๔ ปี และมากกว่า	๒๑ ๑๐๐%	๑๖ ๗๖.๑๙%	๑ ๔.๗๖%	๔ ๑๙.๐๕%

ตาราง ๔.๔.๑๖. ร้อยละ ๕๔.๕๔ ของครูที่สอน ๑ ปี และต่ำกว่า มีทัศนคติในเชิงนิเสธ
คือเห็นว่าอีกโอกาสเลือกจะไม่เลือกสอนวิชาภาษาไทยอีกต่อไป ซึ่งเป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่าครูกลุ่ม
อื่น ๆ ส่วนครูที่สอนมา ๔ - ๗ ปี กับ ๘ - ๑๖ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๖.๓๒ และ ๒๕ ตามลำดับ
ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๒๕) นั้น มีความเห็นดังกล่าวนี้เป็นอัตราส่วนร้อยละ
ที่สูงเป็นอันดับรอง ครูที่สอน ๑๗ - ๓๓ ปี มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๑.๔๓ ก็เป็นอันดับรองลงไปอีก

ส่วนครูที่สอน ๔ ปี และมากกว่า มีอัตราส่วนร้อยละ ๔.๗๖ ซึ่ง

สำหรับทัศนคติในเชิงนิยามนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละ ๗๖.๑๔ ซึ่งสูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของครูในกลุ่มอื่น ครูที่สอนมา

๓๑.๔๓ ซึ่งสูง เป็นอันดับรอง ส่วนครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี กับ ๔ - ๑๖

และ ๒๔.๔๓ ตามลำดับ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (รอง

สูง เป็นอันดับรองลงมาอีก และครูที่สอน ๑ ปี และต่ำกว่า มีอัตราส่วนร้อยละ

เมื่อเทียบกับกลุ่มอื่น แสดงว่า ครูที่สอน ๑ ปี และต่ำกว่า เห็นว่าวิชาชีพ

ภาษาไทยเช่นเดิมเป็นอัตราส่วนร้อยละที่ต่ำกว่ากลุ่มอื่น ๆ

จะเห็นได้ว่า ครูที่ยังสอนมาไม่ถึง ๑ ปี เห็นว่าวิชาชีพโอกาสเลือกจะเลือกสอนวิชาภาษาไทยเช่นเดิม เป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงขึ้นไปตามลำดับ และในทางตรงกันข้าม ครูที่ยังสอนน้อยปีจะเห็นว่าวิชาชีพโอกาส

เลือก จะไม่เลือกสอนวิชาภาษาไทยอีกต่อไปเป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงขึ้นตามลำดับเช่นกัน แสดงว่า

ครูที่สอนมาไม่มีประสบการณ์ในการสอนมานาน ก็ที่ความรักความสนใจในวิชาภาษาไทยมากขึ้น พอใจ

ในวิชาที่สอน และเห็นคุณค่าของวิชานี้ จึงพอใจที่จะเลือกสอนต่อไป ส่วนครูที่สอนน้อยปี ยังไม่เกิด

ความสนใจจริงจังในวิชาภาษาไทย ยังไม่เห็นคุณค่าของวิชานี้ อาจเกิดความเป็นอันหนึ่งใจ จึงไม่อยากจะ

สอนอีกต่อไป

ตารางอนุกรม ๔.๕.๑ ถึง ๔.๕.๒. แสดงจำนวนครูสอนวิชาภาษาไทยซึ่งจัดจำแนกตาม
ชั้นที่สอน อยู่ทางสมมุติฐาน มีอยู่ ๒ ตาราง จากตารางทั้ง ๒ ตารางนี้ คือความโดยทั่วไปได้ว่า
ชั้นที่สอนของครูสอนวิชาภาษาไทย มีประสิทธิภาพหรือเกี่ยวข้องกับทัศนคติของครูต่อการสอน รวมถึงบุคคล
และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วย กล่าวคือ ครูที่สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นต่างกัน มีทัศนคติต่อ
การสอนแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ แต่เฉพาะครูที่สอน ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, ๔ ชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, มัธยมปีที่ ๒, มัธยมศึกษาปีที่ ๔ ชั้น มัธยมปีที่ ๒, มัธยมศึกษาปีที่ ๔,
เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ และ ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, ๔, เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ มีจำนวน
ข้อมูลเพียง ๒, ๑, ๔ และ ๑ คน ตามลำดับ ซึ่งเป็นจำนวนน้อยมาก จนไม่เพียงพอที่จะทำการ
เปรียบเทียบและวินิจฉัยความแตกต่างได้ รายละเอียดต่าง ๆ จะเห็นได้จากตาราง ๔.๕.๑ ถึง
๔.๕.๒. จึงต่อไปนี้

ตาราง ๔.๕.๑. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกความเข้าใจดีและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความเบี่ยงเบนในวิชาภาษาไทยของนักเรียนระหว่างการสอน

วิชาที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความเบี่ยงเบนในวิชาภาษาไทย ของนักเรียนระหว่างการสอน						
		เบี่ยง อย่างมาก	เบี่ยง	ไม่ แน่ใจ	ไม่เบี่ยง	ไม่เบี่ยง เลย	ไม่ทราบ	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๔ ๑.๗๙%	๓๐ ๑๓.๓๙%	๓๐ ๑๓.๓๙%	๔๔ ๑๙.๖๔%	๑๖ ๗.๑๔%	๔ ๑.๗๙%	๑๑ ๔.๙๑%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒	๑๓๕ ๑๐๐%	๖ ๔.๔๔%	๓๓ ๒๔.๔๔%	๓๔ ๒๕.๑๙%	๔๕ ๓๓.๓๓%	๓ ๒.๒๒%	๓ ๒.๒๒%	๓ ๒.๒๒%
มัธยมศึกษาปีที่ ๖	๖๔ ๑๐๐%	๒ ๓.๑๒%	๑๔ ๒๑.๘๗%	๒๒ ๓๔.๓๗%	๒๑ ๓๒.๘๑%	๔ ๖.๒๕%	๑ ๑.๕๖%	๑ ๑.๕๖%
มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑๓ ๑๐๐%	—	๒ ๑๕.๓๘%	๓ ๒๓.๐๘%	๔ ๓๐.๗๗%	๒ ๑๕.๓๘%	—	๒ ๑๕.๓๘%
เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๖ ๑๐๐%	—	๕ ๓๑.๒๕%	๑ ๖.๒๕%	๕ ๓๑.๒๕%	—	—	๑ ๖.๒๕%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๖	๑๓ ๑๐๐%	๑ ๗.๖๙%	๓ ๒๓.๐๘%	๓ ๒๓.๐๘%	๔ ๓๐.๗๗%	—	—	๒ ๑๕.๓๘%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๔	๒ ๑๐๐%	—	๑ ๕๐.๐๐%	—	๑ ๕๐.๐๐%	—	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, มัธยมศึกษาปีที่ ๖ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑ ๑๐๐%	—	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๔ ๑๐๐%	—	๓ ๒๑.๔๓%	๑ ๗.๑๔%	๖ ๔๒.๘๖%	๒ ๑๔.๒๘%	—	๒ ๑๔.๒๘%
มัธยมศึกษาปีที่ ๖, มัธยมศึกษาปีที่ ๔, และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๔ ๑๐๐%	—	๑ ๒๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑ ๑๐๐%	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—	—	—

ตาราง ๔.๔.๑. อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ ที่มีทัศนคติในเชิง
 นิเสธ เป็น ๔๑.๒๗ ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ และอัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ เป็น
 ๑๑.๗๖ ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีทัศนคติเช่นเดียวกัน แสดงว่าครูที่สอนชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ ซึ่ง
 เป็นชั้นสูงสุดในโรงเรียน มีทัศนคติว่านักเรียนเมื่อวิชาภาษาไทยจะทนต่อการสอนมากกว่าครูกลุ่ม
 อื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ภาษาไทยในชั้นนี้ยากกว่าชั้นอื่น ยากต่อการที่จะสอนให้นักเรียนเข้าใจ
 ได้ง่าย ทำให้ครูผู้สอนเกิดความเบื่อ จึงเห็นว่านักเรียนเมื่อจะทนต่อการสอน หรืออาจเป็นเพราะว่า
 หลักสูตรที่ใช้อยู่ในชั้นนี้เป็นหลักสูตรเก่าที่ใช้สอนมาหลายปีและกำลังจะเปลี่ยนไปใช้หลักสูตรใหม่แทนใน
 ปีต่อไป จึงทำให้ครูผู้สอนเกิดความเบื่อหน่าย จากความกระตือรือร้นในการสอนเท่าที่ควร ทำให้เห็นว่า
 นักเรียนเมื่อจะทนต่อการสอน ส่วนครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ซึ่งเป็นชั้นสูงรองจากชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒
 เห็นว่านักเรียนเมื่อจะทนต่อการสอนน้อยกว่าครูกลุ่มอื่นนั้น อาจเป็นเพราะ หลักสูตรชั้นนี้เป็นหลักสูตร
 ใหม่ ทำให้ครูเกิดความกระตือรือร้นในการสอน แม้ว่าเนื้อหาวิชาอาจจะยากเพราะเป็นชั้นสูง ก็ไม่
 เบื่อหน่าย จึงเห็นว่านักเรียนเมื่อจะทนต่อการสอนมากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ในขณะที่ครูทำการสอน ส่วนครูที่สอนชั้นอื่น ๆ
 นอกจากสองชั้นที่กล่าวแล้วนั้น อัตราส่วนร้อยละแตกต่างกันไม่มากนัก

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า ครูที่สอนทั้งชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ
 เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔๑.๑๔ (สมการ $๒+๗$) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ส่วนครู
 ที่สอนทั้งชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ ซึ่งเป็นชั้นสูง เห็นว่านักเรียนไม่เบื่อจะ
 ทำการสอนเป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูที่สอนชั้นอื่น อาจเป็นเพราะว่าครูตั้งใจในการสอนเหมือนกับที่สอน
 ชั้นสูง ไม่เบื่อหน่ายการสอน จึงมีทัศนคติจะสอนว่านักเรียนไม่เบื่อวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น
 หรืออาจเป็นเพราะครูมีความภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนชั้นสูง จึงเกิดความตั้งใจในการสอนเป็นอย่างดี
 ทำให้เห็นว่านักเรียนไม่เบื่อจะทำการสอนมากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

ตาราง ๔.๔.๒. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามชั้นที่สอนและจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับการ ยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยของ นักเรียนในโรงเรียน

ชั้นที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับการ ยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทย ของ นักเรียน			
		ไม่ยกย่อง	ยกย่อง	ไม่ทราบ	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๕๓ ๒๔.๐๘%	๗๖ ๓๓.๘๘%	๑๓๓ ๖๐.๕๕%	๑๐ ๔.๔๗%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒	๑๓๕ ๑๐๐%	๓๑ ๒๒.๘๖%	๑๑ ๘.๑๕%	๘๓ ๖๑.๕๕%	๑ .๗๔%
มัธยมปีที่ ๖	๖๔ ๑๐๐%	๑๓ ๒๐.๓๑%	๖ ๙.๓๗%	๔๕ ๗๐.๓๑%	๐ ๐.๐๐%
มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑๓ ๑๐๐%	—	๒ ๑๕.๓๘%	๑๑ ๘๔.๖๒%	๒ ๑๕.๓๘%
เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๒ ๑๐๐%	๑ ๘.๓๓%	๒ ๑๖.๖๗%	๙ ๗๕.๐๐%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๖	๑๓ ๑๐๐%	๒ ๑๕.๓๘%	๕ ๓๘.๔๖%	๖ ๔๖.๑๕%	๒ ๑๕.๓๘%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๔	๒ ๑๐๐%	—	๑ ๕๐.๐๐%	๑ ๕๐.๐๐%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, มัธยมศึกษาปีที่ ๖ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑ ๑๐๐%	—	—	๑ ๑๐๐%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๔ ๑๐๐%	๔ ๒๘.๕๗%	๔ ๒๘.๕๗%	๖ ๔๒.๘๖%	๒ ๑๔.๒๘%
มัธยมศึกษาปีที่ ๖, มัธยมศึกษาปีที่ ๔, และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๔ ๑๐๐%	—	๑ ๒๕.๐๐%	๓ ๗๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑ ๑๐๐%	—	—	๑ ๑๐๐%	—

ตาราง ๔.๕.๒. อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ ที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธ เป็น ๒๔.๔๗ ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น และครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และมัธยมศึกษาปีที่ ๖ มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๑๕.๓๔ ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีความเห็นเช่นเดียวกัน แสดงว่าครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ มีทัศนคติว่า เพื่อนครูในโรงเรียนไม่ยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทย เป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่าครูกลุ่มอื่น ซึ่งตรงกันข้ามกับความเข้าใจของคนทั่วไปที่เห็นว่าครูที่สอนชั้นสูง น่าจะมีทัศนคติว่าเพื่อนครูยกย่องมากกว่าครูที่สอนชั้นต่ำ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะ ครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ ซึ่งเป็นชั้นสูงนั้น ว่างคิมนาน หรืออาจมีสัมพันธภาพกับเพื่อนครูน้อยกว่าครูที่สอนชั้นต่ำกว่าที่เป็นได้ ส่วนครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ซึ่งเป็นชั้นต่ำกว่ากลับเห็นว่า เพื่อนครูไม่ยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น อาจเป็นเพราะ ไม่ว่างคิมนานเช่นครูในกลุ่มที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า ครูที่สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และมัธยมศึกษาปีที่ ๖ มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๓๔.๔๗ ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ แสดงว่าครูกลุ่มนี้มีทัศนคติว่าเพื่อนครูยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น อาจเป็นเพราะ ครูกลุ่มนี้ไม่ว่างคิมนานนัก หรือเข้ากับเพื่อนครูในโรงเรียนได้ดีกว่าครูที่สอนชั้นอื่นก็เป็นได้

ตาราง ๔.๕.๓ จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามระดับชั้นและจำนวนตามทัศนคติ
เกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนของครูผู้บังคับบัญชา

ระดับชั้นสอน	รวมบอก	ทัศนคติเกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทย ของครูผู้บังคับบัญชา					
		ไม่ สนับสนุน เลย	ไม่ สนับสนุน	สนับสนุน พอควร	สนับสนุน	สนับสนุน อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมบอก	๒๖๔ ๑๐๐%	—	๖ ๒.๒๘%	๑๔๓ ๕๓.๓๖%	๖๔ ๒๔.๓๖%	๔๖ ๑๗.๑๖%	๔ ๑.๕๔%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒	๑๓๕ ๑๐๐%	—	๓ ๒.๒๒%	๖๗ ๔๙.๖๓%	๓๖ ๒๖.๖๗%	๒๖ ๑๙.๒๖%	๓ ๒.๒๒%
มัธยมปีที่ ๖	๖๔ ๑๐๐%	—	๒ ๒.๔๐%	๔๕ ๖๙.๒๒%	๑๔ ๒๐.๒๔%	๔ ๖.๔๔%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๓๗ ๑๐๐%	—	—	๔ ๑๐.๘๑%	๒๓ ๖๑.๘๙%	๑๐ ๒๗.๒๙%	๑ ๒.๘๑%
เทวัญมศึกษามัธยมศึกษาปีที่ ๒	๑๒ ๑๐๐%	—	—	๕ ๔๑.๖๗%	๓ ๒๕.๐๐%	๔ ๓๓.๓๓%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมปีที่ ๖	๑๓ ๑๐๐%	—	๑ ๗.๖๙%	๔ ๓๐.๗๗%	๖ ๔๖.๑๖%	๒ ๑๕.๓๘%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๔	๒ ๑๐๐%	—	—	๒ ๑๐๐%	—	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, มัธยมปีที่ ๖ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑ ๑๐๐%	—	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทวัญมศึกษามัธยมศึกษาปีที่ ๒	๑๔ ๑๐๐%	—	—	๙ ๕๐.๐๐%	๕ ๓๕.๗๑%	๒ ๑๔.๒๘%	—
มัธยมปีที่ ๔, มัธยมศึกษาปีที่ ๔, และ เทวัญมศึกษามัธยมศึกษาปีที่ ๒	๔ ๑๐๐%	—	—	๓ ๗๕.๐๐%	—	๑ ๒๕.๐๐%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, ๔ และ เทวัญมศึกษามัธยมศึกษาปีที่ ๒	๑ ๑๐๐%	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—	—

ตาราง ๔.๕.๓ อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธ ไม่เกี่ยวข้องที่จะนำมา
เปรียบเทียบหาความแตกต่างได้

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๒ เป็น ๒๑.๕๔ (สมมุติ ๒+๓) ซึ่งมากกว่าครูกลุ่มอื่น และครูที่สอนเฉพาะชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๓๒.๕๔ (สมมุติ ๒+๓) ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ แสดงว่าครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๒ เห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูกลุ่มนี้สอนหลายชั้นแต่ยังมีความสนใจ ท่องใจในวิชาที่สอนมากขึ้น มีทัศนคติที่คัดค้านการสอน ก็ตลอดมีทัศนคติที่ดีกับผู้บังคับบัญชาไปด้วย หรืออาจเป็นเพราะผู้บังคับบัญชาเห็นใจว่าสอนหลายชั้น จึงมักเอาใจใส่ต่อการสอนของครูกลุ่มนี้เสมอ ๆ ทำให้ครูกลุ่มนี้เห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น ส่วนครูที่สอนเฉพาะชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ชั้นเดียวนั้น อาจเป็นเพราะสอนน้อยชั้น ไม่ได้คลุกคลีกับวิชาภาษาไทยมากนัก จึงไม่เกิดความพอใจ สนใจในวิชาที่สอนเท่าครูกลุ่มแรกทีกล่าว จึงเห็นไปว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

อย่างไรก็ตาม น่าสังเกตว่า ครูมีทัศนคติในเชิงนิเสธเหมือนกัน คือ ไม่ว่าครูสอนชั้นใดก็เห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชาไทยมากกว่าไม่สนับสนุน ซึ่งเป็นข้อที่น่ายินดี เพราะการที่ครูมีทัศนคติเช่นนี้น่าจะเป็นประโยชน์แก่โรงเรียนในการสอนของครูยิ่งขึ้น

ตาราง ๔.๔.๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามชั้นที่สอนและจำนวนคาบที่สอน
เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียนที่กำหนดไว้

ชั้นที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียน					
		ไม่ สัมพันธ์ กันเลย	ไม่ สัมพันธ์	สัมพันธ์ พอสมควร	สัมพันธ์ ดี	สัมพันธ์ อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑๐ ๓.๓๕%	๔๔ ๑๖.๕๒%	๑๓๔ ๕๙.๔๔%	๕๓ ๒๓.๖๙%	๑ .๓๑%	๒๒ ๘.๒๑%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒	๑๓๕ ๑๐๐%	๓ ๒.๒๒%	๑๔ ๑๐.๓๗%	๘๑ ๖๐.๐๐%	๒๔ ๒๐.๓๕%	๑ .๓๕%	๔ ๔.๕๕%
มัธยมปีที่ ๒	๖๔ ๑๐๐%	๒ ๒.๕๐%	๑๔ ๒๐.๒๔%	๓๓ ๕๑.๕๖%	๑๕ ๒๐.๒๔%	—	๖ ๘.๓๐%
มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑๓ ๑๐๐%	—	๓ ๑๓.๖๕%	๕ ๓๘.๔๖%	๓ ๒๓.๖๕%	—	๒ ๑๕.๓๘%
เทวัญมณฑลศึกษาปีที่ ๒	๑๒ ๑๐๐%	๑ ๘.๓๓%	๓ ๒๕.๐๐%	๓ ๒๕.๐๐%	๕ ๔๑.๖๖%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๒	๑๓ ๑๐๐%	๑ ๗.๖๙%	๒ ๑๕.๓๘%	๓ ๒๓.๐๘%	๓ ๒๓.๐๘%	—	๒ ๑๕.๓๘%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๔	๒ ๑๐๐%	—	๑ ๕๐.๐๐%	๑ ๕๐.๐๐%	—	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, มัธยมศึกษาปีที่ ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑ ๑๐๐%	—	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทวัญมณฑลศึกษาปีที่ ๒	๑๔ ๑๐๐%	๓ ๒๑.๔๓%	๕ ๓๕.๗๑%	๒ ๑๔.๒๘%	๔ ๒๘.๕๗%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๒, มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทวัญมณฑลศึกษาปีที่ ๒	๔ ๑๐๐%	—	๒ ๕๐.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, ๔ และ เทวัญมณฑลศึกษาปีที่ ๒	๑ ๑๐๐%	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—	—

ตาราง ๔.๔.๔ อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น จะเห็นว่า ครูที่สอนทั้ง
ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เจริญอุดมศึกษาปีที่ ๒ เป็น ๔๙.๑๕ (สมการ ๑+๔) ซึ่งมากกว่าครูกลุ่มอื่น
และครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒ มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๓๒.๕๔ (สมการ ๑+๔) ซึ่งน้อยกว่า
ครูกลุ่มอื่น ๆ ที่มีความเห็นเช่นเดียวกัน แสดงว่า ครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เจริญอุดมศึกษา
ปีที่ ๒ ซึ่งเป็นชั้นสูงกว่าชั้นอื่นนั้น เห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนมากกว่าครูกลุ่มอื่น คงเป็น
เพราะเห็นว่าเป็นชั้นสูง จึงมีความห่วงใยถึงผลในนักเรียนมาก เกรงว่าการเรียนของเด็กจะไม่เป็นผล
เท่าที่ควร จึงเห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนมากกว่ากลุ่มอื่น ส่วนครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษา
ปีที่ ๑ และ ๒ เห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น อาจเป็นเพราะ เห็นเป็น
เด็กชั้นต่ำ จึงมีความห่วงใยน้อยกว่าครูกลุ่มแรกในเรื่อง เวลาเรียนจะสัมพันธ์กับหลักสูตรหรือไม่ก็เป็นได้

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔
และ เจริญอุดมศึกษาปีที่ ๒ เป็น ๔๙.๑๕ (สมการ ๑+๔) ซึ่งมากกว่าครูกลุ่มอื่น และอัตราส่วนร้อยละ
ของครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมปีที่ ๒ เป็น ๓๒.๕๔ ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น

จะเห็นได้ว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เจริญอุดมศึกษาปีที่ ๒
สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของครูกลุ่มอื่น ทั้งในเชิงนิเสธและนิเสธ ทั้งนี้เมื่อพิจารณาในตารางแล้วพบว่า
จำนวนที่ไม่ออกความเห็นของกลุ่มอื่นมีมากกว่า ซึ่งอาจเป็นเหตุให้อัตราส่วนร้อยละของค่าตอบของครูกลุ่มอื่น ๆ
น้อยกว่าที่ควร แต่อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะนำจำนวนร้อยละของผู้ที่ไม่ออกความเห็นมา รวมเข้ากับจำนวน
ร้อยละของค่าตอบของครูกลุ่มอื่น ก็จะทำให้เห็นว่าอัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนทั้ง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔
และ เจริญอุดมศึกษาปีที่ ๒ สูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ อย่างนั้นเอง ขวนให้คิดว่าครูที่สอนชั้นนี้คงจะมีความรักใคร่
ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรและเวลาเรียนอยู่ไม่น้อย

ตาราง ๔.๕.๕. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จิตจำพวกตามชั้นที่สอน และจำนวนตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับคะแนนที่กำหนดไว้

ชั้นที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับคะแนน					
		ไม่ สัมพันธ์ กันเลย	ไม่ สัมพันธ์	สัมพันธ์ พอควร	สัมพันธ์ ดี	สัมพันธ์ อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๑๔ ๕.๒๖%	๕๓ ๒๐.๐๗%	๑๒๕ ๔๖.๖๓%	๔๑ ๑๖.๐๕%	๓ ๑.๑๒%	๒๖ ๙.๙๐%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒	๑๓๕ ๑๐๐%	๑ .๗๔%	๒๓ ๑๗.๐๔%	๗๖ ๕๖.๓๐%	๓๐ ๒๒.๒๒%	๓ ๒.๒๒%	๒ ๑.๔๘%
มัธยมศึกษาปีที่ ๒	๖๔ ๑๐๐%	๒ ๓.๑๒%	๑๓ ๒๐.๓๑%	๓๔ ๕๓.๑๒%	๒ ๓.๑๒%	—	๑๐ ๑๕.๖๒%
มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑๓ ๑๐๐%	—	๔ ๓๑.๐๓%	๒ ๑๕.๓๘%	๑ ๗.๖๙%	—	๒ ๑๕.๓๘%
เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๖ ๑๐๐%	๒ ๑๒.๕๐%	๔ ๒๕.๐๐%	๕ ๓๑.๒๕%	—	—	๑ ๖.๒๕%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๒	๑๓ ๑๐๐%	๑ ๗.๖๙%	๒ ๑๕.๓๘%	๗ ๕๓.๘๕%	๑ ๗.๖๙%	—	๒ ๑๕.๓๘%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๔	๒ ๑๐๐%	—	๑ ๕๐.๐๐%	—	๑ ๕๐.๐๐%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, มัธยมศึกษาปีที่ ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑ ๑๐๐%	—	—	—	—	—	๑ ๑๐๐%
มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๔ ๑๐๐%	๑ ๗.๑๔%	๕ ๓๕.๗๑%	๑ ๗.๑๔%	๑ ๗.๑๔%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๒, มัธยมศึกษาปีที่ ๔, และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๔ ๑๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑ ๑๐๐%	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—	—

ตาราง ๔.๔.๔. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธ จะเห็นว่า ครูที่สอนทั้งชั้น มีประสบการณ์ปีที่ ๔ และ เกร็ดเมอริตศึกษาปีที่ ๒ เป็น ๔๗.๐๔ (สคมภ์ ๓+๔) ซึ่งมากกว่าครูกลุ่มอื่น และครูที่สอนทั้งชั้น มีประสบการณ์ปีที่ ๑ และ ๒ มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๑๗.๗๕ (สคมภ์ ๓+๔) ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ แสดงว่า ครูที่สอนทั้งชั้น มีประสบการณ์ปีที่ ๔ และ เกร็ดเมอริตศึกษาปีที่ ๒ เห็นว่า หลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูกลุ่มนี้คำนึงในเรื่องคะแนนมาก เห็นว่า ถ้าคะแนนที่กำหนดไว้ไม่สัมพันธ์กับเนื้อหาวิชาในหลักสูตรแล้ว อาจเป็นผลกระทบกระเทือนถึงความตั้งใจและไม่ตั้งใจในการเรียนของเด็กได้ เพราะเป็นเด็กชั้นสูง รู้จักมากแล้ว ส่วนครูที่สอนทั้งชั้น มีประสบการณ์ปีที่ ๑ และ ๒ นั้น เห็นว่า หลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนนน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น อาจเป็นเพราะครูกลุ่มนี้ไม่กังวลในเรื่องคะแนนมากนัก เพราะสอนเด็กชั้นต่ำเมื่อเทียบกับชั้นอื่น ยังไม่รู้จักคิดวิจารณ์มากนัก หรืออาจเป็นเพราะเนื้อหาวิชาในหลักสูตรยังไม่สัมพันธ์กับคะแนนที่กำหนดไว้แล้วก็ได้

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนทั้งชั้น มีประสบการณ์ปีที่ ๑ และ ๒ เป็น ๒๔.๔๔ (สคมภ์ ๒+๓) ซึ่งมากกว่าครูกลุ่มอื่น และครูที่สอนชั้น มีประสบการณ์ปีที่ ๔ มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๕.๔๔ (สคมภ์ ๓) ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

จะเห็นได้ว่า ครูที่สอนทั้งชั้น มีประสบการณ์ปีที่ ๑ และ ๒ นั้น เห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนนเป็นอัตราส่วนร้อยละน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น หรือเห็นว่าหลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูกลุ่มอื่นนั่นเอง ส่วนครูที่สอนชั้นสูงกลับเห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนนยิ่งขึ้น น่าคิดว่าครูที่สอนชั้นสูง คือ ชั้น มีประสบการณ์ปีที่ ๔ และ เกร็ดเมอริตศึกษาปีที่ ๒ คงจะมีความเชื่อกลใจในเรื่องความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับคะแนนอยู่ไม่น้อย และนั่นอาจเป็นผลถึงการสอนของครูได้ด้วย

ตาราง ๔.๕.๖. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามชั้นที่สอน และจำแนกตามทัศนคติ
 เกี่ยวกับความจำเป็นของรูปแบบการสอนที่มีต่อการสอนวิชาภาษาไทย

ชั้นที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความจำเป็นของรูปแบบการสอน ที่มีต่อการสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่ จำเป็น เลย	ไม่ จำเป็น	จำเป็น พอควร	จำเป็น	จำเป็น อย่างมาก	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	—	๑ .๓๙%	๒๐ ๒๒.๒๙%	๑๑๒ ๔๑.๓๘%	๔๔ ๓๓.๒๑%	๒ ๒.๒๕%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒	๑๓๕ ๑๐๐%	—	—	๓๐ ๒๒.๒๒%	๕๔ ๔๐.๗๔%	๔๔ ๓๒.๕๙%	๑ .๗๔%
มัธยมปีที่ ๒	๒๔ ๑๐๐%	—	๑ ๑.๕๕%	๒๒ ๓๑.๔๔%	๒๒ ๓๑.๒๕%	๑๙ ๒๓.๕๔%	๑ ๑.๕๕%
มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑๓ ๑๐๐%	—	—	๑ ๕.๔๔%	๔ ๓๑.๐๓%	๒ ๑๕.๒๕%	๒ ๑๕.๓๖%
เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๕๖ ๑๐๐%	—	—	๑ ๒.๕.๐๐%	๕ ๘.๖๓%	๕ ๓๓.๓๓%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมปีที่ ๒	๑๓ ๑๐๐%	—	—	๑ ๓.๒๔%	๒ ๑๖.๑๖%	๒ ๑๖.๑๖%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๔	๒ ๑๐๐%	—	—	—	๑ ๕๐.๐๐%	๑ ๕๐.๐๐%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ มัธยมปีที่ ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑ ๑๐๐%	—	—	—	—	๑ ๑๐๐%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๔ ๑๐๐%	—	—	๑ ๓.๑๔%	๒ ๑๔.๒๘%	๑ ๕๐.๐๐%	—
มัธยมปีที่ ๒, มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๔ ๑๐๐%	—	—	๑ ๒๕.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑ ๑๐๐%	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—	—

ตาราง ๔.๔.๖. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงลบ มีเพียงกลุ่มเดียว คือกลุ่มครูที่สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๖ ซึ่งก็พอจะหาเหตุผลได้ว่าไม่มีอัตราส่วนร้อยละของทัศนคติเชิงลบของครูเลย

สำหรับทัศนคติในเชิงบวกนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ เป็น ๘๖.๔๖ และ ของครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๖ เป็น ๘๖.๘๖ ซึ่งแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ .๔๔) นั้น มากกว่าอัตราส่วนร้อยละของครูกลุ่มอื่น และครูที่สอนเฉพาะชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๖ มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๖๔.๒๖ (สมการ ๖ + ๗) ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ปรากฏว่าครูในสองกลุ่มแรก เห็นว่า อุปถัมภ์การสอนจำเป็นต่อการสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น ส่วนครูที่สอนเฉพาะชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๖ ชั้นเดียว กลับเห็นว่าอุปถัมภ์การสอนจำเป็นต่อการสอนน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ แสดงว่าครูที่สอนชั้นสูงหรือสอนหลายชั้น มีทัศนคติว่าอุปถัมภ์การสอนจำเป็นต่อการสอนมากกว่าครูที่สอนเพียงชั้นเดียวหรือสอนชั้นต่ำกว่า ทั้งนี้คงเป็นเพราะ ชั้นสูงได้มีเนื้อหาวิชาที่สอนยากกว่า จำเป็นต้องอาศัยอุปถัมภ์การสอนประกอบการสอนมากกว่าชั้นต่ำกว่าเพื่อช่วยให้เด็กเรียนเข้าใจบทเรียนมากขึ้น ส่วนครูที่สอนหลายชั้นนั้นยังสอนที่ยังสนใจพอใจในวิชาที่สอนยิ่งขึ้น ยิ่งยั้งที่จะจัดหาอุปถัมภ์การสอนให้ยิ่งขึ้น จึงเห็นว่าอุปถัมภ์การสอนจำเป็นต่อการสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูที่สอนเพียงชั้นเดียวก็อาจเป็นได้

ตาราง ๔.๕.๗. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามชั้นที่สอน และจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความยากง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย

ชั้นที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความยากง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย					
		สอนง่าย อย่างยิ่ง	สอนง่าย	สอนง่าย พอควร	สอนยาก	สอนยาก อย่างยิ่ง	ไม่บอก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑ .๐๓%	๔๓ ๑๖.๐๖%	๗๑๐ ๖๓.๔๘%	๔๓ ๑๙.๕๕%	๕ ๒.๒๓%	๒ .๐๙%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒	๑๓๕ ๑๐๐%	—	๒๖ ๑๙.๒๖%	๘๔ ๖๒.๒๒%	๒๔ ๑๗.๗๘%	๑ .๐๗%	—
มัธยมปีที่ ๖	๒๔ ๑๐๐%	—	๑๓ ๕๔.๑๖%	๕๕ ๖๕.๒๕%	๑๑ ๑๕.๕๘%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๓๗ ๑๐๐%	—	๒ ๑๑.๓๖%	๔ ๒๒.๕๕%	๒ ๑๑.๓๖%	๓ ๗.๖๖%	๑ ๕.๔๕%
เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๒ ๑๐๐%	—	๑ ๘.๓๓%	๓ ๒๕.๐๐%	๔ ๓๓.๓๓%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมปีที่ ๖	๑๓ ๑๐๐%	—	—	๓ ๕๓.๘๕%	๔ ๓๐.๓๓%	๑ ๗.๖๙%	๑ ๗.๖๙%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๔	๒ ๑๐๐%	—	—	๑ ๕๐.๐๐%	๑ ๕๐.๐๐%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, มัธยมปีที่ ๖ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑ ๑๐๐%	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๔ ๑๐๐%	๑ ๗.๑๔%	๑ ๗.๑๔%	๑๒ ๘๕.๗๒%	—	—	—
มัธยมปีที่ ๖, มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๔ ๑๐๐%	—	—	๓ ๗๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑ ๑๐๐%	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—	—

ตาราง ๔.๔.๓. อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๖ ซึ่งมีทัศนคติในเชิงนิเสธ เป็น ๔.๔๖ (สมการ $๑+๓$) ซึ่งมากกว่ากลุ่มอื่นที่มีความเห็นเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะกลุ่มครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทริเยอคมศึกษาปีที่ ๒ ไม่มีจำนวนความเห็นถึงกล่าวนี้อยู่ และอัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนเฉพาะชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๖ เป็น ๑๔.๔๔ (สมการ ๒) ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ แสดงว่าครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๖ เห็นว่า วิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนยากมากกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูกลุ่มนี้ต้องสอนหลายชั้น ถ้ายกมาในการเตรียมการสอน ทั้งยังต้องสอนตามหลักสูตรทั้งเก่า คือ มัธยมศึกษาปีที่ ๖ และใหม่ คือ มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ ด้วยกัน จึงเห็นว่าวิชาภาษาไทยสอนยากก็เป็นได้ ส่วนครูที่สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๖ ชั้นเดียวอาจไม่ลำบากในการเตรียมการสอนอย่างครูที่สอนหลายชั้น จึงเห็นว่าวิชาภาษาไทยสอนยากเป็นอัตราส่วนร้อยละน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒ เป็น ๑๔.๒๖ (สมการ ๔) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น โดยเฉพาะกลุ่มครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๖ ไม่มีจำนวนความเห็นถึงกล่าวนี้อยู่ และอัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนชั้น เทริเยอคมศึกษาปีที่ ๒ เป็น ๔.๓๓ (สมการ ๔) ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น แสดงว่า ครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒ เห็นว่า วิชาภาษาไทยสอนง่ายกว่าครูกลุ่มอื่น อาจเป็นเพราะเนื้อหาวิชาในชั้นนี้ไม่ยากนัก เพราะเป็นชั้นต่ำกว่าชั้นอื่น หรืออาจเป็นเพราะชั้นนี้เป็นชั้นเล็ก เด็ก ๆ ไม่ลำบากในเรื่องการจดจำมากนัก จึงเห็นว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนง่ายมากกว่าครูกลุ่มอื่น ส่วนครูที่สอนชั้น เทริเยอคมศึกษาปีที่ ๒ เห็นว่าวิชาภาษาไทยสอนง่ายน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ก็อาจเป็นเพราะชั้นนี้เป็นชั้นสูง เนื้อหาวิชายากต่อการสอนให้เข้าใจได้ง่าย ครูจึงเห็นว่าสอนง่ายน้อยกว่าครูที่สอนชั้นอื่น ซึ่งต่ำกว่า

มีข้อน่าคิดว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่เห็นว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนยากนั้นสูงพอที่จะเป็นผลต่อการสอนของครูหรือไม่ เพราะถ้าครูเห็นว่าวิชาที่สอนนั้นสอนยากก็อาจมีความสนใจในการสอนเกิดความท้อถอยได้

ตาราง ๔.๕.๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามระดับชั้นสอน และจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกล้นน้อยเนื้อต่ำใจของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย

ชั้นที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกล้นน้อยเนื้อต่ำใจ ของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย					
		จริง อย่างยิง	จริง	เฉย ๆ	ไม่จริง	ไม่จริง อย่างยิง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑๒ ๕.๔๔%	๑๔ ๖.๓๑%	๑๐๕ ๔๖.๘๗%	๔๔ ๑๙.๖๕%	๓๒ ๑๔.๒๙%	๒ .๙%
มีประสบการณ์ปีที่ ๑ และ ๒	๑๐๕ ๑๐๐%	๕ ๔.๗๖%	๔ ๕.๔๓%	๖๑ ๕๘.๑๐%	๔๓ ๔๑.๘๕%	๑๒ ๑๑.๕๕%	๑ .๙%
มีประสบการณ์ปีที่ ๒	๒๔ ๑๐๐%	๔ ๕.๔๐%	๕ ๓.๒๕%	๒๔ ๑๐๐.๐๐%	๒๕ ๑๐๐.๐๐%	๒ ๘.๓๓%	—
มีประสบการณ์ปีที่ ๔	๑๓ ๑๐๐%	—	๑ ๕.๔๔%	๑ ๗.๖๙%	๔ ๓๐.๗๖%	๑ ๗.๖๙%	๑ ๕.๔๔%
เทวัญอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๒ ๑๐๐%	๑ ๘.๓๓%	—	๕ ๔๑.๖๗%	๕ ๔๑.๖๗%	๑ ๘.๓๓%	—
มีประสบการณ์ปีที่ ๑, ๒ และ มีประสบการณ์ปีที่ ๒	๑๓ ๑๐๐%	๑ ๗.๖๙%	—	๔ ๓๐.๗๖%	๖ ๔๖.๑๕%	๒ ๑๕.๔๕%	—
มีประสบการณ์ปีที่ ๑, ๒ และ ๔	๒ ๑๐๐%	—	๑ ๕๐.๐๐%	—	๑ ๕๐.๐๐%	—	—
มีประสบการณ์ปีที่ ๑, ๒, มีประสบการณ์ปีที่ ๒ และ มีประสบการณ์ปีที่ ๔	๑ ๑๐๐%	—	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—
มีประสบการณ์ปีที่ ๔ และ เทวัญอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๔ ๑๐๐%	๑ ๗.๑๔%	๑ ๗.๑๔%	๒ ๑๔.๒๘%	๑๐ ๗๑.๔๓%	—	—
มีประสบการณ์ปีที่ ๒, มีประสบการณ์ปีที่ ๔ และ เทวัญอุดมศึกษาปีที่ ๒	๔ ๑๐๐%	—	—	—	๒ ๕๐.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	—
มีประสบการณ์ปีที่ ๑, ๒, ๔ และ เทวัญอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑ ๑๐๐%	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—	—

ตาราง ๔.๔.๔. อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เกรียมนุศนาภิชา
ปีที่ ๒ ซึ่งมีทัศนคติในเชิงนิเสธ เป็น ๒๔.๔๗ (สมการ ๓+๔) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น และครูที่สอนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ ๔ มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔.๔๔ (สมการ ๔) ซึ่งต่ำกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ที่มีความเห็นเช่นเดียวกัน
กัน แสดงว่า ครูที่สอนเฉพาะชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ รู้ดีกันโดยนัยเท่าใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย
น้อยกว่าครูกลุ่มอื่นซึ่งอาจเป็นเพราะ สอนชั้นสูง มีความภาคภูมิใจในตัวเอง จึงรู้สึกเช่นนั้น แต่ครูที่
สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เกรียมนุศนาภิชาปีที่ ๒ ควบกัน กลับรู้สึกน้อยนัยเท่าใจมากกว่าครู
กลุ่มอื่น ซึ่งหมายความว่าแปลกความความรู้สึกของคนทั่วไป เพราะครูที่สอนชั้นสูงไม่น่าจะมีความน้อยนัยเท่าใจ
มากกว่าครูที่สอนชั้นต่ำกว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ชวนให้คิดว่าอาจเป็นเพราะครูกลุ่มนี้ช่างคิดมากไปเองก็ได้

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔
เป็น ๗๐.๔๔ (สมการ ๖+๗) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น และอัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษา
ปีที่ ๑ และ ๒ เป็น ๔๔.๔๔ ครูสอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๒ เป็น ๔๔.๔๓ (สมการ ๖+๗) ซึ่งแตกต่างกัน
อย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ .๔๑) นั้น ค่ากว่าอัตราส่วนร้อยละของครูกลุ่มอื่น ๆ แสดงว่า ครูที่
สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ ไม่รู้สึกน้อยนัยเท่าใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย มากกว่าครูกลุ่มอื่น
ทั้งนี้คงเป็นเพราะ มีความภาคภูมิใจที่ได้สอนชั้นสูง จึงไม่รู้สึกน้อยนัยเท่าใจ ส่วนครูที่สอนทั้งชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒ และครูสอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๒ ซึ่งเป็นชั้นต่ำกว่า อาจมีความภาคภูมิใจน้อยกว่า
จึงไม่รู้สึกน้อยนัยเท่าใจเป็นอัตราส่วนร้อยละที่ต่ำกว่าครูกลุ่มอื่น

เป็นที่น่าสังเกตว่า ครูที่สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ มีทัศนคติคิดว่าครูกลุ่มอื่น คือไม่รู้สึก
น้อยนัยเท่าใจในทาง เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยเป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูสอนชั้นอื่น ถ้าจะว่า
เป็นเพราะสอนชั้นสูงมีความภาคภูมิใจมากกว่าแล้ว ครูที่สอนชั้น เกรียมนุศนาภิชาปีที่ ๒ ซึ่งเป็นชั้น
ที่สูงกว่าที่อาจมีอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูที่สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ แต่ไม่เป็นเช่นนั้น หรืออาจเป็น
เพราะครูที่สอนชั้นสูงมากยิ่งคิดมาก ครูที่สอนชั้น เกรียมนุศนาภิชาปีที่ ๒ จึงมีอัตราส่วนร้อยละของความ
รู้สึกน้อยนัยเท่าใจในทาง เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย น้อยกว่าครูที่สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ ซึ่งเป็นชั้น
ที่ต่ำกว่า

อย่างไรก็ตาม จะเห็นว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่รู้สึกน้อยนัยเท่าใจนี้ค่อนข้างสูง ซึ่ง
เป็นเหตุที่น่ายั้งคิด เพราะการที่ครูไม่รู้สึกน้อยนัยเท่าใจในทาง สอนนั้นย่อมเป็นผลดีต่อการ สอนของครู

ตาราง ๔.๔.๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำแนกตามชั้นที่สอน และจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกลักษณะจิตใจของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย

ชั้นที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกลักษณะจิตใจ ของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่จริง อย่างยิ่ง	ไม่จริง	เฉย ๆ	จริง	จริง อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๔ ๑.๘๔%	๑๖ ๕.๘๑%	๑๕๕ ๕๓.๘๔%	๒๐ ๒๒.๓๔%	๒๖ ๕.๓๐%	๓ ๒.๖๑%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒	๑๓๕ ๑๐๐%	๒ ๑.๔๘%	๔ ๕.๕๑%	๘๓ ๖๑.๔๘%	๒๖ ๑๙.๒๖%	๑๒ ๘.๘๕%	๔ ๒.๙๖%
มัธยมปีที่ ๖	๖๔ ๑๐๐%	๑ ๑.๕๖%	๕ ๗.๘๑%	๕๕ ๘๕.๖๒%	๑๒ ๑๗.๗๑%	๖ ๘.๗๐%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑๓ ๑๐๐%	—	—	๓ ๔๖.๑๕%	๕ ๓๘.๔๖%	๓ ๑๗.๖๕%	๒ ๑๕.๓๖%
เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๒ ๑๐๐%	—	๑ ๘.๓๓%	๖ ๕๐.๐๐%	๕ ๔๑.๖๗%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๖	๑๓ ๑๐๐%	๑ ๗.๖๙%	—	๔ ๓๐.๗๗%	๕ ๓๘.๔๖%	๓ ๒๓.๐๗%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๔	๒ ๑๐๐%	—	—	๒ ๑๐๐%	—	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, มัธยมศึกษาปีที่ ๖ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑ ๑๐๐%	—	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๔ ๑๐๐%	—	๒ ๑๔.๒๘%	๖ ๔๒.๘๕%	๕ ๓๕.๕๗%	๑ ๗.๑๔%	๑ ๗.๑๔%
มัธยมศึกษาปีที่ ๖, มัธยมศึกษาปีที่ ๔, และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๔ ๑๐๐%	—	—	๑ ๒๕.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑ ๑๐๐%	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—	—

ตาราง ๔.๔.๔. อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และเทวัญมศึกษาปีที่ ๒ ซึ่งมีทัศนคติในเชิงนิเสธ เป็น ๑๔.๒ ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ส่วนครูที่สอนชั้นอื่นมีอัตราส่วนร้อยละที่แตกต่างกันเพียงเล็กน้อยอย่างไม่มีสาระสำคัญ แสดงว่าครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทวัญมศึกษาปีที่ ๒ มีความรู้สึกไม่ภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าแปลก เพราะโดยทั่วไปมักเข้าใจว่าครูที่สอนชั้นสูงมักจะมีควมภาคภูมิใจมากกว่าครูที่สอนชั้นต่ำกว่า

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมปีที่ ๒ เป็น ๒๑.๔๔ (สมมติ ๒+๑) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น แสดงว่าครูกลุ่มนี้มีความรู้สึกภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะครูกลุ่มนี้ต้องสอนหลายชั้น อาจได้รับยกย่องจากเพื่อนครูหรือผู้บังคับบัญชาว่ามีความสามารถในการสอน จึงเกิดควมภาคภูมิใจ หรืออาจจะเกิดควมภาคภูมิใจในตนเอง เพราะรู้สึกว่าได้ทำประโยชน์ในการสอนหลายชั้น จึงมีอัตราส่วนร้อยละของควมภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยสูงกว่าครูกลุ่มอื่น

มีอนาคิกว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่รู้สึกภาคภูมิใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้นสูงพอหรือยัง เพราะการที่ครูรู้สึกภาคภูมิใจในการสอนนั้นย่อมเป็นผลดีต่อการสอน

ตาราง ๔.๔.๑๐. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามระดับชั้นสอน และจำนวน
ตามทัศนคติเกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย

ชั้นที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่ พอใจ เลย	ไม่พอใจ	เฉย ๆ	พอใจ	พอใจ อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๔ ๑.๕๕%	๑๑ ๔.๑๖%	๔๕ ๓๑.๗๘%	๑๒๓ ๔๖.๕๙%	๓๓ ๑๒.๓๓%	๘ ๓.๐๖%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๓	๑๓๕ ๑๐๐%	๑ .๗๔%	๕ ๓.๗๐%	๔๔ ๓๒.๕๙%	๖๖ ๔๘.๘๘%	๑๙ ๑๓.๙๒%	๔ ๒.๙๖%
มัธยมปีที่ ๖	๖๔ ๑๐๐%	—	๔ ๕.๘๐%	๓๐ ๔๖.๘๗%	๒๗ ๔๒.๑๙%	๓ ๔.๖๙%	๑ ๑.๕๖%
มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑๓ ๑๐๐%	—	—	๔ ๓๐.๗๖%	๓ ๒๓.๐๘%	๕ ๓๘.๔๖%	๑ ๗.๖๙%
เทวัญอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๒ ๑๐๐%	๑ ๘.๓๓%	๑ ๘.๓๓%	๕ ๔๑.๖๗%	๕ ๔๑.๖๗%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมปีที่ ๖	๑๓ ๑๐๐%	๑ ๗.๖๙%	—	๑ ๗.๖๙%	๔ ๓๐.๗๖%	๑ ๗.๖๙%	๒ ๑๕.๓๘%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๔	๒ ๑๐๐%	๑ ๕๐.๐๐%	—	—	๑ ๕๐.๐๐%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, มัธยมปีที่ ๖ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑ ๑๐๐%	—	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทวัญอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๔ ๑๐๐%	—	๑ ๗.๑๔%	๑ ๗.๑๔%	๔ ๒๘.๕๗%	๘ ๕๗.๑๔%	—
มัธยมปีที่ ๖, มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทวัญอุดมศึกษาปีที่ ๒	๔ ๑๐๐%	—	—	—	๓ ๗๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, ๔ และ เทวัญอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑ ๑๐๐%	—	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—

ตาราง ๔.๕.๑๐. อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนชั้น เทวียณอุดมศึกษาปีที่ ๒ ซึ่งมีทัศนคติ
ในเชิงนิเสธ เป็น ๑๖.๖๖ (สมการ ๓+๔) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ส่วนครูที่สอนชั้นอื่น ๆ นั้น มี
อัตราส่วนร้อยละที่แตกต่างกันเพียงเล็กน้อยอย่างไม่มีสาระสำคัญนัก แสดงว่า ครูที่สอนชั้น เทวียณอุดมศึกษา
ปีที่ ๒ มีความไม่พอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย เป็นอัตราส่วนร้อยละที่มากกว่าครูกลุ่มอื่น ซึ่งอาจเป็น
เพราะเนื้อหาวิชาในชั้นนี้ยากเพราะเป็นชั้นสูง อาจทำให้ครูเบื่อหน่ายการสอนก็ได้ จึงไม่พอใจในการสอน

ด้านทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔
และ เทวียณอุดมศึกษาปีที่ ๒ เป็น ๔๕.๗๖ (สมการ ๖+๗) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ส่วนครูที่สอนเฉพาะ
ชั้น เทวียณอุดมศึกษาปีที่ ๒ มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔๐.๖๗ (สมการ ๖) ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น แสดงว่า
ครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทวียณอุดมศึกษาปีที่ ๒ ด้วยกัน มีความพอใจในหน้าที่มากกว่าครู
กลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ใกล้เคียงกัน มีความรับผิดชอบมาก ใกล้ชิดกับวิชาภาษาไทยมาก
ก็เกิดความพอใจในวิชาที่มาก หรืออาจมีความภาคภูมิใจในการใกล้สอนชั้นสูง จึงพอใจในหน้าที่มาก
แต่ครูที่สอนเฉพาะชั้น เทวียณอุดมศึกษาปีที่ ๒ ชั้นเดียวนั้น แม้จะสอนชั้นสูง แต่ก็อาจเป็นเพราะสอนน้อยชั้น
กว่าครูกลุ่มแรก ไม่ใกล้ชิดกับวิชาที่มากเท่า จึงไม่เกิดความสนใจมากนัก หรืออาจเป็นเพราะ
หลักสูตรชั้น เทวียณอุดมศึกษาปีที่ ๒ เป็นหลักสูตรเก่า ไม่ได้ได้รับการปรับปรุง เช่นหลักสูตรชั้น มัธยมศึกษา
ปีที่ ๔ ซึ่งเป็นหลักสูตรใหม่ จึงทำให้ครูที่สอนเฉพาะชั้น เทวียณอุดมศึกษาปีที่ ๒ เบื่อ เอยไม่พอใจใน
หน้าที่ของตนก็เป็นได้

อย่างไรก็ตาม จะเห็นว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่พอใจในหน้าที่มีค่อนข้างสูง ซึ่งเป็นข้อที่น่า
ยินดี

ตาราง ๔.๕.๑๑. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามชั้นที่สอน และจำนวนคาบที่สอน
เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการ

ชั้นที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า การสอนวิชาภาษาไทย ไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการ					
		จริง อย่างยิ่ง	จริง	จริง พอควร	ไม่จริง	ไม่จริง อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๑๐ ๓.๗๕%	๓๔ ๑๒.๘๘%	๕๔ ๒๐.๑๕%	๑๓๔ ๕๐.๕๔%	๑๖ ๕.๕๓%	๑๒ ๔.๕๔%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒	๑๓๕ ๑๐๐%	๓ ๒.๒๒%	๑๔ ๑๐.๓๗%	๒๓ ๑๗.๐๔%	๗๖ ๕๖.๓๐%	๕ ๓.๖๓%	๖ ๔.๔๔%
มัธยมปีที่ ๒	๖๔ ๑๐๐%	๓ ๔.๖๙%	๕ ๗.๘๑%	๑๕ ๒๓.๔๔%	๓๔ ๕๔.๖๙%	๒ ๓.๑๒%	๒ ๓.๑๒%
มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑๓ ๑๐๐%	—	๑ ๕.๕๕%	๔ ๒๓.๐๘%	๗ ๕๓.๘๕%	๒ ๑๕.๓๘%	๓ ๒๓.๐๘%
เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๒ ๑๐๐%	๑ ๘.๓๓%	—	๓ ๒๕.๐๐%	๗ ๕๘.๓๓%	๑ ๘.๓๓%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมปีที่ ๒	๑๓ ๑๐๐%	๑ ๗.๖๙%	๖ ๔๖.๑๖%	๑ ๗.๖๙%	๓ ๒๓.๐๘%	๑ ๗.๖๙%	๑ ๗.๖๙%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๔	๒ ๑๐๐%	๑ ๕๐.๐๐%	—	๑ ๕๐.๐๐%	—	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, มัธยมปีที่ ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑ ๑๐๐%	—	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๔ ๑๐๐%	—	๓ ๒๑.๔๓%	๑ ๗.๑๔%	๕ ๓๕.๗๑%	๑ ๗.๑๔%	—
มัธยมปีที่ ๒, มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๔ ๑๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑ ๑๐๐%	—	—	๑ ๑๐๐%	—	—	—

ตาราง ๔.๕.๑๑. อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๖ ซึ่งมีทัศนคติเชิงนิเสธ เป็น ๔๑.๔๕ (สมการ ๓+๔) ซึ่งมากกว่ากลุ่มอื่น และครูที่สอนเฉพาะชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๕.๔๔ (สมการ ๔) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่นที่มีความเห็นเด่นชัดเกี่ยวกับ แสดงว่า ครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๖ เห็นว่า การสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วย ในก้าวนำในอาชีพครู เป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่ากลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูกลุ่มนี้เห็นว่า การที่ สอนนักเรียนเป็นชั้นที่ไม่สูงนัก ย่อมมีขีดจำกัดของว่าไม่ได้รับการพัฒนาเท่าครูสอนชั้นสูง อันอาจ เป็นทางที่ไม่ก้าวนำในการงานหรือการที่สอนชั้นไม่สูงอาจทำให้มีเงื่อนไขวิชาการที่มีอยู่ ไม่มีช่องทาง ไปสอนพิเศษเพื่อความก้าวหน้าในอาชีพได้ หรือเป็นเพราะครูกลุ่มนี้มีวุฒิปานกลาง จึงได้สอนชั้นไม่สูง ทำให้คิดว่า ไม่ได้รับการยกย่องจากผู้อื่น จึงมีทัศนคติว่า การสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยในก้าวนำใน อาชีพครูมากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทริเมอคุมศึกษาปีที่ ๒ เป็น ๗๑.๔๑ (สมการ ๖+๗) ซึ่งมากกว่าครูกลุ่มอื่น และอัตราส่วนร้อยละ ของครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๖ เป็น ๓๐.๗๗ (สมการ ๖+๗) ซึ่งน้อยกว่า ครูกลุ่มอื่น ๆ แสดงว่า ครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทริเมอคุมศึกษาปีที่ ๒ มีทัศนคติว่า การสอนวิชาภาษาไทยนี้ช่วยในก้าวนำในอาชีพครูมากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้คงเป็นเพราะ ครูกลุ่มนี้ สอนชั้นสูง อาจคิดว่าได้รับการยกย่องจากผู้อื่นทั้งกับบิดา มีทางที่จะก้าวหน้าในอาชีพครูได้ หรืออาจ เป็นเพราะมีวุฒิสูงจึงได้สอนชั้นสูง จึงเชื่อว่าตนจะคิดอ่านไปสอนไปต่างประเทศก็คงมีหวัง จึง ไม่เกิดความรู้สึกว่าการสอนภาษาไทยจะเป็นอุปสรรคในเรื่องความก้าวหน้าในอาชีพครู

เป็นที่น่าสังเกตว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่รู้สึกว่าเป็นความจริงในการที่ว่าการสอน วิชาภาษาไทยไม่ช่วยในก้าวนำในอาชีพครูนั้นค่อนข้างสูง ซึ่งเป็นข้อที่น่าขบคิด เพราะการที่ครู ส่วนมากรู้สึกเช่นนี้ย่อมเป็นผลต่อการสอน

ภาพ ๔.๕.๑๒. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามชั้นที่สอน และจำแนกตามทัศนคติเกี่ยวกับการเลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปด้วยโอกาสเลือก

ชั้นที่สอน	รวมบอก	ทัศนคติเกี่ยวกับการเลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไป ด้วยโอกาสเลือก		
		เลือกสอน เช่นเดิม	ไม่เลือกสอน อีกต่อไป	ไม่บอก ความเห็น
รวมบอก	๒๒๔ ๑๐๐%	๑๕๒ ๕๖.๒๕%	๘๓ ๓๐.๕๗%	๘๙ ๓๙.๑๘%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒	๑๓๕ ๑๐๐%	๖๖ ๔๘.๘๕%	๕๑ ๓๗.๗๘%	๑๘ ๑๓.๓๗%
มัธยมศึกษาปีที่ ๒	๖๔ ๑๐๐%	๔๑ ๕๔.๕๓%	๑๔ ๒๑.๕๖%	๙ ๑๓.๐๕%
มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๓๗ ๑๐๐%	๑๓ ๓๕.๑๔%	๒ ๕.๔๑%	๒ ๕.๔๕%
เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๒ ๑๐๐%	๕ ๔๑.๖๗%	๕ ๔๑.๖๗%	๒ ๑๖.๖๖%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๒	๑๓ ๑๐๐%	๑๐ ๗๖.๙๒%	๒ ๑๕.๓๘%	๑ ๗.๖๙%
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ ๔	๒ ๑๐๐%	๑ ๕๐.๐๐%	๑ ๕๐.๐๐%	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ มัธยมศึกษาปีที่ ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๔	๑ ๑๐๐%	๑ ๑๐๐%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑๔ ๑๐๐%	๑๐ ๗๑.๔๓%	๓ ๒๑.๔๓%	๑ ๗.๑๔%
มัธยมศึกษาปีที่ ๒, มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๔ ๑๐๐%	๔ ๑๐๐%	—	—
มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒, ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒	๑ ๑๐๐%	๑ ๑๐๐%	—	—

คห.ว ๔.๔.๑๒: อัตราร้อยของครูที่สอนชั้น เทวโศกมศึกษาปีที่ ๒ ที่มีทัศนคติ
ในเชิงนิเสธ เป็น ๔๑.๖๗ (สค.ภ ๔) ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอื่น และอัตราร้อยของครูที่สอนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ ๔ เป็น ๑๑.๗๖ (สค.ภ ๔) ซึ่งต่ำกว่ากลุ่มอื่น แสดงว่า ครูที่สอนชั้น เทวโศกมศึกษา
ปีที่ ๒ เห็นว่า ถ้ามีโอกาสเลือกจะไม่เลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไป เป็นอัตราร้อยมากกว่าครูที่สอน
ชั้นอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูกลุ่มนี้สอนมานานแล้ว อาจเกิดความเบื่อ จึงอยากจะไปสอน
วิชาอื่นบ้าง หรืออาจเป็นเพราะสอนชั้นสูง เนื้อหาวิชาที่สอนอาจยาก สอนให้นักเรียนเข้าใจได้ยาก
จึงเกิดความเบื่อหน่ายไม่คิดที่จะสอนต่อไป

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราร้อยของครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒
และ มัธยมศึกษาปีที่ ๖ เป็น ๓๖.๔๓ (สค.ภ ๓) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น แต่ก็แตกต่างกับอัตราร้อยของ
ครูที่สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ เพียงเล็กน้อยอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ .๔๕) และครูที่สอนชั้น
เทวโศกมศึกษาปีที่ ๒ มีอัตราร้อยเป็น ๔๑.๖๗ (สค.ภ ๓) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น แสดงว่า ครูที่
สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๖ เห็นว่า ถ้ามีโอกาสเลือกจะคงเลือกสอนวิชาภาษาไทย
เช่นเดิม ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะมีความพอใจในการสอนทั้งสามชั้นอยู่แล้ว หรือเป็นเพราะสอนหลายชั้น
ได้ถูกกลืนกับวิชาภาษาไทยมา เกิดความสนใจพอใจในวิชาที่สอน ไม่คิดจะไปสอนอย่างอื่นก็ได้

เป็นที่น่าสังเกตว่า อัตราร้อยของครูที่ไม่คิดจะเลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปนั้นค่อนข้างสูง
พอควร ซึ่งเป็นที่น่าคิดว่าอาจเป็นผลกระทบกระเทือนถึงการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนได้

การนำเสนอ ๔.๖.๑. ถึง ๔.๖.๑๒ แสดงจำนวนครูสอนภาษาไทย ซึ่งจัดทำจาก
 ความเหตุผลที่สอน อยู่ทางสมมุติฐาน มีอยู่ ๑๒ ตาราง จากตารางทั้ง ๑๒ ตารางนี้ มีความโดยทั่วไป
 ได้ว่า เหตุผลที่สอนของครูสอนภาษาไทย ไม่แตกต่างกันหรือเกี่ยวข้องกับทัศนคติของครูต่อการสอน
 รวมถึงบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วย กล่าวคือ ครูที่สอนภาษาไทยด้วยเหตุผลต่างกัน
 มีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกันอย่างมีสาระสำคัญ แต่เฉพาะครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น
 มีจำนวนเพียง ๔ คน ซึ่งเป็นจำนวนน้อยมาก จนไม่เพียงพอที่จะทำการ เปรียบเทียบและวินิจฉัย
 ความแตกต่างได้ รายละเอียดต่าง ๆ จะเห็นได้จากตาราง ๔.๖.๑. ถึง ๔.๖.๑๒ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๔.๖.๑. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามเหตุผลที่สอน และจำนวนตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความเมื่อน่ายในวิชาภาษาไทยของนักเรียนขณะทำการสอน

เหตุผลที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความเมื่อน่ายในวิชาภาษาไทย ของนักเรียนขณะทำการสอน						
		เบื่อ สยหาย	เบื่อ	ไม่แน่ใจ	ไม่เบื่อ	ไม่เบื่อ เลย	ไม่ทราบ	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๔ ๓.๕๕%	๓๐ ๑๓.๓๖%	๓๐ ๑๓.๓๖%	๔๔ ๑๙.๖๔%	๑๖ ๗.๑๔%	๔ ๑.๘๐%	๑๑ ๔.๙๑%
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชาอื่น	๔๔ ๑๐๐%	๒ ๔.๕๕%	๒๓ ๕๒.๒๗%	๒๔ ๕๔.๕๕%	๓๒ ๗๓.๓๓%	๒ ๔.๕๕%	๑ ๒.๒๗%	๖ ๑๓.๖๓%
สมัครสอนเองด้วยใจรัก	๔๓ ๑๐๐%	—	๑๔ ๓๒.๕๖%	๔ ๙.๓๐%	๒๑ ๔๘.๖๒%	๖ ๑๓.๘๖%	๒ ๔.๖๕%	๑ ๒.๓๓%
ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น	๔ ๑๐๐%	—	—	๒ ๕๐.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	—	—	—
ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาอื่น	๒๐ ๑๐๐%	๔ ๒๐.๐๐%	๑ ๕.๐๐%	๕ ๒๕.๐๐%	๓ ๑๕.๐๐%	๒ ๑๐.๐๐%	๑ ๕.๐๐%	—
สอนเพื่อให้รู้วิธีสอนตาม ที่โรงเรียนกำหนดไว้	๓๕ ๑๐๐%	๒ ๕.๗๑%	๑๔ ๔๐.๐๐%	๔ ๑๑.๑๑%	๔ ๑๑.๑๑%	๒ ๕.๗๑%	—	—
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชาอื่น, สมัคร สอนเองด้วยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาอื่น	๑๓ ๑๐๐%	—	๕ ๓๘.๔๖%	๓ ๒๓.๐๘%	๒ ๑๕.๓๘%	๒ ๑๕.๓๘%	—	๑ ๗.๖๙%
สมัครสอนเองด้วยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาอื่น และไม่ถนัด สอนวิชาอื่น	๑๔ ๑๐๐%	—	๒ ๑๔.๒๘%	๕ ๓๕.๗๑%	๔ ๒๘.๕๗%	๑ ๗.๑๔%	—	๒ ๑๔.๒๘%
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชาอื่น และสอน เพื่อให้รู้วิธีสอนตาม ที่โรงเรียนกำหนดไว้	๒๒ ๑๐๐%	๑ ๔.๕๕%	๓ ๑๓.๖๓%	๕ ๒๒.๗๓%	๓ ๑๓.๖๓%	๑ ๔.๕๕%	—	๑ ๔.๕๕%

ตาราง ๔.๖.๑. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธ ปรากฏว่า ครูที่สอนวิชาภาษาไทย ด้วยเหตุผลที่ว่า สอนเพื่อให้รู้วิธีสอนครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้ เป็น ๔๘.๗๑ (สมการ ๑+๔) ซึ่ง สูงกว่ากลุ่มอื่น และกลุ่มครูที่สอนเพราะสมัครสอนเองด้วยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเอง และ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น เป็น ๑๑.๑๑ (สมการ ๔) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนเพราะสมัครสอนเองด้วยใจรัก เป็น ๕๐.๕๕ (สมการ ๖+๗) ซึ่งมากกว่ากลุ่มอื่น และอัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนเพราะสมัครสอนเอง ด้วยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาที่ และ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น เป็น ๕๗.๗๕ (สมการ ๖+๗) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่นที่มีความเห็นเช่นเดียวกัน

จะเห็นได้ว่า ทัศนคติของทั้งสองทาง ไม่สอดคล้องกัน โดยเฉพาะทัศนคติของกลุ่มครูที่สมัครสอนเอง ด้วยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชาที่ และ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น เมื่อพิจารณาจากข้อบ่งชี้ ตารางแล้วก็พบว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่ออกความเห็นแบบกลาง ๆ ในกลุ่มนี้สูงกว่ากลุ่มอื่น ดังนั้น ถ้าเฉลี่ยค่าคอมแบบกลาง ๆ ของทุกกลุ่มให้ทั้งสองทางเท่า ๆ กันแล้ว จะปรากฏว่า ทัศนคติในเชิง นิเสธนั้น อัตราส่วนร้อยละของกลุ่มที่สอนเพื่อให้รู้วิธีสอนครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้ สูงกว่ากลุ่มอื่น (ร้อยละ ๔๗.๑๔) และ อัตราส่วนร้อยละของกลุ่มที่สอนเพราะสมัครสอนเองด้วยใจรัก, ต้องการปรับปรุง ตนเองเกี่ยวกับวิชาที่ และ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น ต่ำกว่ากลุ่มอื่น (ร้อยละ ๑๖.๑๑) ส่วนทัศนคติในเชิง นิเสธนั้น อัตราส่วนร้อยละของกลุ่มที่สอนเพราะสมัครสอนเองด้วยใจรัก สูงกว่ากลุ่มอื่น (ร้อยละ ๕๕.๕๓) และ อัตราส่วนร้อยละของกลุ่มที่สอนเพราะมุ่งกับนิยามให้สอนเพราะขาดครูสอนวิชาที่ และ สอนเพื่อให้ รู้วิธีสอนครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้ นั้น ต่ำกว่ากลุ่มอื่น (ร้อยละ ๔๗.๗๕)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สมัครสอนเองด้วยใจรัก จะมีทัศนคติว่านักเรียน ไม่เป็นวิชาภาษาไทยเหมาะสำหรับการสอนเป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่าครูกลุ่มอื่น หรือครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สมัครสอนเองด้วยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาที่ และ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น จะมีทัศนคติ ว่า นักเรียนเป็นวิชาภาษาไทยเหมาะสำหรับการสอนเป็นอัตราส่วนร้อยละที่ต่ำกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้แสดงว่า ครูที่ สมัครสอนเองด้วยใจรักแล้ว แม้จะมีเหตุผลอื่นในการสอนประกอบด้วยก็ตาม ย่อมมีความตั้งใจจริงในการสอน ทอใจวิชาที่สอน เอาใจใส่ในการสอนเป็นอันดี ไม่มีเบื่อหน่าย จึงเห็นว่า นักเรียนไม่เป็นหน้าตาของตน ทำการสอน เป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่าครูที่สอนด้วยเหตุผลอื่น ตรงข้ามกับครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า มุ่งกับนิยามมอบหมายให้สอนเพราะขาดครูสอนวิชาที่ และ สอนเพื่อให้รู้วิธีสอนครบตามที่โรงเรียน

กำหนดไว้ มีทัศนคติว่า นักเรียนไม่ใช่วิชาภาษาไทย^๗ ทำการสอน เป็นอัตราส่วนร้อยละกว่าครู
 กลุ่มอื่น หรือครูที่สอนเพื่อให้ชั่วโมงสอนครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้ มีทัศนคติว่านักเรียนเป็นวิชา
 ภาษาไทยขณะทำการสอนมากกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้ แสดงว่าครูที่สอนด้วยเหตุผลสองประการนี้คงขาด
 ความตั้งใจจริงในการสอน ไม่มีความสนใจหรือพอใจในการสอนนัก สอนตามหน้าที่เท่านั้น อาจมี
 ความเบื่อหน่ายในการสอน จึงเห็นว่านักเรียนเบื่อหน่ายขณะตนทำการสอนมากกว่าครูที่สอนด้วยเหตุผลอื่น

ตาราง ๔.๖.๒. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามเหตุผลที่สอน และจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับการยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยของเพื่อนครูในโรงเรียน

เหตุผลที่สอน	รวมบอก	ทัศนคติเกี่ยวกับการยกย่องผู้สอน วิชาภาษาไทยของเพื่อนครู			
		ไม่ ยกย่อง	ยกย่อง	ไม่ทราบ	ไม่ออก ความเห็น
รวมบอก	๒๖๔ ๑๐๐%	๕๓ ๑๙.๓๔%	๑๓ ๑๑.๔๘%	๑๓๓ ๖๔.๕๕%	๑๐ ๓.๖๓%
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชาอื่น	๔๔ ๑๐๐%	๑๖ ๑๖.๑๖%	๑๐ ๑๐.๑๐%	๓๐ ๓๐.๓๐%	๓ ๓.๐๓%
สมัครสอนเองควยใจรัก	๕๓ ๑๐๐%	๑๑ ๒๐.๓๖%	๕ ๙.๔๓%	๓๕ ๖๖.๐๔%	๒ ๓.๖๗%
ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น	๔ ๑๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	—	๒ ๕๐.๐๐%	—
ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาอื่น	๒๐ ๑๐๐%	๔ ๒๐.๐๐%	๓ ๑๕.๐๐%	๑๓ ๖๕.๐๐%	—
สอนเพื่อให้ได้เงินเดือนตาม ตามที่โรงเรียนกำหนดไว้	๓๕ ๑๐๐%	๔ ๑๑.๔๓%	๖ ๑๗.๑๔%	๒๐ ๕๗.๑๔%	—
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชาอื่น, สมัคร สอนเองควยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาอื่น	๓๗ ๑๐๐%	๑ ๒.๗๐%	๔ ๑๐.๘๑%	๓๑ ๘๓.๔๙%	๓ ๗.๙๕%
สมัครสอนเองควยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาอื่น และไม่ถนัด สอนวิชาอื่น	๑๔ ๑๐๐%	๓ ๒๑.๔๓%	๒ ๑๔.๒๘%	๙ ๖๔.๒๘%	—
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชาอื่น และสอน เพื่อให้ได้เงินเดือนตามที่ โรงเรียนกำหนดไว้	๒๒ ๑๐๐%	๓ ๑๓.๖๔%	๒ ๙.๐๙%	๑๕ ๖๘.๑๘%	๒ ๙.๐๙%

ตาราง ๔.๖.๒. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธ ปรากฏว่า ครูที่สอนด้วย เหตุผลที่ว่า สมัครสอนเองด้วยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ และ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๔.๔๔ ซึ่งมากกว่ากลุ่มอื่น และครูที่สอนเพราะ ผู้บังคับบัญชาขอหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชานี้, สมัครสอนเองด้วยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้ มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๔.๔๔ ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ ส่วนกลุ่มอื่น นอกเหนือจากสองกลุ่มนี้มีอัตราส่วนร้อยละของความเห็น ไม่แตกต่างกันมากนัก

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น จะเห็นว่า ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า ผู้บังคับบัญชาขอหมายให้ สอนเพราะขาดครูวิชานี้, สมัครสอนเองด้วยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้ มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๒๗.๕๓ ซึ่งมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่น ส่วนครูกลุ่มอื่น ๆ มีอัตราส่วนร้อยละ ของความเห็นแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย

จะเห็นได้ว่า ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า ผู้บังคับบัญชาขอหมายให้สอนเพราะขาดครูวิชานี้, สมัครสอนเองด้วยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้ มีทัศนคติว่า เพื่อนครูในโรงเรียน ยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูกลุ่มนี้เห็นว่าผู้บังคับบัญชาให้สอน จึงถือว่าผู้บังคับบัญชาคงจะยกย่องตนเองบ้าง ทำให้คิดว่าเพื่อนครูก็คงจะยกย่องตนเอง เป็นครูสอนวิชา ภาษาไทยด้วย ประกอบกับมีใจรักในการสอนและต้องการปรับปรุงตนเองในวิชานี้ จึงมีทัศนคติที่ดีต่อ วิชาที่สอน ทำให้เห็นว่าเพื่อนครูยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยด้วย

อย่างไรก็ตาม อัตราส่วนร้อยละของทัศนคติเชิงนิเสธของครูมากกว่าเชิงนิเสธ ก็คือครูสอน วิชาภาษาไทยรู้สึกว่าการสอนไม่ยกย่องมากกว่ายกย่อง ซึ่งเป็นข้อที่น่าคิดว่าอาจเป็นผลต่อการสอน วิชานี้ได้

ตาราง ๔.๖.๓ จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามเหตุผลที่สอน และจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนของครูผู้บังคับบัญชา

เหตุผลที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทย ของครูผู้บังคับบัญชา					
		ไม่ สนับสนุน เลย	ไม่ สนับสนุน	สนับสนุน พอควร	สนับสนุน	สนับสนุน อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	—	๖ ๒.๒๕%	๑๔๓ ๕๓.๓๖%	๖๔ ๒๕.๓๕%	๔๖ ๒๐.๑๖%	๕ ๒.๒๕%
ครูผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เทวราชานุการวิชานี้	๔๔ ๑๐๐%	—	๓ ๓.๐๔%	๕๐ ๕๐.๕๑%	๒๖ ๒๖.๒๖%	๑๔ ๑๕.๑๕%	๑ ๑.๐๑%
สมัครสอนเองควยใจรัก	๕๓ ๑๐๐%	—	๑ ๑.๘๘%	๓๑ ๕๘.๕๘%	๑๑ ๒๐.๓๖%	๕ ๑๖.๕๔%	๑ ๑.๘๘%
ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น	๕ ๑๐๐%	—	๑ ๒๕.๐๐%	๓ ๓๕.๐๐%	—	—	—
ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้	๒๐ ๑๐๐%	—	—	๔ ๕๐.๐๐%	๑๐ ๕๐.๐๐%	๒ ๑๐.๐๐%	—
สอนเพื่อให้รู้วิธีสอนครบ ตามที่โรงเรียนกำหนดไว้	๓๕ ๑๐๐%	—	—	๒๔ ๖๘.๕๗%	๕ ๑๔.๒๘%	๕ ๑๔.๒๘%	๑ ๒.๘๕%
ครูผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เทวราชานุการวิชานี้, สมัคร สอนเองควยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้	๓๓ ๑๐๐%	—	—	๔ ๑๒.๑๒%	๔ ๑๒.๑๒%	๔ ๑๒.๑๒%	๑ ๓.๐๓%
สมัครสอนเองควยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้ และไม่ถนัด สอนวิชาอื่น	๓๔ ๑๐๐%	—	—	๖ ๑๗.๖๕%	๔ ๑๑.๗๖%	๕ ๑๔.๗๑%	—
ครูผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เทวราชานุการวิชานี้ และสอน เพื่อให้รู้วิธีสอนครบตามที่ โรงเรียนกำหนดไว้	๒๒ ๑๐๐%	—	๑ ๔.๕๕%	๑๓ ๕๙.๐๙%	๕ ๒๒.๗๒%	๓ ๑๓.๖๔%	—

ตาราง ๔.๖.๓ อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธ มีน้อยไม่เพียงพอที่จะนำมา
เปรียบเทียบหาความแตกต่างได้

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า
สมัครสอนเองด้วยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ และ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น เป็น ๒๖.๒๗
(สมมติ ๖+๓) ซึ่งมากกว่ากลุ่มอื่น และอัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สอนเพื่อให้ชั่วโมงสอน
ครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้ เป็น ๒๔.๔๔ (สมมติ ๖+๓) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น แสดงว่า ครูกลุ่มแรก
ที่กล่าวนั้นเห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนมากกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจ
เป็นเพราะครูกลุ่มนี้สอนด้วยใจรัก ต้องการปรับปรุงตนเองในวิชานี้ ทั้งไม่ถนัดสอนวิชาอื่นด้วย
จึงตั้งใจสอนเอาใจใส่อย่างจริงจัง มีความรัก สนใจวิชาจริง คงเป็นที่พอใจของผู้บังคับบัญชา จึง
ได้รับการสนับสนุนจากผู้บังคับบัญชาหรืออาจเป็นเพราะมีทัศนคติที่ดีต่อการสอนอยู่แล้ว จึงทำให้เห็นไป
ว่าผู้บังคับบัญชาก็สนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยด้วย ตรงข้ามกับครูกลุ่มหลังที่กล่าวนั้นสอนเพื่อให้
ชั่วโมงสอนครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้เท่านั้น คงไม่ตั้งใจจริงในการสอนมากนัก อาจมีทัศนคติไม่ดี
ต่อวิชาภาษาไทย ทำให้เห็นไปว่าผู้บังคับบัญชาก็ไม่สนับสนุนวิชานี้

ตาราง ๔.๖.๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามเหตุผลที่สอน และจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียน

เหตุผลที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับเวลาเรียน					
		ไม่ สัมพันธ์ กับเลย	ไม่ สัมพันธ์	สัมพันธ์ พอควร	สัมพันธ์	สัมพันธ์ อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑๐ ๓.๕๗%	๔๔ ๑๖.๕๒%	๑๓๔ ๕๙.๔๔%	๕๓ ๒๓.๕๔%	๑ .๓๙%	๒๒ ๘.๒๑%
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เทวราชานุการวิชานี้	๔๔ ๑๐๐%	๒ ๒.๐๒%	๑๔ ๑๔.๑๔%	๕๓ ๕๓.๕๔%	๒๐ ๒๐.๒๐%	—	๑๐ ๑๐.๑๐%
สมัครสอนเองโดยใจรัก	๕๓ ๑๐๐%	๒ ๓.๗๗%	๑๐ ๑๘.๘๗%	๒๔ ๔๕.๓๗%	๑๐ ๑๘.๘๗%	—	๒ ๓.๗๗%
ไม่สมัครสอนวิชาอื่น	๔ ๑๐๐%	—	—	๒ ๕๐.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	—	—
ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้	๒๐ ๑๐๐%	—	๑ ๕.๐๐%	๑๑ ๕๕.๐๐%	๖ ๓๐.๐๐%	—	๒ ๑๐.๐๐%
สอนเพื่อให้ชั่วโมงสอนครบ ตามที่โรงเรียนกำหนดไว้	๓๕ ๑๐๐%	๑ ๒.๘๕%	๔ ๑๑.๔๓%	๑๔ ๔๐.๐๐%	๕ ๑๔.๒๘%	๑ ๒.๘๕%	๕ ๑๔.๒๘%
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เทวราชานุการวิชานี้, สมัคร สอนเองโดยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้	๓๓ ๑๐๐%	๒ ๑๑.๕๑%	๕ ๒๔.๒๔%	๑๓ ๔๐.๓๐%	๒ ๑๑.๕๑%	—	๑ ๕.๕๕%
สมัครสอนเองโดยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้ และไม่สมัคร สอนวิชาอื่น	๑๔ ๑๐๐%	๑ ๕.๕๖%	๔ ๒๘.๕๗%	๔ ๔๔.๔๔%	๕ ๒๘.๕๗%	—	๑ ๕.๕๖%
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เทวราชานุการวิชานี้ และสอน เพื่อให้ชั่วโมงสอนครบตามที่ โรงเรียนกำหนดไว้	๒๒ ๑๐๐%	๒ ๙.๐๙%	๖ ๒๗.๒๗%	๔ ๑๘.๑๘%	๔ ๑๘.๑๘%	—	๑ ๔.๕๕%

ตาราง ๔.๖.๔. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า ผู้บังคับบัญชาขอหมายให้สอนเพราะขาดครูสอนวิชานี้, สมัครสอนเองด้วยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๔๑.๖๖ (สมมติ ๓+๔) ซึ่งมากกว่าครูกลุ่มอื่น และ อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สอนเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาสอนครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้ เป็น ๑๔.๖๖ (สมมติ ๓+๔) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนเพราะต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ เป็น ๓๐ (สมมติ ๖) ซึ่งมากกว่ากลุ่มอื่น และครูที่สอนเพราะผู้บังคับบัญชาขอหมายให้สอนเพราะขาดครูสอนวิชานี้, สมัครสอนเองด้วยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๑๐.๓๓ (สมมติ ๖+๓) ซึ่งน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ

จะเห็นได้ว่า ครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วยเหตุผลที่ว่า ผู้บังคับบัญชาขอหมายให้สอนเพราะขาดครูสอนวิชานี้, สมัครสอนเองด้วยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ เห็นว่า หลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียน มากกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูกลุ่มนี้สอนด้วยใจรัก ต้องการปรับปรุงตนเองในวิชานี้ และรับมอบหมายในการสอนจากผู้บังคับบัญชากว้าง จึงเอาใจใส่ในการสอนเป็นพิเศษ มีความสนใจตั้งใจจริงในวิชาที่สอน คงมีความกังวลในเรื่องเวลาเรียนที่กำหนดไว้ในหลักสูตร คงเกรงว่าอาจเป็นผลกระทบกระเทือนถึงนักเรียน จึงเห็นว่า หลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนมากกว่าครูกลุ่มอื่น

ตาราง ๔.๖.๕. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามเหตุผลที่สอน และจำนวนคาบที่สอน
เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรกับคะแนน

เหตุผลที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ของหลักสูตรกับคะแนน					
		ไม่ สัมพันธ์ กันเลย	ไม่ สัมพันธ์	สัมพันธ์ พอควร	สัมพันธ์	สัมพันธ์ อย่าง ยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑๔ ๕.๒๒%	๕๓ ๒๓.๒๓%	๑๒๕ ๕๖.๖๕%	๔๓ ๑๖.๐๕%	๓ ๑.๑๒%	๒๖ ๕.๓๐%
ผู้บังคับบัญชาขอหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชาอื่น	๔๔ ๑๐๐%	๔ ๙.๐๙%	๒๒ ๕๐.๐๐%	๑๖ ๓๖.๓๖%	๑๔ ๓๑.๕๕%	๑ ๒.๒๗%	๑๑ ๒๕.๐๐%
สมัครสอนเองควยใจรัก	๕๓ ๑๐๐%	๕ ๙.๔๓%	๑๓ ๒๔.๕๓%	๒๓ ๔๓.๔๓%	๑๒ ๒๒.๖๔%	๑ ๑.๘๙%	๕ ๙.๕๕%
ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น	๔ ๑๐๐%	—	๑ ๒๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	—	—
ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาอื่น	๒๐ ๑๐๐%	—	๑ ๕.๐๐%	๑๖ ๘๐.๐๐%	๓ ๑๕.๐๐%	—	๑ ๕.๐๐%
สอนเพื่อให้เข้าใจสอนคาบ คาบที่โรงเรียนกำหนดไว้	๕๕ ๑๐๐%	๑ ๒.๘๕%	๔ ๗.๒๗%	๑๓ ๒๓.๖๔%	๓ ๕.๔๕%	—	๕ ๙.๐๙%
ผู้บังคับบัญชาขอหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชาอื่น, สมัคร สอนเองควยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาอื่น	๓๗ ๑๐๐%	๒ ๕.๔๑%	๑๔ ๓๗.๘๖%	๑๙ ๕๑.๓๕%	๑ ๒.๗๐%	—	๑ ๒.๗๐%
สมัครสอนเองควยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาอื่น และไม่ถนัด สอนวิชาอื่น	๑๔ ๑๐๐%	๑ ๗.๑๔%	๑ ๗.๑๔%	๘ ๕๗.๑๔%	๕ ๓๕.๗๑%	—	๑ ๗.๑๔%
ผู้บังคับบัญชาขอหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชาอื่น และสอน เพื่อให้เข้าใจสอนคาบที่ โรงเรียนกำหนดไว้	๒๖ ๑๐๐%	๑ ๓.๘๕%	๖ ๒๓.๐๘%	๑๑ ๔๐.๐๐%	๒ ๗.๖๙%	๑ ๓.๘๕%	๑ ๓.๘๕%

ตาราง ๔.๖.๕. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธใน ประมวลว่า ครูที่สอน
ด้วยเหตุผลที่ว่า ผู้บังคับบัญชาขอหมายให้สอนเพราะขาดครูสอนวิชานี้, สัมผัสสอนเองด้วยใจรัก และ
ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๔๕.๑ (สมการ ๑+๔) ซึ่งมากกว่าครู
กลุ่มอื่น และครูที่สอนเพราะต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๕ (สมการ ๑+๔)
ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สัมผัสสอนเองด้วย
ใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ และ ไม่สอนวิชาอื่น เป็น ๒๗.๓๔ (สมการ ๖) ซึ่ง
มากกว่าครูกลุ่มอื่น และ อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า ผู้บังคับบัญชาขอหมายให้สอนเพราะ
ขาดครูสอนวิชานี้, สัมผัสสอนเองด้วยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ เป็น ๕.๔๔
(สมการ ๖) ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น

จะเห็นได้ว่า ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า ผู้บังคับบัญชาขอหมายให้สอนเพราะขาดครูสอนวิชานี้,
สัมผัสสอนเองด้วยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ เห็นว่า หลักสูตรไม่สัมพันธ์กับ
คะแนนที่กำหนดไว้ มากกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้เป็นเพราะ ครูกลุ่มนี้สอนด้วยใจรัก ต้องการปรับปรุง
ตนเองในวิชานี้ และรับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาในการสอนด้วย จึงมีความตั้งใจจริงในการสอน
เอาใจใส่ สนใจวิชาที่สอนเต็มที่ ทำให้เป็นห่วงกังวลในเรื่องคะแนนที่กำหนดไว้ในหลักสูตร เพราะ
เกรงว่าจะเป็นผลถึงนักเรียน อาจทำให้นักเรียนไม่สนใจในวิชานี้ได้ จึงเห็นว่าหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับ
คะแนนมากกว่าครูกลุ่มอื่น

ตาราง ๔.๖.๖. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามเหตุผลที่สอน และจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับความจำเป็นของรูปแบบการสอนที่มีต่อการสอนวิชาภาษาไทย

เหตุผลที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความจำเป็นของ รูปแบบการสอน ที่มีต่อการสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่ จำเป็น เลย	ไม่ จำเป็น	จำเป็น พอควร	จำเป็น	จำเป็น อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	—	๑ .๓๗%	๖๐ ๒๒.๓๔%	๑๑๒ ๔๑.๓๔%	๘๔ ๓๑.๒๑%	๖ ๒.๒๔%
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เทวราชาคกรวิชาน	๔๔ ๑๐๐%	—	—	๒๒ ๕๐.๐๐%	๔๔ ๑๐๐.๐๐%	๓๑ ๗๐.๔๕%	๑ ๒.๒๗%
สมัครสอนเองควยใจรัก	๕๓ ๑๐๐%	—	—	๑๑ ๒๐.๓๗%	๒๔ ๔๕.๒๘%	๓๘ ๗๑.๖๖%	—
ไม่ได้อัดสอนวิชาอื่น	๔ ๑๐๐%	—	—	๒ ๕๐.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	—	—
ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาน	๒๐ ๑๐๐%	—	๑ ๕.๐๐%	๒ ๑๐.๐๐%	๔ ๒๐.๐๐%	๑๓ ๖๕.๐๐%	๒ ๑๐.๐๐%
สอนเพื่อให้ได้มาของสอครบ ตามที่โรงเรียนกำหนดไว้	๓๔ ๑๐๐%	—	—	๔ ๑๑.๗๖%	๑๕ ๔๔.๑๑%	๑๖ ๔๗.๑๓%	๒ ๕.๘๑%
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เทวราชาคกรวิชาน, สมัคร สอนเองควยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาน	๑๓ ๑๐๐%	—	—	๕ ๓๘.๔๖%	๖ ๔๖.๑๕%	๒ ๑๕.๓๘%	๑ ๗.๖๙%
สมัครสอนเองควยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาน และไม่ได้อัด สอนวิชาอื่น	๑๔ ๑๐๐%	—	—	๓ ๒๑.๔๓%	๕ ๓๕.๗๑%	๑๐ ๗๑.๔๓%	—
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เทวราชาคกรวิชาน และสอน เพื่อให้ได้มาของสอครบตามที่ โรงเรียนกำหนดไว้	๒๒ ๑๐๐%	—	—	๓ ๑๓.๖๓%	๑๗ ๗๖.๓๗%	๒ ๙.๐๙%	—

ตาราง ๔.๖.๖. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธ มีเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น
ไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกับหาความแตกต่างได้

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สมควรสอนเองด้วยใจรัก,
ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ และ ไม่นัดสอนวิชาอื่น มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔๓.๓๔
(สมมติ ๖+๗) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ แสดงว่า ครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้เห็นว่า
อุปกรณการสอนจำเป็นต่อการสอนวิชาภาษาไทย เป็นอัตราส่วนร้อยละมากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ที่มีความเห็น
เช่นเดียวกัน ทั้งนี้คงเป็นเพราะ ครูกลุ่มนี้สอนด้วยใจรัก จึงเต็มใจและพอใจที่จะจัดหาหรือจัดหาอุปกรณ์
ที่ประกอบในการสอน ทั้งต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ จึงไม่เมื่อยหน่ายในการสอน และ
การหาอุปกรณ์การสอน ประกอบกับไม่นัดสอนวิชาอื่นด้วย จึงยิ่งเพิ่มความสนใจและเอาใจใส่ในวิชา
ภาษาไทยยิ่งขึ้น ก็พยายามที่จะหาอุปกรณ์มาใช้ประกอบการสอนให้ได้ผลที่ดีขึ้น ครูกลุ่มนี้จึงเห็นว่า
อุปกรณ์การสอนจำเป็นต่อการสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

อย่างไรก็ตาม จะเห็นว่า ไม่ว่าครูจะสอนวิชาภาษาไทยด้วยเหตุผลใดก็ตาม ก็มีทัศนคติว่า
อุปกรณ์การสอนจำเป็นต่อการสอนเหมือนกัน แสดงว่าครูสอนวิชาภาษาไทยไม่เมื่อยหน่ายต่อการจัดหา
อุปกรณ์ประกอบการสอนของตน ซึ่งนับว่าเป็นข้อที่น่ายินดี

ตาราง ๔.๖.๓. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามเหตุผลที่สอน และจำนวน
ตามทัศนคติเกี่ยวกับความยากง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย

เหตุผลที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความยากง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย					
		สอนง่าย อย่างมาก	สอนง่าย	สอนง่าย พอสมควร	สอนยาก	สอนยาก อย่างมาก	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๑ .๓๗%	๔๑ ๑๖.๐๕%	๑๗๐ ๗๓.๕๘%	๔๓ ๑๙.๕๕%	๕ ๒.๒๒%	๒ .๙%
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชานี้	๔๔ ๑๐๐%	—	๒๒ ๕๐.๐๐%	๒๐ ๔๕.๔๕%	๑๓ ๒๙.๕๕%	๓ ๖.๘๒%	๑ ๒.๒๒%
สมัครสอนเองควยใจรัก	๕๑ ๑๐๐%	๑ ๑.๙๖%	๒ ๓.๙๒%	๔๐ ๗๘.๑๒%	๖ ๑๑.๗๖%	—	—
ไม่สมัครสอนวิชาอื่น	๔ ๑๐๐%	—	๑ ๒๕.๐๐%	๓ ๗๕.๐๐%	—	—	—
ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้	๒๐ ๑๐๐%	—	๒ ๑๐.๐๐%	๑๖ ๘๐.๐๐%	๒ ๑๐.๐๐%	—	—
สอนเพื่อให้ชั่วโมงสอนครบ ตามที่โรงเรียนกำหนดไว้	๓๕ ๑๐๐%	—	๒ ๕.๗๑%	๒๐ ๕๗.๑๔%	๑๓ ๓๗.๑๔%	๒ ๕.๗๑%	๑ ๒.๘๕%
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชานี้, สมัคร สอนเองควยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้	๑๓ ๑๐๐%	—	๒ ๑๕.๓๘%	๑๐ ๗๘.๕๗%	๑ ๗.๖๙%	—	—
สมัครสอนเองควยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้ และไม่สมัคร สอนวิชาอื่น	๓ ๑๐๐%	—	—	๓ ๑๐๐%	๑ ๓๓.๓๓%	—	—
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชานี้ และสอน เพื่อให้ชั่วโมงสอนครบตามที่ โรงเรียนกำหนดไว้	๒๒ ๑๐๐%	—	๔ ๑๘.๑๘%	๑๘ ๘๑.๘๒%	๑ ๔.๕๕%	—	—

ตาราง ๔.๖.๗. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น จะเห็นว่าครูที่สอน
ด้วยเหตุผลที่ว่า สมัครสอนเองด้วยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ และ ไม่ถนัดสอน
วิชาอื่น มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๔๔.๔๔ (สมการ ๒+๓) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น และ อัตราส่วนร้อยละของ
ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สมัครสอนเองด้วยใจรัก เป็น ๑๑.๑๑ (สมการ ๒) ซึ่งต่ำกว่าครูกลุ่มอื่นที่มี
ความเห็นเช่นเดียวกัน

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า ผู้บังคับบัญชาขอหมายให้สอน
เพราะขาดครูสอนวิชานี้ มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๒๒.๒๒ (สมการ ๓+๔) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น โดยเฉพาะ
ในกลุ่มครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สมัครสอนเองด้วยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ และ
ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น ไม่มีอัตราส่วนร้อยละของความเห็นดังกล่าวนี้เลย

จะเห็นได้ว่า ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สมัครสอนเองด้วยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเอง
เกี่ยวกับวิชานี้ และ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น นั้น เห็นว่าวิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนยาก เป็นอัตราส่วนร้อยละ
ที่มากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูกลุ่มนี้ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชาภาษาไทย
ซึ่งแสดงว่า ครูกลุ่มนี้เล็งคิดว่าตนเองไม่ชำนาญในการสอนวิชานี้ก็ จึงเห็นว่าเป็นวิชาที่สอนยาก หรือ
อาจเป็นเพราะสมัครสอนด้วยใจรัก และไม่ถนัดสอนวิชาอื่นด้วย จึงเอาใจใส่คิดว่าในวิชานี้เต็มที
เกิดเห็นว่าวิชาที่ไม่ได้สอนง่ายนัก ตรงข้ามกลับเห็นว่าสอนยาก เพราะหาชมธรรมดากันเราบังคับกันแล้ว
ในเรื่องใญ่หากก็จะมีสิ่งที่น่าสนใจและที่ยังไม่รู้เรื่องมาก จึงเห็นว่า วิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนยาก
มากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

ตาราง ๔.๖.๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามเหตุผลที่สอน และจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกล้นบ้นใจของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย

เหตุผลที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกล้นบ้นใจ ของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย					
		จริง อย่างยิ่ง	จริง	เฉย ๆ	ไม่จริง	ไม่จริง อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๑๒ ๔.๕๔%	๑๔ ๕.๓๑%	๑๐๕ ๓๙.๗๘%	๔๔ ๑๖.๕๕%	๓๒ ๑๑.๕๕%	๒ .๗๕%
มุ่งกับมีฐานะมอบหมายให้สอน เทวราชครูวิชาอื่น	๔๔ ๑๐๐%	๖ ๖.๐๖%	๖ ๖.๐๖%	๔๔ ๑๐๐.๐๐%	๓๕ ๗๙.๕๕%	๔ ๙.๐๙%	—
สมัครสอนเองควยใจรัก	๕๓ ๑๐๐%	๒ ๓.๗๗%	๓ ๕.๖๖%	๑๖ ๓๐.๒๐%	๒๓ ๔๓.๓๙%	๙ ๑๖.๙๘%	—
ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น	๔ ๑๐๐%	—	—	๒ ๕๐.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	—	—
ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาอื่น	๒๐ ๑๐๐%	—	๑ ๕.๐๐%	๑๒ ๖๐.๐๐%	๕ ๒๕.๐๐%	๒ ๑๐.๐๐%	—
สอนเพื่อให้ได้เงินเดือนตาม ตามที่โรงเรียนกำหนดไว้	๓๕ ๑๐๐%	๑ ๒.๘๕%	๔ ๑๑.๔๓%	๑๔ ๔๐.๐๐%	๑๑ ๓๑.๔๓%	๔ ๑๑.๔๓%	๑ ๒.๘๕%
มุ่งกับมีฐานะมอบหมายให้สอน เทวราชครูวิชาอื่น, สมัคร สอนเองควยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาอื่น	๑๓ ๑๐๐%	๑ ๕.๔๕%	๒ ๑๕.๓๘%	๕ ๓๘.๔๖%	๖ ๔๖.๑๕%	๒ ๑๕.๓๘%	๑ ๕.๔๕%
สมัครสอนเองควยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาอื่น และไม่ถนัด สอนวิชาอื่น	๑๔ ๑๐๐%	๒ ๑๔.๒๙%	๑ ๗.๑๔%	๓ ๒๑.๔๓%	๔ ๒๘.๕๗%	๔ ๒๘.๕๗%	—
มุ่งกับมีฐานะมอบหมายให้สอน เทวราชครูวิชาอื่น และสอน เพื่อให้ได้เงินเดือนตามที่ โรงเรียนกำหนดไว้	๒๒ ๑๐๐%	—	๑ ๔.๕๕%	๑๐ ๔๕.๔๕%	๔ ๑๘.๑๘%	๒ ๙.๐๙%	—

ตาราง ๔.๖.๔. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธ ปรากฏว่า ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า ผู้บังคับบัญชาขอมอบหมายให้สอนเพราะขาดครูสอนวิชานี้, สมัครสอนเองด้วยใจรัก และต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๑๗.๖๕ (สมการ ๑+๔) ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ แสดงว่า ครูกลุ่มนี้รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย เป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้เป็นชนวนหลัก เพราะครูกลุ่มนี้ก็มีสมัครสอนเองและต้องการปรับปรุงตนเองในวิชาภาษาไทย จึงไม่น่าจะมีความน้อยเนื้อต่ำใจ หรืออาจจะเป็นเพราะสอนเนื่องจากผู้บังคับบัญชาให้สอนเพราะขาดครู เป็นเหตุผลอีกข้อหนึ่งด้วย ทำให้อาจคิดว่าตนเป็นเพียงครูสำรองในสาขา ผู้บังคับบัญชา คือขาดครูสอนวิชานี้จึงได้มอบให้สอน ทำให้คิดมากไปในทางน้อยเนื้อต่ำใจมากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ก็อาจเป็นได้

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สมัครสอนเองด้วยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ และ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น มีอัตราส่วนร้อยละ เป็น ๒๖.๒๖ (สมการ ๖+๗) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ แสดงว่าครูกลุ่มนี้ไม่รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสมัครใจสอนเอง ต้องการปรับปรุงตนเองในวิชานี้ และไม่ถนัดสอนวิชาอื่นด้วย จึงเอาใจใส่ในการสอนวิชานี้อย่างเต็มที่ ทพยายามค้นคว้าศึกษาวิชานี้เพื่อประโยชน์ในการสอนเป็นอันดี ทอใจในการสอน ไม่สนใจในคำวิจารณ์ของผู้อื่น จึงไม่รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

จะเห็นว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่ไม่รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้นค่อนข้างสูง ซึ่งเป็นข้อที่น่ายินดีเพราะเป็นผลดีต่อการสอนวิชานี้

ตาราง ๔.๖.๔. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามเหตุผลที่สอน และจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกลักษณะของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย

เหตุผลที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกลักษณะ ของการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่จริง อย่างยิ่ง	ไม่จริง	เฉย ๆ	จริง	จริง อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๔ ๑.๕๑%	๑๖ ๕.๖๗%	๑๕๕ ๕๘.๘๖%	๖๐ ๒๒.๓๖%	๒๖ ๙.๗๐%	๓ ๑.๑๑%
ผู้บังคับบัญชา มอบหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชาอื่น	๔๔ ๑๐๐%	๒ ๔.๕๕%	๓ ๖.๘๑%	๒๖ ๕๙.๐๙%	๑๓ ๒๙.๕๕%	๒ ๔.๕๕%	๑ ๒.๒๗%
สมัครสอนเองควยใจรัก	๕๓ ๑๐๐%	๑ ๑.๘๙%	๔ ๗.๕๕%	๒๔ ๔๕.๒๘%	๑๓ ๒๔.๕๓%	๑๑ ๒๐.๖๑%	—
ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น	๔ ๑๐๐%	—	—	๒ ๕๐.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	—	—
ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาอื่น	๒๐ ๑๐๐%	—	๑ ๕.๐๐%	๑๖ ๘๐.๐๐%	๓ ๑๕.๐๐%	—	—
สอนเพื่อให้เข้าใจในสอนตาม บทที่โรงเรียนกำหนดไว้	๓๕ ๑๐๐%	—	๓ ๘.๕๗%	๒๑ ๖๐.๐๐%	๓ ๘.๕๗%	๘ ๒๒.๘๖%	๘ ๒๒.๘๖%
ผู้บังคับบัญชา มอบหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชาอื่น, สมัคร สอนเองควยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาอื่น	๑๓ ๑๐๐%	๑ ๗.๖๙%	—	๓ ๒๓.๐๘%	๕ ๓๘.๔๖%	๓ ๒๓.๐๘%	๑ ๗.๖๙%
สมัครสอนเองควยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชาอื่น และไม่ถนัด สอนวิชาอื่น	๑๔ ๑๐๐%	—	—	๓ ๒๑.๔๓%	๑๐ ๗๑.๔๓%	๑ ๗.๑๔%	—
ผู้บังคับบัญชา มอบหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชาอื่น และสอน เพื่อให้เข้าใจในสอนตามบทที่ โรงเรียนกำหนดไว้	๒๒ ๑๐๐%	—	๑ ๔.๕๕%	๑๖ ๗๒.๗๓%	๕ ๒๒.๗๓%	—	—

ตาราง ๔.๖๕๔. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธ แตกต่างกันเพียงเล็กน้อย เท่านั้น และเป็นจำนวนร้อยละที่น้อย จึงไม่น่าวิเคราะห์ในที่นี้

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สอนเองด้วยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ และ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น เป็น ๒๐.๐๐ (สมมติ ๖+๓) ซึ่งมากกว่าครูกลุ่มอื่น แสดงว่าครูกลุ่มนี้มีทัศนคติภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย มากกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะครูกลุ่มนี้สอนด้วยใจรัก ต้องการปรับปรุงตนเองในวิชานี้ และ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่นด้วย จึงมีความตั้งใจจริงในการสอน เอาใจใส่วิชานี้อย่างจริงจัง เห็นคุณค่าของวิชาภาษาไทย จึงมีความภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชานี้ เป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่าครูกลุ่มอื่น ตรงข้ามกับครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สอนเพื่อให้ชั่วโมงสอนครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้ นั้น มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๒๐ (สมมติ ๖+๓) ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น แสดงว่าครูกลุ่มนี้มีทัศนคติภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย น้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ ไม่มีความตั้งใจจริงในการสอน กายที่รับสอนก็เพื่อให้ชั่วโมงสอนของตนครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้เท่านั้น ครูกลุ่มนี้คงไม่สนใจในวิชาภาษาไทยนัก อาจไม่เห็นคุณค่าของวิชาภาษาไทย จึงมีทัศนคติภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชานี้ เป็นอัตราส่วนร้อยละที่น้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

ตาราง ๔.๖.๑๐. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตามเหตุผลที่สอน และ
จำแนกตามทัศนคติเกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย

เหตุผลที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย					
		ไม่ พอใจ เลย	ไม่พอใจ	เฉย ๆ	พอใจ	พอใจ อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๒๔ ๑๐๐%	๔ ๑.๘๔%	๑๑ ๔.๙๑%	๔๕ ๒๐.๑๓%	๑๒๓ ๕๔.๒๕%	๓๓ ๑๔.๓๑%	๔ ๑.๘๔%
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เทวราชากครูวิชา	๔๔ ๑๐๐%	๑ ๒.๒๗%	๖ ๑๓.๖๓%	๔๔ ๑๐๐.๐๐%	๑๖ ๓๖.๓๖%	๓ ๖.๘๑%	๑ ๒.๒๗%
สมัครสอนเองควยใจรัก	๕๑ ๑๐๐%	-	-	๖ ๑๑.๗๖%	๓๔ ๖๖.๖๖%	๑๖ ๓๑.๕๘%	๑ ๑.๙๖%
ไม่สมัครสอนวิชาอื่น	๔ ๑๐๐%	-	-	๒ ๕๐.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	-	-
ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชา	๒๐ ๑๐๐%	-	๑ ๕.๐๐%	๖ ๓๐.๐๐%	๑๓ ๖๕.๐๐%	-	-
สอนเพื่อให้อำนาจโรงเรียนครู ตามที่โรงเรียนกำหนดไว้	๓๕ ๑๐๐%	๑ ๒.๘๕%	๑ ๒.๘๕%	๑๕ ๔๒.๘๕%	๑๘ ๕๑.๔๓%	๑ ๒.๘๕%	๑ ๒.๘๕%
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เทวราชากครูวิชา, สมัคร สอนเองควยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชา	๓๓ ๑๐๐%	-	-	๔ ๑๒.๑๒%	๑๐ ๓๐.๓๐%	๑๙ ๕๗.๕๗%	-
สมัครสอนเองควยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชา และไม่สมัคร สอนวิชาอื่น	๔๔ ๑๐๐%	-	๑ ๒.๒๗%	-	๔ ๙.๐๙%	๓๙ ๘๘.๘๘%	-
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เทวราชากครูวิชา และสอน เพื่อให้อำนาจโรงเรียนครูตามที่ โรงเรียนกำหนดไว้	๒๒ ๑๐๐%	-	๒ ๙.๐๙%	๔ ๑๘.๑๘%	๑๖ ๗๒.๗๒%	๒ ๙.๐๙%	๑ ๔.๕๕%

ตาราง ๔.๖.๑๐. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงนิเสธใน มิน้อย และมิเฉดาะ
บางกลุ่มเท่านั้น จึงไม่เพียงพอที่จะนำมาเปรียบเทียบหาความแตกต่างได้

สำหรับทัศนคติในเชิงนิเสธนั้น ปรากฏว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สนิทสอน
เองด้วยใจรัก ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ และ ไม่นัดสอนวิชาอื่น เป็น ๔๔.๔๔
(สมการ ๖+๗) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น แสดงว่า ครูกลุ่มนี้พอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย มากกว่า
ครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสอนด้วยใจรัก ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ และไม่นัดสอน
วิชาอื่นด้วย จึงตั้งใจในการสอนเต็มที่ พอใจและเห็นคุณค่าของวิชานี้ ทำให้มีความพอใจในหน้าที่
ครูสอนวิชาภาษาไทย เป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่าครูกลุ่มอื่น ตรงข้ามกับครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า
สอนเพื่อให้ชั่วโมงสอนครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้ นั้น มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔๖.๔๔ (สมการ ๖+๗)
ซึ่งต่ำกว่าครูกลุ่มอื่น แสดงว่า ครูกลุ่มนี้มีความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทยน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น
ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ไม่มีความตั้งใจจริงในการสอน ไม่สนใจในวิชานี้เท่าที่รับสอนก็เพื่อให้
ชั่วโมงสอนของตนครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้เท่านั้น จึงมีความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย
เป็นอัตราส่วนร้อยละที่น้อยกว่าครูกลุ่มอื่น

อย่างไรก็ตาม จะเห็นว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย
ค่อนข้างสูงพอควร ซึ่งเป็นข้อที่น่ายินดี เพราะการที่ครูพอใจในหน้าที่ของตนย่อมเป็นผลดีต่อการสอน
ของครู

ตาราง ๔.๖.๑๑. จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจ้าวถามความเหตุผลที่สอน และจำแนกตามทัศนคติ
เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการ

เหตุผลที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า การสอนวิชาภาษาไทย ไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการ					
		จริง อย่างยิ่ง	จริง	จริง พอควร	ไม่จริง	ไม่จริง อย่างยิ่ง	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๑๑ ๓.๗๙%	๗ ๒.๖๕%	๕๔ ๒๐.๑๕%	๑๗ ๖.๔๔%	๑๖ ๕.๙๓%	๑๒ ๔.๕๔%
ผู้บังคับบัญชา ขอมอบหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชานี้	๔๔ ๑๐๐%	๓ ๓.๐๓%	๑๔ ๑๖.๑๔%	๒๐ ๒๐.๒๐%	๕ ๕.๖๘%	๓ ๓.๐๓%	๒ ๒.๐๒%
สมัครสอนเองควยใจรัก	๒๕๓ ๑๐๐%	๓ ๕.๖๖%	๑๑ ๒๐.๓๖%	๑๓ ๒๔.๕๓%	๒๖ ๑๐.๒๗%	๓ ๕.๖๖%	๑ ๑.๕๘%
ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น	๔ ๑๐๐%	—	๑ ๒๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	๒ ๕๐.๐๐%	—	—
ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้	๒๐ ๑๐๐%	—	๒ ๑๐.๐๐%	๓ ๑๕.๐๐%	๑๕ ๗๕.๐๐%	๑ ๕.๐๐%	—
สอนเพื่อให้ได้เงินเดือนตาม ตามที่โรงเรียนกำหนดไว้	๓๕ ๑๐๐%	๒ ๕.๗๑%	๑ ๒.๘๕%	๓ ๘.๕๗%	๒๐ ๕๗.๑๔%	—	๕ ๑๔.๒๙%
ผู้บังคับบัญชา ขอมอบหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชานี้, สมัคร สอนเองควยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้	๓๓ ๑๐๐%	๑ ๕.๔๕%	๕ ๑๕.๑๕%	๔ ๑๒.๑๒%	๒ ๖.๐๖%	—	๑ ๕.๔๕%
สมัครสอนเองควยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้ และไม่ถนัด สอนวิชาอื่น	๗๔ ๑๐๐%	๑ ๕.๕๖%	๑ ๕.๕๖%	๓ ๑๖.๖๓%	๔ ๕.๔๕%	๓ ๑๖.๖๓%	๒ ๑๑.๑๑%
ผู้บังคับบัญชา ขอมอบหมายให้สอน เพราะขาดครูวิชานี้ และสอน เพื่อให้ได้เงินเดือนตามที่ โรงเรียนกำหนดไว้	๒๒ ๑๐๐%	—	๓ ๑๓.๖๔%	๓ ๑๓.๖๔%	๑๓ ๕๙.๐๙%	๒ ๙.๐๙%	๑ ๔.๕๕%

ตาราง ๔.๖.๑๑. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงบวก ปรากฏว่า ครูที่สอนด้วย เหตุผลที่ว่า ผู้บังคับบัญชาแนะนำให้สอนเพราะขาดครูสอนวิชานี้, สมัครสอนเองด้วยใจรัก, และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้ มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๔๕.๒๔ (สมการ ๑+๔) ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอื่น และ อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สอนเพื่อให้รู้ไม่สอนเพราะตามที่โรงเรียนกำหนดไว้ เป็น ๔.๘๖ (สมการ ๑+๔) ซึ่งต่ำกว่ากลุ่มอื่น

สำหรับทัศนคติในเชิงนิยมนั้น อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า ต้องการปรับปรุง ตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้ เป็น ๗๕ (สมการ ๖+๗) ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอื่น และอัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนด้วย เหตุผลที่ว่า ผู้บังคับบัญชาแนะนำให้สอนเพราะขาดครูสอนวิชานี้, สมัครสอนเองด้วยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้ เป็น ๔๕.๓ (สมการ ๖) ซึ่งต่ำกว่ากลุ่มอื่น

จะเห็นได้ว่า ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า ผู้บังคับบัญชาแนะนำให้สอนเพราะขาดครูสอนวิชานี้, สมัครสอนเองด้วยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้ เห็นว่า การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย ไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการมากกว่าครูกลุ่มอื่น หรือเห็นว่าการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยช่วยให้ก้าวหน้า ในอาชีพการน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้เป็นข้อที่น่าแปลก เพราะครูกลุ่มนี้สมัครสอนเองด้วยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเองในวิชานี้ด้วย แต่กลับเห็นว่าการสอนวิชานี้ไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการ หรือ อาจจะ เป็นเพราะมีเหตุผลว่าผู้บังคับบัญชาแนะนำให้สอนรวมอยู่ด้วย ซึ่งแสดงว่าถึงจะสมัครใจสอน ก็ยังไม่สมบูรณ์ ครูกลุ่มนี้อาจจะเห็นว่าการสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการมาก่อนแล้ว ก็ได้ แต่เมื่อผู้บังคับบัญชาให้สอนก็ยินดียินยอม เพราะมีใจรักและต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชานี้ อยู่ด้วย

อย่างไรก็ตาม จะเห็นว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่เห็นว่าการสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ ก้าวหน้าในอาชีพการ และไม่เป็นความจริงนี้ค่อนข้างสูงพอสมควร ซึ่งก็นับว่าเป็นข้อที่น่ายินดี

ตาราง ๔.๖.๑๒ จำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทย จักจำพวกตามเหตุผลที่สอน และจำแนกตาม
ทัศนคติเกี่ยวกับการ เลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปตามโอกาสเลือก

เหตุผลที่สอน	รวมยอด	ทัศนคติเกี่ยวกับการ เลือกสอนวิชาภาษาไทย ต่อไป ตามโอกาสเลือก		
		เลือกสอน เช่นเดิม	ไม่เลือกสอน อีกต่อไป	ไม่ออก ความเห็น
รวมยอด	๒๖๔ ๑๐๐%	๑๕๒ ๕๖.๓๖%	๘๓ ๓๑.๕๓%	๓๓ ๑๒.๓๑%
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เพราะขาดครู วิชา นั้น	๕๕ ๑๐๐%	๓๕ ๓๕.๓๕%	๕๓ ๕๓.๕๕%	๓๓ ๑๓.๑๓%
สมัครสอนเองควายใจรัก	๕๓ ๑๐๐%	๕๕ ๕๒.๕๕%	๑ ๑.๕๕%	๓ ๕.๖๖%
ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น	๕ ๑๐๐%	๓ ๓๕.๐๐%	๑ ๒๕.๐๐%	—
ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชา นั้น	๒๐ ๑๐๐%	๑๑ ๕๕.๐๐%	๕ ๕๐.๐๐%	๑ ๕.๐๐%
สอนเพื่อให้ชั่วโมงสอนครบ ตามที่โรงเรียนกำหนดไว้	๕๕ ๑๐๐%	๕ ๒๕.๓๖%	๑๕ ๕๕.๒๕%	๓ ๒๐.๐๐%
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เพราะขาดครู วิชา นั้น, สมัคร สอนเองควายใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชา นั้น	๑๓ ๑๐๐%	๑๕ ๕๕.๒๓%	—	๒ ๑๑.๓๓%
สมัครสอนเองควายใจรัก, { ต้องการปรับปรุงตนเอง เกี่ยวกับวิชา นั้น และไม่ถนัด สอนวิชาอื่น	๕๕ ๑๐๐%	๑๓ ๕๕.๕๕%	—	๑ ๕.๕๖%
ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้สอน เพราะขาดครู วิชา นั้น และสอน เพื่อให้ชั่วโมงสอนครบตามที่ โรงเรียนกำหนดไว้	๒๒ ๑๐๐%	๕ ๕๐.๕๑%	๑๑ ๕๐.๐๐%	๒ ๕.๐๕%

ภาพ ๔.๖.๑๒. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติในเชิงบวกนั้น ปรากฏว่า ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สอนเพื่อให้รู้วิธีสอนครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้ มีอัตราส่วนร้อยละ ๕๔.๒๔ (สคภ ๔) ซึ่งสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ที่มีความเห็นเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะกลุ่มครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า ข้างต้นมีฐานะเหมาะสมในสอนเพราะขาดครูสอนวิชาอื่น, สมัครสอนเองด้วยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชาอื่น และกลุ่มที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สมัครสอนเองด้วยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชาอื่น และ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น ไม่มีจำนวนความเห็นดังกล่าวนี้เลย

สำหรับทัศนคติในเชิงลบนั้น อัตราส่วนร้อยละของครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สมัครสอนเองด้วยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชาอื่น และ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น เป็น ๔๔.๔๔ (สคภ ๓) ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอื่น และครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สอนเพื่อให้รู้วิธีสอนครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้ มีอัตราส่วนร้อยละ ๒๕.๗๒ (สคภ ๓) ซึ่งต่ำกว่ากลุ่มอื่น ๆ

จะเห็นได้ว่า ครูที่สมัครสอนเองด้วยใจรัก, ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชาอื่น และ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น นั้น มีทัศนคติว่าถ้ามีโอกาสเลือก จะเลือกสอนภาษาไทยต่อไปเป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้เป็นเพราะครูกลุ่มนี้มีใจรักวิชาอื่นและเห็นคุณค่าของวิชาภาษาไทย ประกอบกับไม่ถนัดสอนวิชาอื่นด้วย จึงพอใจในการสอนวิชาอื่น จะยินดีที่จะสอนต่อไปแม้ว่าจะมีโอกาสเลือกตรงกับครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สอนเพื่อให้รู้วิธีสอนครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้ได้ มีทัศนคติว่าถ้ามีโอกาสเลือกจะไม่เลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไป เป็นอัตราส่วนร้อยละสูงกว่าครูกลุ่มอื่น ทั้งนี้เป็นเพราะครูกลุ่มนี้ไม่มีใจรักวิชาภาษาไทยมาก่อน เท่าที่รับสอนก็เพื่อให้รู้วิธีสอนของตนครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้เท่านั้น จึงไม่สนใจในการสอนวิชาอื่น พอใจที่จะไม่เลือกสอนต่อไปในเมื่อมีโอกาสเลือก

มีข้อน่าคิดว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่จะไม่เลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปนั้นสูง เพียงพอที่จะเป็นผลกระทบกระเทือนต่อการสอนวิชาภาษาไทยหรือไม่ ถ้าสูงพอก็นับว่าเป็นผลร้ายต่อการสอนวิชาอื่นได้

การตีความจากข้อมูลที่เหลือจากการทำตารางไขว้หัวเรื่อง

ข้อมูลที่เหลือจากการทำตารางไขว้หัวเรื่องนั้น ได้ทำการนำอัตราส่วนร้อยละเฉพาะข้อกระดูก
ที่คาดหวังว่าจะมีประสิทธิผลต่อทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย รองลงมาจากข้อที่นำไปทำตาราง
ไขว้หัวเรื่อง แล้วจึงนำเสนอข้อมูลควมทราบ รวมทั้งสิ้น ๑๒ ตาราง ด้วยกัน ทั้งแต่ละตาราง ๔.๗
ถึง ตาราง ๔.๑๔. ดังต่อไปนี้

ตาราง ๔.๗. ทัศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับ
การสนับสนุนวิชาภาษาไทยของครูปกครองนักเรียน

ทัศนคติของครู	จำนวนครู	คิดเป็นร้อยละ
ไม่สนับสนุนเลย	๑๐	๓.๗๓
ไม่สนับสนุน	๒๒	๘.๒๑
ไม่แน่ใจว่าสนับสนุนหรือไม่	๑๔๓	๖๔.๒๔
สนับสนุน	๔๓	๑๖.๐๕
สนับสนุนอย่างแข็ง	—	—
ไม่ออกความเห็น	๑๐	๓.๗๓
รวมยอด	๒๒๘	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๔.๗. แสดงให้เห็นว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติเกี่ยวกับการสนับสนุนวิชา
ภาษาไทยของครูปกครองนักเรียนในทางไม่แนำใจนั้นสูงถึง ๖๔.๒๔ ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอื่น ส่วนครูที่มีทัศนคติว่า
ครูปกครองนักเรียนสนับสนุนวิชาภาษาไทยนั้น มีอัตราส่วนร้อยละเป็น ๑๖.๐๕ ซึ่งเป็นเขื่อนำต่ำกว่าสองหรือยัง

เพราะการที่ครูมีทัศนคติว่าผู้ปกครองนักเรียนสนับสนุนวิชาที่ตนสอนอยู่นั้นย่อมเป็นการเสริมกำลังใจของครู และเกิดผลดีต่อการสอน

ตาราง ๔.๔. ทัศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับความมากมายของเรื่องที่กำหนดไว้ในแบบเรียนวรรณคดีไทย

ทัศนคติของครู	จำนวนครู	คิดเป็นร้อยละ
น้อยเกินไป	—	—
ค่อนข้างน้อย	๑๐	๓.๗๓
มากน้อยพอสมควร	๑๓๔	๕๑.๕๐
ค่อนข้างมาก	๕๕	๓๕.๕๕
มากเกินไป	๑๔	๕.๒๒
ไม่ออกความเห็น	๑๑	๔.๑๑
รวมยอด	๒๒๔	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๔.๔. แสดงให้เห็นว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติว่าเรื่องที่กำหนดไว้ในแบบเรียนวรรณคดีไทยนั้น มากน้อยพอสมควร เป็น ๕๑.๕๐ ซึ่งสูงพอสมควร แต่ครูที่เห็นว่าเรื่องที่กำหนดไว้ในแบบเรียนวรรณคดีไทยนั้น ค่อนข้างมาก และมากเกินไป มีถึงร้อยละ ๔๐.๖๗ (๓๕.๕๕ + ๕.๒๒) ซึ่งนับว่าค่อนข้างสูง แสดงว่าครูที่เห็นว่าแบบเรียนวรรณคดีไทยกำหนดเรื่องให้เรียนมากเกินไป มีอัตราส่วนร้อยละสูงพอใช้เมื่อเทียบกับกลุ่มอื่น ซึ่งเป็นข้อน่าคิด เพราะอาจเป็นผลถึงการสอนของครูและการเรียนของนักเรียนได้

ตาราง ๔.๔. ทิศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับความจำเป็น
ของการสอนวิชาภาษาไทยให้ตรงตามหลักสูตร

ทิศนคติของครู	จำนวนครู	คิดเป็นร้อยละ
ไม่จำเป็นเลย	๑	.๓๗
ไม่จำเป็น	๑๓	๔.๔๕
จำเป็นพอควร	๑๑๓	๓๖.๑๖
จำเป็น	๔๗	๑๖.๑๔
จำเป็นอย่างยิ่ง	๓๐	๑๑.๒๐
ไม่ออกความเห็น	๑๔	๕.๒๓
รวมยอด	๒๒๔	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๔.๔. แสดงให้เห็นว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่เห็นว่าการสอนวิชาภาษาไทยให้ตรงตามหลักสูตรที่กำหนดไว้เป็นสิ่งจำเป็นและจำเป็นอย่างยิ่งนั้น ถึง ๔๗.๓๔ (๑๖.๑๔ + ๑๑.๒๐) ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอื่น นั่นคือ ครูเห็นความจำเป็นของการสอนตามหลักสูตรอยู่ไม่น้อย

ตาราง ๔.๑๐. ทักษะของครูสอนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับความจำเป็น
ในการที่ต้องมีวิธีสอนที่ถูกต้องอยู่เสมอในการสอน

ทักษะของครู	จำนวนครู	คิดเป็นร้อยละ
ไม่เห็นด้วยเลย	๑	.๓๗
ไม่เห็นด้วย	๔	๑.๔๔
เห็นด้วยพอสมควร	๑๔	๓.๐๔
เห็นด้วย	๑๕๕	๕๓.๔๔
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	๔๓	๓๐.๕๓
ไม่ออกความเห็น	๖	๒.๒๔
รวมยอด	๒๒๔	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๔.๑๐. แสดงให้เห็นว่า ครูสอนวิชาภาษาไทยมีทัศนคติไปในทางที่เห็นด้วยว่า
วิชาภาษาไทยจำเป็นต้องมีวิธีสอนที่ถูกต้องอยู่เสมอ คิดเป็นร้อยละ ถึง ๘๘.๔๑
(๕๓.๔๔ + ๓๐.๕๓) ซึ่งเป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่ากลุ่มอื่น iewว่าเป็นข้อที่น่ายินดี ถ้าครูภาษาไทย
ปฏิบัติได้ถึงความเห็นนั้น เพราะจะเป็นผลดีต่อการเรียนของนักเรียน

ตาราง ๔.๑๑. ทักษะของครูสอนวิชาภาษาไทย เกี่ยวกับความสำคัญ
ของการให้เด็กทำแบบฝึกหัดเสมอในการสอน

ทักษะของครู	จำนวนครู	คิดเป็นร้อยละ
ไม่สำคัญเลย	-	-
ไม่สำคัญ	-	-
สำคัญพอควร	๒๗	๑๐.๐๘
สำคัญ	๑๔๔	๕๔.๐๓
สำคัญอย่างยิ่ง	๑๒๐	๔๕.๙๗
ไม่ออกความเห็น	๓	๑.๑๒
รวมยอด	๒๖๔	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๔.๑๑. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติว่า การให้เด็กทำแบบฝึกหัดเสมอ ๆ เป็นสิ่งสำคัญในการสอนวิชาภาษาไทย เป็น ๔๔.๔๐ (๕๔.๐๓ + ๔๕.๙๗) ซึ่งนับว่าสูง แสดงว่าครูเห็นความสำคัญในการให้เด็กทำแบบฝึกหัดเสมอ ๆ ในการสอน และถ้าครูปฏิบัติได้เช่นทัศนคตินี้ ก็จะเป็นผลดีต่อการสอนและการเรียนด้วย

ตาราง ๔.๑๖.ทัศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทย เกี่ยวกับการเปรียบเทียบความยากง่าย
ของการสอนวิชาหลักภาษาและการใช้ภาษากับวิชาวรรณคดีไทย

ทัศนคติของครู	จำนวนครู	คิดเป็นร้อยละ
ง่ายกว่า	๑	.๓๓
ค่อนข้างง่ายกว่า	๔	๒.๔๔
ง่ายเท่ากัน	๕๔	๒๑.๖๔
ค่อนข้างยากกว่า	๑๐๐	๓๓.๓๓
ยากกว่า	๔๑	๓๓.๔๖
ไม่ออกความเห็น	๑๐	๓.๓๓
รวมยอด	๒๑๔	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๔.๑๖. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติว่า การสอนวิชาหลักภาษาและการใช้ภาษาไทย
นั้นค่อนข้างยากกว่า และยากกว่าการสอนวิชาวรรณคดีไทย เป็น ๗๑.๖๓ (๓๓.๓๓ + ๓๓.๔๖) ซึ่ง
สูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของกลุ่มอื่น แสดงว่าครูสอนวิชาภาษาไทยเห็นว่าการสอนวิชาหลักภาษาและการใช้
ภาษาไทยยากกว่าการสอนวิชาวรรณคดีไทย ซึ่งไม่เป็นของแปลกนัก เพราะคนส่วนใหญ่มักเข้าใจ
เช่นนั้น และเป็นที่น่าคิดว่าครูสอนวิชาภาษาไทยคงจะอีกตั้งใจในการสอนวิชาหลักภาษาและการใช้
ภาษาไทยอยู่ไม่น้อย

ตาราง ๔.๑๓. ทักษะของครูสอนวิชาภาษาไทย เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมทางภาษาไทย
ตามสถานที่ต่าง ๆ เพื่อเป็นการช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาไทย

ทักษะของครู	จำนวนครู	คิดเป็นร้อยละ
ไม่ช่วยส่งเสริมเลย	๐	.๐๐
ไม่ช่วยส่งเสริม	๐	.๐๐
ช่วยส่งเสริมพอควร	๕๔	๒๐.๗๕
ช่วยส่งเสริม	๔๓	๑๖.๕๖
ช่วยส่งเสริมอย่างยิ่ง	๑๖๑	๕๕.๑๖
ไม่ออกความเห็น	๔	๑.๕๕
รวมยอด	๒๖๔	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๔.๑๓. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติว่า การจัดกิจกรรมทางภาษาไทย
ตามสถานที่ต่าง ๆ เป็นการช่วยส่งเสริมและช่วยส่งเสริมอย่างยิ่งในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย
เป็น ๗๗.๖๖ ($๑๖.๕๖ + ๕๕.๑๖$) ซึ่งนับว่าสูง แสดงว่าครูสอนวิชาภาษาไทยเห็นว่า การจัดกิจกรรม
ทางภาษาไทยในสถานที่ต่าง ๆ เป็นการช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ทั้งนี้เป็นเพราะ
ครูสอนวิชาภาษาไทยมีความสนใจในการจัดกิจกรรมทางภาษาไทยในสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งอาจเนื่องมาจาก
ครูสอนวิชาภาษาไทยสนใจในวิชาภาษาไทยอยู่แล้วก็ได้

ตาราง ๔.๑๔. ทักษะของครูสอนวิชาภาษาไทย เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า
การ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยเพิ่มทุนรายไคพิเศษเหมือนวิชาอื่น

ทักษะของครู	จำนวนครู	คิดเป็นร้อยละ
จริงอย่างยิ่ง	๒๒	๔.๗๐
จริง	๗๔	๒๔.๔๔
จริงพอควร	๒๗	๒๕.๐๐
ไม่จริง	๗๕	๒๗.๔๔
ไม่จริงอย่างยิ่ง	๔	๒.๔๔
ไม่ออกความเห็น	๑๓	๔.๔๕
รวมยอด	๒๒๔	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๔.๑๔. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติว่า การ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้น
ไม่ช่วยเพิ่มทุนรายไคพิเศษเหมือนวิชาอื่น เป็นความจริง และจริงอย่างยิ่ง เป็น ๓๙.๑๔
(๒๔.๔๔ + ๔.๗๐) ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ แสดงว่าครูสอนวิชาภาษาไทยเห็นว่าการสอนวิชาภาษาไทย
นั้น ไม่ช่วยเพิ่มทุนรายไคพิเศษเหมือนวิชาอื่น เป็นอัตราส่วนร้อยละที่สูงกว่ากลุ่มอื่น จึงมีข้อน่าคิดว่า
อัตราส่วนร้อยละของครูที่เห็นว่าการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยไม่เพิ่มทุนรายไคพิเศษเหมือนวิชาอื่นนั้นสูงตลอด
หรือไม่ เพราะการที่ครูมีความเห็นเช่นนั้นย่อมมีส่วนทำให้ครูน้อยใจต่อการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย
ซึ่งอาจเป็นการทอนกำลังใจในการสอนของครูได้

สำหรับทัศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทยเกี่ยวกับคำราชาที่ประกอบการสอนในปัจจุบันนี้ (ดูแบบสอบถาม ในภาคผนวก หน้า ๒๓๐ ข้อถามที่ ๗๔) ปรากฏว่า ในจำนวนครู ๒๒๔ คน มีผู้ให้ความเห็น ๒๔๖ คน และไม่ให้ความเห็น ๒๒ คน ในจำนวนผู้ให้ความเห็นทั้ง ๒๔๖ คนนี้ หลายคนได้ให้ความเห็นหรือคำตอบเกินกว่าหนึ่งคำตอบ เนื่องจากข้อถามนี้ได้เปิดโอกาสให้ผู้ตอบตอบได้มากกว่าหนึ่งคำตอบ รายละเอียดของคำตอบของครูผู้ให้ความเห็นปรากฏในตารางข้างล่างนี้

ตาราง ๔.๑๕. ทัศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทย เกี่ยวกับ
คำราชาที่ประกอบการสอนในปัจจุบัน

ทัศนคติของครู	จำนวนคำตอบ	คิดเป็นร้อยละ
ค่อนข้างต่ำสมิบัติไม่เหมาะสมกับการสอนในปัจจุบัน	๒๓	๙.๘๑
เหมาะสมที่จะนำมาประกอบการสอน	๙๕	๒๒.๔๐
มีให้เลือกใช้ประกอบการสอนเพียงพอ	๔๐	๒๙.๘๔
มีน้อยไม่เพียงพอที่จะเลือกมาประกอบการสอนได้ดังต้องการ	๔๗	๓๓.๓๓
อื่น ๆ	๑๑	๔.๘๑
รวมยอด	๒๑๖	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๔.๑๕. อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติเกี่ยวกับคำราชาที่ประกอบการสอนวิชาภาษาไทยในปัจจุบันว่า มีน้อยไม่เพียงพอที่จะเลือกมาประกอบการสอนได้ดังต้องการนั้น เป็น ๓๓.๓๓

ซึ่งสูงกว่าอัตราส่วนร้อยละของค่าตอบกลุ่มอื่น ๆ แสดงว่า ครูสอนวิชาภาษาไทยเห็นว่าค่ารำไท้ประกอบ การสอนในปัจจุบันนี้น้อยไม่เพียงพอที่จะเลือกมาประกอบการสอนได้ดังต้องการ เป็นสัดส่วนที่สูงกว่ากลุ่มอื่น ซึ่ง เป็นที่น่าคิดว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่มีทัศนคติดังกล่าวนี้สูงหรือไม่ ถ้าสูงก็หมายความว่า มีครูภาษาไทยจำนวนไม่น้อยที่สนใจในเรื่องค่ารำไท้ประกอบการสอน

สำหรับความเห็นในหัวข้ออื่น ๆ ของครู ปรากฏว่ามีความเห็นดังนี้

๑. ค่ารำไท้จากภาพประกอบเป็นส่วนมาก เช่น ภาพที่เกี่ยวกับขนบธรรมเนียมและ ประเพณีโบราณต่าง ๆ
๒. เนื้อหาของเรื่องในตำรายังมีบทกรองไม่ถูกต้องตามหลักวิชาอยู่บ้าง
๓. ค่ารำไท้ที่พิมพ์จำหน่ายมีพิมพ์ดีด ๆ หลาด ๆ อยู่ไม่น้อย

สำหรับทัศนคติของครูเกี่ยวกับความก้าวหน้าของการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้น ในข้อถาม ที่ ๑๕ ในแบบสอบถาม (ดูในภาคผนวก หน้า ๒๓๐) มีลักษณะ เปิด (Open Ended) เพื่อทราบว่า ครูสอนวิชาภาษาไทยมีทัศนคติต่อกว่า "ก้าวหน้า" ในคำกล่าวที่ว่า "การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้น ไม่ก้าวหน้า" ประการใดบ้าง ผลปรากฏว่า ในจำนวนครู ๒๒๔ คน มีผู้ให้คำตอบ ๑๖๔ คน และ ไม่ตอบ ๑๐๐ คน ในจำนวนผู้ให้คำตอบหรือออกความเห็นทั้ง ๑๖๔ คนนี้ ก็ได้ออกความเห็นต่าง ๆ กันไป จึงรายละเอียดแสดงไว้ในตารางข้างล่างนี้

ตาราง ๔.๑๖. ทัศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทย เกี่ยวกับ ความก้าวหน้าของการเป็นครูสอนภาษาไทย

ทัศนคติของครู	จำนวนครู	คิดเป็นร้อยละ
การได้ไปศึกษาค้นคว้าต่างประเทศ	๔๔	๓๖.๔๓
การได้เลื่อนวิทยฐานะ (การเลื่อน ขึ้นเงินเดือน, การสขยเลื่อนขั้น)	๓๔	๑๖.๖๔
เป็นที่สนใจและยกย่องจากผู้นับถือและคนทั่วไป	๓๑	๑๙.๕๗
การมีวิทยานิพนธ์พิเศษจากการสอนพิเศษ	๑๕	๕.๖๐
ไม่ออกความเห็น	๑๐๐	๔๗.๓๑
รวมยอด	๒๒๔	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๔.๑๖. จะเห็นได้ว่า จำนวนครูที่มีความหมายของคำว่า "ก้าวหน้า" ในคำกล่าวที่ว่า "การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้นไม่ก้าวหน้า" มีถึงร้อยละ ๘๖.๔๓ ซึ่งนับว่าสูงทีเดียวเมื่อเทียบกับกลุ่มอื่นในจำนวนครูที่ออกความเห็น แสดงว่า ครูสอนวิชาภาษาไทยก็ปรารถนาที่จะได้ไปศึกษาต่อในต่างประเทศเป็นจำนวนไม่น้อย และเป็นความปรารถนาอันยิ่งยวดด้วย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูสอนวิชาภาษาไทยเห็นว่า ผู้ที่ได้ไปศึกษาต่อต่างประเทศนั้นย่อมเป็นที่ยกย่องของคนทั่วไป หรืออาจเห็นว่า ครูสอนวิชาอื่นมีโอกาสได้ไปก็มาก จึงต้องการจะได้ไปศึกษาต่างประเทศบ้างก็ได้ อย่างไรก็ตาม เป็นข้อน่าคิดว่า ถ้าครูสอนวิชาภาษาไทยได้มีโอกาสไปศึกษาต่อยังต่างประเทศกันมากขึ้นแล้ว ทัศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทยหรือคนทั่วไปที่ว่า "การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้นไม่ก้าวหน้า" ก็อาจจะเปลี่ยนแปลงไป

สำหรับทัศนคติของครูเกี่ยวกับการสอนวิชาหลักภาษาไทยนั้น (ดูแบบสอบถามในภาคผนวก หน้า ๒๓๐ ข้อถามที่ ๑๖) ปรากฏว่า ในจำนวนครูสอนวิชาภาษาไทย ๒๒๔ คน มีผู้ออกความเห็น ๕๐ คน และไม่ออกความเห็น ๓๗ คน และในจำนวนผู้ออกความเห็นทั้ง ๕๐ คนนั้น มีผู้ออกความเห็นว่ายอมรับสอนวิชาหลักภาษาไทย ๑๑๔ คน (คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๔๔) ไม่ยอมรับสอน ๓๒ คน (คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๔๓) และผู้ออกความเห็นทั้งชอบและไม่ชอบสอนอยู่ ๕๕ คน (คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๒๕) จึงเห็นได้ว่า มีจำนวนผู้ที่ชอบสอนมากกว่าไม่ชอบสอน ซึ่งนับว่าตรงข้ามกับความเข้าใจของคนทั่วไปที่ว่าครูสอนวิชาไทยส่วนมากไม่ชอบสอนวิชาหลักภาษาไทย สำหรับเหตุผลของผู้ที่ชอบและไม่ชอบสอนวิชาหลักภาษาไทยนั้น ก็มีรายละเอียดต่างกันไปดังปรากฏในตาราง ๔.๑๗. และ ตาราง ๔.๑๘.

ส่วนผู้ที่ให้ความเห็นทั้งชอบและไม่ชอบสอนวิชาหลักภาษาไทยนั้น ก็ได้แยกจำนวนคำตอบซึ่งแสดงเหตุผลที่ชอบและไม่ชอบ เข้ามารวมกับเหตุผลของฝ่ายชอบและไม่ชอบ เพื่อให้ได้จำนวนคำตอบที่แน่นอน ดังนี้

ตาราง ๔.๑๗. เหตุผลที่ครูสอนวิชาภาษาไทยชอบสอนวิชาหลักภาษาไทย

เหตุผลที่ชอบสอน	จำนวนคำตอบ	คิดเป็นร้อยละ
สอนให้นักเรียนเข้าใจได้ง่าย	๒๒	๔.๖๖
ไม่ต้องหาหนังสืออ่านประกอบการสอน เพียงแต่สอนตามตำราที่ถือแล้ว	๓	๑.๑๑
เป็นวิชาอธิบาย ไม่ต้องตรวจสมุดงาน ของนักเรียน	๕	๑.๑๑
เคยสอนวิชานี้มาแต่เป็นนักเรียน	๗๖	๒๖.๗๗
เพราะช่วยให้เข้าใจรากฐานของวิชา ภาษาไทยดีขึ้น	๑๓๗	๕๐.๕๕
อื่น ๆ	๒๒	๔.๖๖
รวมยอด	๒๖๕	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๔.๑๗. อัตราส่วนร้อยละของครูที่ให้เหตุผลในการชอบสอนวิชาหลักภาษาไทยว่า เพราะช่วยให้เข้าใจรากฐานของวิชาภาษาไทยดีขึ้น เป็น ๕๐.๕๕ ซึ่งสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ แสดงว่า ครูชอบสอนวิชาหลักภาษาไทยเพราะเห็นคุณค่าประโยชน์ของวิชานี้มากกว่าเหตุผลอื่น ซึ่งก็เป็นเรื่องที่น่ายินดี เพราะการที่ครูเห็นคุณค่าของวิชานี้แล้ว ก็จะช่วยให้ครูตั้งใจในการสอน และพยายามสอนให้นักเรียน เห็นคุณค่าของวิชานี้ไปด้วย

ตาราง ๔.๑๑. เหตุผลที่ครูสอนวิชาภาษาไทยไม่ชอบสอนวิชาหลักภาษาไทย

เหตุผลที่ไม่ชอบสอน	จำนวนค่าตอบ	คิดเป็นร้อยละ
สอนให้นักเรียนเข้าใจไวยากรณ์	๒๒	๒๒.๒๐
ตำราประกอบการสอนมีน้อย ทำให้ลำบากในการสอน	๔๔	๑๕.๐๗
เนื้อหาวิชาไม่ชวนให้เพิกเฉย ทั้งผู้สอนและผู้เรียน	๕๔	๑๕.๔๖
ไม่ชอบวิชาที่มาแก่เป็นนักเรียน	๓๔	๑๓.๐๑
นักเรียนมักเกลียดวิชานี้ จึงไม่ชอบสอน	๓๐	๒๓.๕๗
อื่น ๆ	๑๒	๕.๔๔
รวมยอด	๒๙๖	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๔.๑๒. อัตราส่วนร้อยละของครูที่ให้เหตุผลในการไม่ชอบสอนวิชาหลักภาษาไทยว่า นักเรียนมักเกลียดวิชานี้ จึงไม่ชอบสอน และเพราะสอนให้นักเรียนเข้าใจไวยากรณ์ เป็น ๒๓.๕๗ และ ๒๒.๒๐ ตามลำดับ ซึ่งแตกต่างกันอย่างไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ ๑.๑๖) นั้น สูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ หมายความว่า เป็นข้อนำคิด เพราะเหตุผลทั้งสองประการนี้มีส่วนสัมพันธ์กัน คือ วิชาที่สอนให้นักเรียนเข้าใจไวยากรณ์ ทำให้นักเรียนเกลียดวิชานี้ เมื่อครูเห็นนักเรียนเกลียดวิชาที่ตนสอนก็ทำให้ไม่ชอบสอนวิชานี้ ก็ได้ และเมื่อพิจารณาตาราง ๔.๑๒. ประกอบด้วย ก็จะพบว่า อัตราส่วนร้อยละของครูที่เห็นว่าวิชาหลักภาษาและการใช้ภาษาไทยสอนยากกว่าวิชาวรรณคดีไทยนั้นสูงกว่ากลุ่มอื่น จึงทำให้มั่นใจว่าวิชาที่สอนให้นักเรียนเข้าใจไวยากรณ์ จึงทำให้ครูไม่ชอบสอน

จากตาราง ๔.๑๑. และ ๔.๑๒. จะเห็นได้ว่า จำนวนค่าตอบของครูที่ไม่ชอบสอนวิชาหลักภาษาไทยมากกว่าจำนวนค่าตอบของครูที่ชอบสอน ทั้ง ๆ ที่จำนวนครูที่ชอบสอนมากกว่าจำนวนครู

ที่ไม่ชอบสอน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็แสดงว่า ผู้ที่ไม่ชอบสอนนี้มีเหตุผลในการที่ไม่ชอบสอนมากกว่าฝ่ายที่
ชอบสอน แต่อย่างไรก็ดี อัตราส่วนรอบของครูที่ไม่ชอบสอนวิชาหลักภาษาไทยก็ไม่นับนัก ถึงร้อยละ
๒๒.๔๑ และเหตุผลที่ไม่ชอบก็มีมาก จึงน่าจะได้มีการแก้ไขจกความไม่ชอบสอนวิชานี้ของครูให้หมดไป
เพราะถ้าครูยังมีทัศนคติไปในทางไม่ชอบต่อวิชาที่สอนอยู่ก็จะเป็นผลเสียแก่การสอนวิชาอื่น ๆ และในเมื่อ
วิชาหลักภาษาไทยยังมีความสำคัญอยู่ในวิชาภาษาไทย และยังต้องให้มีการสอนอยู่ ก็เป็นการสมควรที่จะ
ต้องมีการขจัดความรู้สึกไม่ชอบสอนวิชานี้ของครูให้หมดไป

สรุปปรจํานก

ผลของการวิจัย "ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดนครและธนบุรี" แบ่งออกเป็นสองตอน ได้ดังนี้

๑. ผลที่ได้จากขมูตั้ง ได้จากการทำตารางไขหัวเรื่อง

ตารางไขหัวเรื่องที่จัดทำขึ้นเป็นตารางอนุกรม ๖ ชุด ชุดละ ๑๒ ตาราง รวม ๗๒ ตาราง ขึ้น แสดงจำนวนครูสอนวิชาภาษาไทย จัดจำแนกตาม เพศ, อายุ, วุฒิ, จำนวนปีที่สอน, ชั้นที่สอน และ เหตุผลที่สอน ตามลำดับ และจำแนกตามทัศนคติของครูต่อการสอน รวมถึงบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอนวิชาภาษาไทยด้วย ซึ่งได้แก่ทัศนคติของครูต่อภาระการสอนเกี่ยวกับ ความเบื่อหน่ายในวิชาภาษาไทยของนักเรียน, การยกย่องครูสอนวิชาภาษาไทยของเพื่อนครูในโรงเรียน, การสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนของผู้นักบัญชา, ความสัมพันธ์ของหลักสูตรวิชาภาษาไทยกับเวลาเรียนที่กำหนดไว้, ความสัมพันธ์ของหลักสูตรวิชาภาษาไทยกับคะแนนที่กำหนดไว้, ความจำเป็นของอุปกรณ์การสอนต่อการสอนวิชาภาษาไทย, ความยากง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย, ความน้อยใจในหน้าที่การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย, ความภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย, ความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย, ข้อเท็จจริงที่ว่าการสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการ และ เกี่ยวกับการเลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปถ้ามีโอกาสเลือก ปรากฏผลดังนี้

๑.๑. ครูชายและครูหญิงมีทัศนคติต่อการสอน รวมถึงบุคคลและสิ่งเกี่ยวข้องกับการสอนวิชาภาษาไทย แตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

๑.๑.๑. เกี่ยวกับการยกย่องครูสอนวิชาภาษาไทยของเพื่อนครูในโรงเรียน
ครูชายมีทัศนคติเชิงนิมานสูงกว่าครูหญิง คือ เห็นว่าเพื่อนครูยกย่องมากกว่าครูหญิง

๑.๑.๒. เกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนของผู้นักบัญชา
ครูหญิงมีทัศนคติเชิงนิมานสูงกว่าครูชาย คือ เห็นว่าผู้นักบัญชาสนับสนุนมากกว่าครูชาย

๑.๑.๓. เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรวิชาภาษาไทยกับเวลาเรียนที่กำหนดไว้
ครูชายมีทัศนคติเชิงนิมานสูงกว่าครูหญิง คือ เห็นว่า หลักสูตรสัมพันธ์กับเวลา มากกว่าครูหญิง

๑.๑.๔. เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรวิชาภาษาไทยกับคะแนนที่กำหนดไว้
ครูชายมีทัศนคติเชิงนิมานสูงกว่าครูหญิง คือ เห็นว่า หลักสูตรสัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูหญิง

๑.๑.๕. เกี่ยวกับความจำเป็นของอุปกรณ์การสอนการสอนวิชาภาษาไทย ครูหญิงมีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่าครูชาย คือ เห็นว่า อุปกรณ์การสอนจำเป็นต่อการสอนวิชาภาษาไทย มากกว่าครูชาย

๑.๑.๖. เกี่ยวกับความยากง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย ครูหญิงมีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่าครูชาย คือ เห็นว่า การสอนวิชาภาษาไทยไม่สอนยากกว่าครูชาย

๑.๑.๗. เกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย ครูหญิงมีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่าครูชาย คือ รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูชาย

๑.๑.๘. เกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกภาคภูมิใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย ครูชายมีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่าครูหญิง คือ มีความภาคภูมิใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูหญิง

๑.๑.๙. เกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย ครูชายมีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่าครูหญิง คือ มีความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูหญิง

๑.๑.๑๐. เกี่ยวกับข้อเท็จจริงในความรู้สึกว่าการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้น ไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพครู ครูหญิงมีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่าครูชาย คือ มีทัศนคติว่าการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้นไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพครูมากกว่าครูชาย

๑.๑.๑๑. เกี่ยวกับการ เลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปถ้ามีโอกาสเลือก ครูชายมีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่าครูหญิง คือ ยินดีที่จะเลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปถ้ามีโอกาสเลือก มากกว่าครูหญิง

สำหรับทัศนคติของครูขณะทำการสอนเกี่ยวกับความเบื่อหน่ายในวิชาภาษาไทยของนักเรียนนั้น ไม่มีความแตกต่างกันในระหว่างครูชายกับครูหญิง

๑.๒. ครูสอนวิชาภาษาไทยที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนรวมถึงบุคคลและสิ่งเกี่ยวข้องในการสอน แตกต่างกัน ดังนี้

๑.๒.๑. ทัศนคติของครูขณะทำการสอนเกี่ยวกับความเบื่อหน่ายในวิชาภาษาไทยของนักเรียน ปรากฏว่า ครูที่มีอายุน้อยมีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่าครูที่มีอายุมาก คือ เห็นว่านักเรียนไม่เบื่อขณะสอนมากกว่าครูที่มีอายุน้อย

๑.๒.๒. เกี่ยวกับการบอกของผู้สอนวิชาภาษาไทยของ เพื่อนครูในโรงเรียน ครูที่มีอายุน้อยมีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่าครูที่มีอายุมาก คือ เห็นว่า เพื่อนครูบอกอย่างมากกว่า

๑.๒.๓. เกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนของ ผู้บังคับบัญชา ครูที่มีอายุระหว่าง ๒๐ ถึง ๒๔ ปี กับครูที่มีอายุระหว่าง ๔๕ ถึง ๔๙ ปี ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีอายุน้อยสุดกับมากที่สุดในกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบกัน มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า ผู้บังคับบัญชามิสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๒.๔. เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรวิชาภาษาไทยกับเวลาเรียนที่กำหนดไว้ ครูที่มีอายุมากมีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่าครูอายุน้อย คือ เห็นว่า หลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนมากกว่า

๑.๒.๕. เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรวิชาภาษาไทยกับคะแนนที่กำหนดไว้ ครูที่มีอายุมากมีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่าครูอายุน้อย คือ เห็นว่า หลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนนมากกว่า ครูที่มีอายุน้อย

๑.๒.๖. เกี่ยวกับความจำเป็นของอุปกรณ์การสอนต่อการสอนวิชาภาษาไทย ครูที่มีอายุระหว่าง ๔๕ ถึง ๔๙ ปี กลุ่มเดียวเท่านั้นที่มีทัศนคติแตกต่างอย่างมีสาระสำคัญกับกลุ่มอื่น คือ มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า อุปกรณ์การสอนจำเป็นมากกว่าครูวัยอื่น

๑.๒.๗. เกี่ยวกับความง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย ครูที่มีอายุระหว่าง ๔๕ ถึง ๔๙ ปี ซึ่งมากที่สุดในกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบ มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า วิชาภาษาไทยสอนง่ายกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีอายุน้อยกว่า

๑.๒.๘. เกี่ยวกับความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย มีความแตกต่างกันเฉพาะกลุ่มครูที่มีอายุระหว่าง ๒๕ ถึง ๓๔ ปี กับ ระหว่างอายุ ๔๕ ถึง ๔๙ ปี คือ ครูที่มีอายุระหว่าง ๔๕ ถึง ๔๙ ปี มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่าครูอายุระหว่าง ๒๕ ถึง ๓๔ ปี คือ รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจว่าครูอายุระหว่าง ๒๕ ถึง ๓๔ ปี

๑.๒.๙. เกี่ยวกับความรู้สึกภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย ครูอายุระหว่าง ๒๐ ถึง ๒๔ ปี กับ ครูอายุระหว่าง ๔๕ ถึง ๔๙ ปี ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีอายุน้อยสุดกับมากที่สุด มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่าครูกลุ่มอื่น คือ รู้สึกภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่ากลุ่มอื่น

๑.๒.๑๐. เกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย ครูที่มีอายุระหว่าง ๔๕ ถึง ๕๔ ปี มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงมากกว่าครูกลุ่มอื่น คือ พอใจในหน้าที่มากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ ที่มีอายุน้อยกว่า

๑.๒.๑๑. เกี่ยวกับความเป็นจริงที่ว่า การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้นไม่ช่วยในการก้าวหน้าในอาชีพการงาน ครูที่มีอายุระหว่าง ๔๕ ถึง ๕๔ ปี มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงมากกว่าครูกลุ่มอื่น คือ เห็นว่าการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยในการก้าวหน้าในอาชีพการงานมากกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีอายุน้อยกว่า

๑.๒.๑๒. เกี่ยวกับการเลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปถ้ามีโอกาสเลือก ครูที่มีอายุระหว่าง ๒๕ ถึง ๓๔ ปี มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงมากกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า จะไม่เลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปถ้ามีโอกาสเลือก มากกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ

๑.๓. ครูสอนวิชาภาษาไทยที่มีวุฒิต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอน รวมถึงบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอน แตกต่างกันไป ดังนี้

๑.๓.๑. เกี่ยวกับความเบื่อหน่ายในวิชาภาษาไทยของนักเรียนขณะครูทำการสอน ครูที่มีวุฒิปริญญาทางวิชาการศึกษามีทัศนคติเชิงนิเสธสูงมากกว่าครูกลุ่มอื่น คือ เห็นว่า นักเรียนเบื่อขณะทำการสอนมากกว่าครูอื่น

๑.๓.๒. เกี่ยวกับการยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยของเพื่อนครูในโรงเรียน ครูที่มีวุฒิปริญญาโทหรือเอก กับ ครูวุฒิปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิกฎ มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงมากกว่าครูกลุ่มอื่น คือ เห็นว่า เพื่อนครูไม่ยกย่องมากกว่าครูอื่น

๑.๓.๓. เกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนของผู้นำกับนิสิต ครูวุฒิปริญญาโทหรือเอก มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงมากกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า ผู้นำกับนิสิตสนับสนุนมากกว่าครูกลุ่มอื่นที่มีวุฒิต่ำกว่า

๑.๓.๔. เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรวิชาภาษาไทยกับเวลาเรียนที่กำหนดไว้ ครูวุฒิปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิกฎ มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงมากกว่าครูกลุ่มอื่น คือ เห็นว่า หลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนมากกว่าครูอื่น

๑.๓.๕. เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรวิชาภาษาไทยกับคะแนนที่กำหนดไว้ ครูวุฒิปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิกฎ มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงมากกว่าครูกลุ่มอื่น คือ เห็นว่า หลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูอื่น

๑.๓.๖. เกี่ยวกับความจำเป็นของอุปกรณ์การสอนการสอนวิชาภาษาไทย
ครูปริญญาทางวิชาการศึกษา มีทัศนคติเชิงนิมิตว่าครูกลุ่มอื่น คือ เห็นว่า อุปกรณ์การสอนจำเป็น
ต่อการสอนวิชาภาษาไทยน้อยกว่าครูวุฒิอื่น

๑.๓.๗. เกี่ยวกับความยากง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย ครูปริญญาทาง
วิทยาการที่มีวุฒิครู มีทัศนคติเชิงนิมิตว่าครูกลุ่มอื่น คือ เห็นว่า การสอนวิชาภาษาไทยนั้นสอนยาก
กว่าครูวุฒิอื่น

๑.๓.๘. เกี่ยวกับความรู้สึกล้นบ้นเนื้อคำใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย
ครูปริญญาทางวิทยาการที่มีวุฒิครู มีทัศนคติเชิงนิมิตว่าครูกลุ่มอื่น คือ ไม่น้อยเนื้อคำใจในการเป็นครู
สอนวิชาภาษาไทยเท่าที่ครูวุฒิอื่น

๑.๓.๙. เกี่ยวกับความภาคภูมิใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย
ครูประกาศนียบัตร มีทัศนคติเชิงนิมิตว่าครูกลุ่มอื่น คือ มีความภาคภูมิใจน้อยกว่าครูวุฒิอื่น

๑.๓.๑๐. เกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย ครูประกาศนียบัตร
มีทัศนคติเชิงนิมิตว่าครูกลุ่มอื่น คือ พอใจในหน้าที่มากกว่าครูวุฒิอื่น และ ครูปริญญาทางวิทยาการที่มี
วุฒิครู มีทัศนคติเชิงนิมิตว่าครูกลุ่มอื่น คือ พอใจในหน้าที่น้อยกว่าครูวุฒิอื่น

๑.๓.๑๑. เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า การ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้นไม่ช่วยให้
ก้าวหน้าในอาชีพครู ครูประกาศนียบัตร มีทัศนคติเชิงนิมิตว่าครูกลุ่มอื่น คือ เห็นว่า การเป็นครูสอน
วิชาภาษาไทยนั้น ไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพครูมากกว่าครูวุฒิอื่น

๑.๓.๑๒. เกี่ยวกับการเลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปถ้ามีโอกาสเลือก ครูระดับ
อำนวยการมีทัศนคติเชิงนิมิตว่าครูกลุ่มอื่น คือ เห็นว่า ถ้ามีโอกาสเลือกจะไม่เลือกสอนวิชาภาษาไทยไป
มากกว่าครูวุฒิอื่น

๑.๔. ครูสอนวิชาภาษาไทยมาแล้วในระยะเวลาต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอน รวมถึง
บุคคลและสิ่ง เกี่ยวข้องกับการสอน แตกต่างกันไป ดังนี้

๑.๔.๑. ทัศนคติของครูเกี่ยวกับความเบื่อหน่ายในวิชาภาษาไทยของ นักเรียน
ขณะทำการสอนนั้น ครูที่สอนมานานมีทัศนคติเชิงนิมิตว่าครูที่สอนมานานน้อยกว่า คือ เห็นว่า นักเรียน
ไม่เบื่อขณะทำการสอนมากกว่าครูที่สอนมานานเท่า

๑.๔.๒. เกี่ยวกับการยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยของเพื่อนครูในโรงเรียน
ครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี มีทัศนคติเชิงนิมิตมากกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า เพื่อนครูยกย่องน้อยกว่า
ครูกลุ่มอื่น

๑.๔.๓. เกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนของผู้บังคับบัญชา
ครูที่สอนมา ๑๔ ปี และมากกว่า ซึ่งมากกว่ากลุ่มอื่น มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า
ผู้บังคับบัญชาสนับสนุนมากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๔.๔. เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรวิชาภาษาไทยกับเวลาเรียนที่
กำหนดไว้ ครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า หลักสูตรไม่สัมพันธ์
กับเวลาเรียนมากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๔.๕. เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรวิชาภาษาไทยกับคะแนนที่กำหนดไว้
ครูที่สอนมา ๔ - ๑๒ ปี มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า หลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนน
มากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๔.๖. เกี่ยวกับความจำเป็นของอุปกรณ์การสอนวิชาภาษาไทย
ครูที่สอนมา ๑๔ ปี และมากกว่า ซึ่งมากกว่ากลุ่มอื่น มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า
อุปกรณ์การสอนจำเป็นต่อการสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๔.๗. เกี่ยวกับความง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย ครูที่สอนมา
๔ - ๑๒ ปี มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า วิชาภาษาไทยสอนยากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๔.๘. เกี่ยวกับความชอบเนื้อหาใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย
ครูที่สอนมา ๑๓ - ๑๗ ปี มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ ไม่นิยมเนื้อหาใจในการเป็นครูสอน
วิชาภาษาไทย มากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๔.๙. เกี่ยวกับความภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย ครูที่
สอนมา ๔ ปี และมากกว่า ซึ่งมากกว่าครูกลุ่มอื่น มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ มีความ
ภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่นซึ่งสอนมาไม่ถึง ๔ ปี

๑.๔.๑๐. เกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย ครูที่สอนมา
๑๓ - ๑๗ ปี มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ พอใจในหน้าที่มากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๔.๑๑. เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้อาจารย์ในอาชีวศึกษานั้น ครูที่สอนมา ๑ ปี และต่ำกว่า ซึ่งน้อยกว่าครูกลุ่มอื่น ๆ มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้อาจารย์ในอาชีวศึกษามากกว่าครูกลุ่มอื่นที่สอนมานานกว่า

๑.๔.๑๒. เกี่ยวกับการเลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปอีกมีโอกาสเลือกนั้น ครูที่สอนมานานมี ทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่าครูที่สอนน้อยปี คือ ยินดีเลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปมากกว่าครูที่สอนมานานปี

๑.๕. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นเรียนต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอน รวมถึงบุคคลและสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอน แตกต่างกัน ดังนี้

๑.๕.๑. ทัศนคติของครูเกี่ยวกับความเมื่อนำไปใช้ในวิชาภาษาไทยของนักเรียน ขณะทำการสอนนั้น ครูที่สอนทั้งชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทวัญอุบลศึกษาปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า นักเรียนไม่เมื่อนำไปใช้ในการสอนมากกว่าครูที่สอนชั้นอื่น แต่ครูที่สอนเฉพาะชั้นเทวัญอุบลศึกษาปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิเสธต่ำกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า นักเรียนเมื่อนำไปใช้ในการสอนมากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๕.๒. เกี่ยวกับการขายของครูสอนวิชาภาษาไทยของเพื่อนครูในโรงเรียน ครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ กับ เทวัญอุบลศึกษาปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า เพื่อนครูไม่ขายของมากกว่าครูสอนชั้นอื่น

๑.๕.๓. เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนของครูกับนิสิต ครูที่สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า นิสิตกับนิสิตสัมพันธ์มากกว่าครูสอนชั้นอื่น

๑.๕.๔. เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรวิชาภาษาไทยกับเวลาเรียนที่กำหนดไว้ ครูที่สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทวัญอุบลศึกษาปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า หลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาเรียนมากกว่าครูสอนชั้นอื่น

๑.๕.๕. เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรวิชาภาษาไทยกับคะแนนที่กำหนดไว้ ครูที่สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทวัญอุบลศึกษาปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า หลักสูตรไม่สัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูสอนชั้นอื่น

๑.๕.๖. เกี่ยวกับความจำเป็นของอุปกรณ์การสอนการสอนวิชาภาษาไทย ครูสอน ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ เทริเยอคุมศึกษาปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า อุปกรณ์การสอนจำเป็นต่อการสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูสอนชั้นอื่น

๑.๕.๗. เกี่ยวกับความยากง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย ครูที่สอน ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิมิตต่ำกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า วิชาภาษาไทย สอนยากมากกว่าครูสอนชั้นอื่น

๑.๕.๘. เกี่ยวกับความน้อยเนื้อต่ำใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย ครูที่สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทริเยอคุมศึกษาปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ น้อยเนื้อต่ำใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น แต่ครูที่สอนเฉพาะชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ ไม่น้อยเนื้อต่ำใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๕.๙. เกี่ยวกับความภาคภูมิใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย ครูสอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทริเยอคุมศึกษาปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ ไม่ภาคภูมิใจ ในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูกลุ่มอื่น แต่ครูที่สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ ภาคภูมิใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยมากกว่าครูสอนชั้นอื่น

๑.๕.๑๐. เกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย ครูที่สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทริเยอคุมศึกษาปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ พอใจในหน้าที่ มากกว่าครูกลุ่มอื่น แต่ครูที่สอนเฉพาะชั้น เทริเยอคุมศึกษาปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิมิตต่ำกว่ากลุ่มอื่น คือ ไม่พอใจในหน้าที่มากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๕.๑๑. เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้า ในอาชีพการงาน ครูที่สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการมากกว่าครูสอนชั้นอื่น แต่ครูที่ สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทริเยอคุมศึกษาปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการมากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๕.๑๒. เกี่ยวกับการ เลือกสอนวิชาภาษาไทยต่อไปถ้ามีโอกาสเลือก ครูที่ สอนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑, ๒ และ มัธยมปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ ยินดีเลือกสอน ต่อไปถ้ามีโอกาสเลือกมากกว่าครูกลุ่มอื่น แต่ครูที่สอนเฉพาะชั้น เทริเยอคุมศึกษาปีที่ ๒ มีทัศนคติ

เชิงนิมิตต่ำกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า จะไม่เลือกสอนต่อไปถ้ามีโอกาสเลือกมากกว่าครูสอนชั้นอื่น

๑.๖. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วยเหตุผลต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอน รวมถึงบุคคล และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการสอน แตกต่างกัน ดังนี้

๑.๖.๑. ทัศนคติของครูเกี่ยวกับความเบื่อหน่ายในวิชาภาษาไทยของนักเรียน ขณะทำการสอนนั้น ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สนิทสอนเองด้วยใจรัก มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า นักเรียนไม่เบื่อมากกว่ากลุ่มอื่น

๑.๖.๒. เกี่ยวกับการยกย่องผู้สอนวิชาภาษาไทยของเพื่อนครูในโรงเรียน ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า ผู้บังคับบัญชาขอหมายให้สอนเพราะขาดครูสอนวิชานี้ สนิทสอนเองด้วยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า เพื่อนครู ยกย่องมากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๖.๓. เกี่ยวกับการสนับสนุนการสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนของผู้บังคับบัญชา ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สนิทสอนเองด้วยใจรัก ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ และ ไม่ถนัด สอนวิชาอื่น มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า ผู้บังคับบัญชาสนับสนุนมากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๖.๔. เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรวิชาภาษาไทยกับเวลาเรียนที่กำหนดไว้ ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า ผู้บังคับบัญชาขอหมายให้สอนเพราะขาดครูสอนวิชานี้ สนิทสอนเอง ด้วยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า หลักสูตรไม่สัมพันธ์กับเวลาต่ำกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๖.๕. เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหลักสูตรวิชาภาษาไทยกับคะแนนที่กำหนดไว้ ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า ผู้บังคับบัญชาขอหมายให้สอนเพราะขาดครูสอนวิชานี้ สนิทสอนเองด้วยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า หลักสูตร ไม่สัมพันธ์กับคะแนนมากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๖.๖. เกี่ยวกับความจำเป็นของอุปกรณ์การสอนต่อการสอนวิชาภาษาไทย ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สนิทสอนเองด้วยใจรัก ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ และ ไม่ถนัด สอนวิชาอื่น มีทัศนคติเชิงนิมิตสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า อุปกรณ์การสอนจำเป็นต่อการสอนวิชาภาษาไทย มากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๖.๗. เกี่ยวกับความยากง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย ครูที่สอน
ด้วยเหตุผลที่ว่า สมัครงานเองด้วยใจรัก ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ และ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น
มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ เห็นว่า วิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนยากมากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๖.๘. เกี่ยวกับความน้อยเนื้อต่ำใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย ครูที่
สอนด้วยเหตุผลที่ว่า สมัครงานเองด้วยใจรัก ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ และ ไม่ถนัด
สอนวิชาอื่น มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ ไม่น้อยเนื้อต่ำใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย
มากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๖.๙. เกี่ยวกับความภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย ครูที่สอน
ด้วยเหตุผลที่ว่า สมัครงานเองด้วยใจรัก ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ และ ไม่ถนัดสอน
วิชาอื่น มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ มีความภาคภูมิใจในการ เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย
มากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๖.๑๐. เกี่ยวกับความพอใจในหน้าที่ครูสอนวิชาภาษาไทย ครูที่สอน
ด้วยเหตุผลที่ว่า สมัครงานเองด้วยใจรัก ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ และ ไม่ถนัดสอน
วิชาอื่น มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ พอใจในหน้าที่มากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๖.๑๑. เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่า การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้
ก้าวหน้าในอาชีพการงาน ครูที่สอนด้วยเหตุผลที่ว่า ข้างบังคับบัญชาหมายให้สอนเฉพาะวิชาครูสอนวิชานี้
สมัครงานเองด้วยใจรัก และ ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ มีทัศนคติเชิงนิเสธต่ำกว่ากลุ่มอื่น
คือ เห็นว่า การสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพการงานมากกว่าครูกลุ่มอื่น

๑.๖.๑๒. เกี่ยวกับการ เลือกลงสอนวิชาภาษาไทยต่อไปถ้ามีโอกาสเลือก ครูที่สอน
ด้วยเหตุผลที่ว่า สมัครงานเองด้วยใจรัก ต้องการปรับปรุงตนเองเกี่ยวกับวิชานี้ และ ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น
มีทัศนคติเชิงนิเสธสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ ยินดีเลือกลงสอนวิชาภาษาไทยอีกต่อไปถ้ามีโอกาสเลือก มากกว่า
ครูกลุ่มอื่น

๒. ผลที่ได้จากข้อมูลที่เหลือจากการทำการวิจัยทั่วเรื่อง

ข้อมูลที่เหลือจากการทำการวิจัยทั่วเรื่องได้ ได้ทำการหาอัตราส่วนร้อยละของ
ที่คาดหวังว่าจะมีประสิทธิผลต่อทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย รองลงมาหาข้อที่น่าไปหา

ตารางไขหัวเรื่อง แล้วนำเสนอแผนภูมิตาราง รวม ๑๒ ตาราง ปรากฏผลดังต่อไปนี้

๒.๑. ทิศนคติของครูเกี่ยวกับการสนับสนุนวิชาภาษาไทย ของผู้ปกครองนักเรียน
ปรากฏว่า ร้อยละ ๑๖.๐๕ ของครูสอนวิชาภาษาไทย เห็นว่าผู้ปกครองสนับสนุน ซึ่งก็ยังไม่สูงมากนัก

๒.๒. ทิศนคติของครูเกี่ยวกับความชำนาญของเรื่องที่กำหนดไว้ในแบบเรียนวรรณคดีไทย
ปรากฏว่า ร้อยละ ๔๐.๒๓ ของครูสอนวิชาภาษาไทย เห็นว่า เรื่องที่กำหนดให้เรียนในแบบเรียน
วรรณคดีไทยมากเกินไป นับว่าเป็นจำนวนที่สูงพอที่จะเป็นเครื่อง เคื่อนให้พิจารณาปรับปรุงแบบเรียน
วรรณคดีไทย ให้มีประโยชน์

๒.๓. ทิศนคติของครูเกี่ยวกับความจำเป็นของการสอนวิชาภาษาไทยให้ตรงตามหลักสูตร
ปรากฏว่า ร้อยละ ๘๓.๓๔ ของครูสอนวิชาภาษาไทย เห็นว่า เป็นความจำเป็นที่จะต้องสอนวิชาภาษาไทย
ให้ตรงตามหลักสูตร

๒.๔. ทิศนคติของครูเกี่ยวกับความจำเป็นในการที่คงมีการทดลอง เปลี่ยนแปลง วิธีสอน
อยู่เสมอ ในการสอนวิชาภาษาไทย ปรากฏว่า ร้อยละ ๔๔.๔๐ ของครูสอนวิชาภาษาไทย ที่เห็นด้วยว่า
คงมีการทดลอง วิธีสอนอยู่เสมอในการสอนวิชาภาษาไทย ซึ่งนับว่าน้อย ถ้าครูจะปฏิบัติได้ทั้งทิศนคติ
นี้ เพราะจะเป็นการช่วยมิให้นักเรียนเบื่อหน่ายในการเรียนวิชานี้

๒.๕. ทิศนคติของครูเกี่ยวกับความสำคัญของการให้เด็กทำแบบฝึกหัดเสมอ ๆ ในการ
สอนวิชาภาษาไทย ปรากฏว่า ครูสอนวิชาภาษาไทยเห็นความสำคัญของเรื่องนี้เป็นร้อยละ ๔๔.๔๐
ซึ่งนับว่าสูง และเป็นข้อที่นายนิเทศน์มีทิศนคติเช่นนี้ อันแสดงว่าครูชยันในการให้งานนักเรียน และคงจะ
ชยันในการศึกษาผลงานด้วย

๒.๖. ทิศนคติของครูเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความยากง่ายของการสอนวิชาภาษาไทย
และการใช้ภาษาไทยกับวิชาวรรณคดีไทย ปรากฏว่า ครูสอนวิชาภาษาไทยที่เห็นว่าการสอนวิชาภาษาไทย
และการใช้ภาษาไทย ยากกว่าการสอนวรรณคดีไทย มีจำนวนถึงร้อยละ ๘๑.๒๓ ซึ่งก็สูงพอใช้ น่าจะ
ให้มีการพิจารณาจัดให้มีการนิเทศผู้สอนวิชาภาษาไทยและการใช้ภาษาไทย ให้มีประโยชน์

๒.๗. ทิศนคติของครูเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมทางภาษาไทยตามสถานที่ต่าง ๆ ว่าเป็นการ
ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพียงใดนั้น ปรากฏว่า ครูสอนวิชาภาษาไทยที่เห็นว่าการ
จัดกิจกรรมทางภาษาไทยตามสถานที่ต่าง ๆ เป็นการช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย มีถึง
ร้อยละ ๘๓.๖๒ ซึ่งเป็นจำนวนที่สูงพอควร แสดงว่าครูสอนวิชาภาษาไทยเห็นคุณค่าของการจัด
กิจกรรมดังกล่าวนี้

๒.๘. ทิศนคติของครูเกี่ยวกับความเป็นจริงที่ว่า การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย ไม่ช่วยเพิ่มทุนรายได้อื่นเหมือนวิชาอื่นนั้น ปรากฏว่า ครูสอนวิชาภาษาไทยที่มีความเห็นดังกล่าวนี้มีร้อยละ ๘๔.๑๘ ซึ่งแม้จะไม่สูงมากนัก แต่ก็สูงพอที่จะชวนให้คิดว่า ครูสอนวิชาภาษาไทยค่าหนึ่ง เรื่อง รายได้อื่นอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน และการที่ครูมีความคิดเช่นนี้อาจทำให้ครูไม่ยินดีที่จะสอนวิชาภาษาไทยต่อไปก็ได้

๒.๙. ทิศนคติของครูเกี่ยวกับค่าวิชาชีพประกอบการสอนในโรงเรียน ปรากฏว่า ครูสอนวิชาภาษาไทยที่เห็นว่าค่าวิชาชีพประกอบการสอนในโรงเรียนมีน้อยไม่เพียงพอที่จะเลือกมาใช้ประกอบการสอนใดก็ตาม การนี้มีถึงร้อยละ ๘๘.๘๘ ซึ่งสูงกว่าความเห็นอย่างอื่น และก็นับว่าสูงพอที่จะเป็นเครื่องเตือนให้มีการพิจารณาปรับปรุงเกี่ยวกับค่าวิชาชีพประกอบการสอนได้แล้ว

๒.๑๐. ทิศนคติของครูเกี่ยวกับความหมายของคำว่า "ก้าวหน้า" ในทาง เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้น ปรากฏว่า ครูที่ความหมายของคำว่า ก้าวหน้า หมายถึง การได้ไปศึกษาต่อในต่างประเทศ ถึงร้อยละ ๘๒.๔๑ ซึ่งสูงกว่าความเห็นอย่างอื่น นับว่าเป็นจำนวนสำคัญพอที่จะเป็นเครื่องเตือนให้คิดถึงความต้องการของครูสอนวิชาภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาบ้าง เพื่อจะได้เป็นการเสริมกำลังใจในการสอนของครูในระดับนี้

๒.๑๑. ทิศนคติของครูเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทย ปรากฏว่า ครูที่ชอบสอนได้ถึงร้อยละ ๘๑.๔๔ และเหตุผลที่ชอบสอนก็เพราะเห็นว่าวิชาที่ช่วยให้เข้าใจรากฐานของวิชาภาษาไทยก็ขึ้นมากกว่าอย่างอื่น ส่วนครูที่ไม่ชอบสอนมีร้อยละ ๒๒.๔๖ และเหตุผลที่ไม่ชอบสอนก็เพราะสอนให้นักเรียนเข้าใจได้ยาก และเพราะนักเรียนเกลียดวิชานี้ จึงไม่ชอบสอนมากกว่าเหตุอื่น และนับว่าจำนวนครูที่ไม่ชอบสอนจะน้อยกว่าครูที่ชอบสอน แต่ก็มีจำนวนไม่น้อย น่าจะได้มีการพิจารณาแก้ไขในเรื่องนี้ เพราะวิชานี้เป็นวิชาสำคัญในหมวดภาษาไทยอยู่ไม่น้อย

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา" นี้ มีความมุ่งหมายที่จะสำรวจทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยว่า
เพศ อายุ ภูมิลำเนา จำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย ชั้นที่สอน และ เหตุผลที่รับสอนวิชาภาษาไทย ทำให้
ทัศนคติของครูต่อการสอนแตกต่างกันประการใด หรือไม่ และทัศนคติของครูกล่าวว่า "ก้าวหน้า"
ในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยนั้น คืออย่างไรบ้าง

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้แบบสอบถามที่เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑
มัธยมศึกษาปีที่ ๒ มัธยมศึกษาปีที่ ๓ มัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เทวัญอุตรศึกษาปีที่ ๒ ประจำปีการศึกษา
๒๕๐๕ ในโรงเรียนรัฐบาลที่สอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึงชั้น เทวัญอุตรศึกษาปีที่ ๒ ในจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา มีจำนวนทั้งสิ้น ๒๕ โรงเรียน เป็นโรงเรียนชาย ๔ โรงเรียน โรงเรียนหญิง ๔ โรงเรียน และ
โรงเรียนสหศึกษา ๔ โรงเรียน มีจำนวนครูรวมทั้งสิ้น ๒๕๕ คน เป็นชาย ๗๔ คน หญิง ๑๘๑ คน มีอายุ
ตั้งแต่ต่ำกว่า ๑๕ ปี จนถึง สูงกว่า ๔๕ ปี มีวุฒิตั้งแต่ ระดับประกาศนียบัตร จนถึง ระดับปริญญา
มีจำนวนปีที่ทำการสอนวิชาภาษาไทยตั้งแต่ ต่ำกว่า ๑ ปี จนถึง มากกว่า ๑๕ ปี และมีเหตุผลในการ
เป็นครูสอนวิชาภาษาไทยแตกต่างกันออกไป

อุปกรณ์ในการวิจัยเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงตามความมุ่งหมายที่ต้องการครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม
(Questionnaire) ซึ่งผู้เขียนได้จัดทำขึ้นโดยอาศัยแนวความคิดของนักการศึกษาบางท่าน และตาม
แนวความคิดของผู้เขียนเอง ประกอบกับประสบการณ์ที่ได้รับขณะเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนมัธยม
มา นำมารวบรวมขึ้นเป็นแบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็นสองภาคด้วยกัน ภาคแรก เป็นข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับตัวครู และประสบการณ์ขณะเป็นนักเรียนและเมื่อเป็นครู ในด้านที่เกี่ยวกับภาษาไทย ได้แก่
ตำแหน่งหน้าที่ในปัจจุบัน วิชาที่สอนในหมวดวิชาภาษาไทย จำนวนชั่วโมงที่สอนในรอบสัปดาห์
ความชอบและความสนใจในวิชาภาษาไทยขณะเป็นนักเรียน ความสนใจในการสอนและกิจกรรมทางภาษาไทย
การใฝ่หาความรู้เพิ่มเติมขณะเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย งานพิเศษที่เกี่ยวกับภาษาไทยทั้งในและนอกโรงเรียน
รวมถึงสภาพแวดล้อมทางบ้านของครูด้วย ส่วนภาคหลัง เกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย
รวมถึงบุคคลและสิ่งอื่นซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการสอน คือ นักเรียน เพื่อนครูในโรงเรียน ผู้บังคับบัญชา

ผู้ปกครองนักเรียน แบบเรียนวรรณคดีไทย หลักสูตรวิชาภาษาไทย พุทธศักราช ๒๕๐๑ คู่มือการสอบ
วิธีสอน กิจกรรมทางภาษาไทยที่จัดทำตามสถานที่ต่าง ๆ คำราที่ไรประกอบการสอน และ การจะการ
เป็นครูสอนวิชาภาษาไทย รวมทั้งสิ้น ๘๗ ข้อกระทง

สำหรับกา รรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้เขียนได้ดำเนินการด้วยตนเองด้วยการไปพบครูใหญ่หรือ
อาจารย์ใหญ่หรือผู้ช่วยครูใหญ่หรือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ตามโรงเรียนทั้ง ๒๔ โรงเรียน แล้วขอแบบสอบถาม
ไว้ครบตามจำนวนครูที่สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนนั้น และนำวันไปบันทึก

เมื่อรวบรวมข้อมูลได้ครบถ้วน ก็จัดกระทำกับข้อมูลเหล่านั้น ด้วยการเลือกข้อมูลที่คาดว่าจะ
จะมีประสิทธิภาพเกี่ยวกับทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย มาทำตารางไขหัวเรื่อง (Cross
Tabulation) แล้วหาอัตราส่วนร้อยละของข้อมูล และวิเคราะห์ผลจากตารางไข ๆ ส่วนเลขข้อมูล
ที่เหลือไว้ ก็เลือกเฉพาะข้อที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย รวบรวมมาจาก
ที่ทำการไขหัวเรื่อง และหาอัตราส่วนร้อยละ แล้วนำผลเหล่านั้นมาเสนอให้ทราบ เพื่อให้เห็นชัดเจน
และเข้าใจง่าย

สรุปผลของการวิจัย

การวิจัยทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย ซึ่งมีเนื้อหาวิชา ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัด
พระนครศรีอยุธยา ได้ผลดังนี้

๑. ครูชายและครูหญิงมีทัศนคติต่อการสอนวิชาภาษาไทยแตกต่างกัน คือ ครูชายมีทัศนคติเชิง
นิมิตต่อการสอนมากกว่าครูหญิง
๒. ครูที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนวิชาภาษาไทยแตกต่างกัน คือ ครูที่มีอายุน้อย
มีทัศนคติเชิงนิมิตต่อการสอนมากกว่าครูที่มีอายุมาก
๓. ครูที่มีวุฒิต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนวิชาภาษาไทยแตกต่างกัน คือ ครูปริญญาโท
วิทยการศึกษามีวุฒิครู มีทัศนคติเชิงนิมิตต่อการสอนมากกว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่า
๔. ครูที่ได้สอนวิชาภาษาไทยมาแล้วในระยะเวลาต่าง ๆ กัน มีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกัน
คือ ครูที่สอนมา ๑๑ ปีขึ้นไป มีทัศนคติเชิงนิมิตต่อการสอนมากกว่าครูที่สอนน้อยปีกว่า และครูที่สอนมา
๔ - ๑๐ ปี มีทัศนคติเชิงนิมิตต่อการสอนมากกว่าครูกลุ่มอื่น
๕. ครูสอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกัน คือ ครูที่สอน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ ชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ มีทัศนคติเชิงนิเสธต่อการสอนมากกว่าครูสอนชั้นอื่น

๖. ครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วยเหตุผลต่างกัน มีทัศนคติต่อการสอนแตกต่างกัน คือ ครูที่สอนวิชาภาษาไทยด้วยเหตุผลใดก็ตาม ถ้าเหตุผลที่ว่า สมัครสอนเองด้วยใจรัก รวมอยู่ด้วยแล้ว มีทัศนคติเชิงนิเสธต่อการสอนมากกว่าครูสอนที่ไม่มีเหตุผลว่า สมัครสอนเองด้วยใจรัก รวมอยู่ด้วย

๗. ครูสอนวิชาภาษาไทยมีทัศนคติกล่าวว่า "ก้าวหน้า" ในการเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยว่าหมายถึง การได้ไปศึกษาก่อนในต่างประเทศ เป็นประการสำคัญมากกว่าประการอื่น

ในการวิจัยทัศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาครั้งนี้ นอกจากจะได้ผลสรุปจากข้อมูลแล้ว ยังได้อธิบายเพิ่มเติมของครูอีกหลายประการ จำนวนครูที่ออกความเห็นเพิ่มเติมนี้มีเพียง ๓๐ คน หรือคิดเป็นร้อยละ ๑๑ ของจำนวนครูทั้งหมด ซึ่งถือว่าไม่มาก แต่ผู้เขียนเห็นสมควรที่จะนำมากล่าวไว้ในที่นี้ เพื่อให้ทราบถึงความคิดเห็นและความต้องการของครูสอนภาษาไทย จึงได้รวบรวมและแยกประเภทเสนอไว้ดังต่อไปนี้ *

การสนับสนุนครูสอนวิชาภาษาไทย

๑. ควรสนับสนุนให้กำลังใจครูสอนวิชาภาษาไทยด้วยการส่งครูไปศึกษาดูในต่างประเทศ เช่น ศึกษาดูงานในต่างประเทศ ในยุโรป

๒. ควรให้ความรู้ความชอบแก่ครูสอนวิชาภาษาไทยเป็นพิเศษ เพื่อเป็นกำลังใจแก่ครูสอนวิชาอื่น เพราะครูที่สมัครสอนวิชาภาษาไทยจริง ๆ นั้น หาพบ

๓. ผู้ใหญ่ในวงการศึกษาควรยกย่องครูสอนวิชาภาษาไทย

การชมรมครูสอนวิชาภาษาไทย

๑. ควรชมรมปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทยแก่ครูเป็นประการแรก

๒. ควรชมรมด้านวิชาการแก่ครูสอนวิชาภาษาไทยเสมอ ๆ

หลักสูตรวิชาภาษาไทย

๑. ควรเพิ่มชั่วโมงสอนวิชาภาษาไทยให้มากขึ้นกว่าที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

๒. ควรเพิ่มคะแนนวิชาภาษาไทยให้มากขึ้นกว่าเดิม

๓. ควรเพิ่มชั่วโมงในการวัดผลวิชาภาษาไทยให้มากขึ้นกว่าเดิม

แบบเรียนวิชาภาษาไทย

๑. หนังสือเรียนของเด็ก ไม่ควรบรรจุเรื่องใหม่มากนัก
๒. ในบทเรียนบทหนึ่ง ๆ ในหนังสือแบบเรียนของเด็กเรียน ควรกำหนดเวลาไว้ด้วย ว่าควรใช้เวลาสอนหรือเวลาเรียน พร้อมทั้งกิจกรรมประจำบทเรียนหนึ่ง ๆ อย่างน้อยก็ชั่วโมง และอย่างมากก็ชั่วโมง

ตำราประกอบการสอนของครู

กระทรวงศึกษาธิการควรจัดทำตำราการใช้ภาษาไทยขึ้น (หมายถึง การพูด การฟัง การอ่าน การเขียน และ หลักภาษา ตามที่ระบุไว้ใน หลักสูตรวิชาภาษาไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑)

วิธีสอนของครู

๑. ครูควรรู้จักเลือกเนื้อหาวิชาที่ใช้สอนเด็กเรียน ให้เหมาะสมกับชีวิตประจำวัน
๒. ควรสอนวิชาในหมวดวิชาภาษาไทยให้สัมพันธ์กันทุกวิชา
๓. ครูผู้สอนควรมีอารมณ์ขัน เพื่อเด็กเรียนจะได้ไม่เบื่อ
๔. ครูที่รับสอนวิชาภาษาไทยแล้ว ควรตั้งใจสอนอย่างเต็มที่ ทั้งประชาต สุจริต และ เข้มงวดกวดขันนักเรียนจริง ๆ ไม่ใช่สอนอย่างขอไปที

การส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย

๑. ส่งเสริมความสนใจในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น จัดกิจกรรมทางภาษาไทยขึ้น หรือ จัดตั้งชุมนุมวิชาภาษาไทยของเด็กวัยรุ่นขึ้น
๒. ไม่ควรให้มีวิชาภาษาจีนในการสมัครสอบเทียบความรู้ ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๑ และ มัธยมศึกษาปีที่ ๒ และ ชั้น เกรดอุดมศึกษาปีที่ ๒ เพื่อผู้สมัครสอบจะได้หันมาสนใจภาษาไทยแทน

ข้อเสนอแนะ

ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาใดก็ตาม มีส่วนสำคัญต่อการสอนวิชานั้น ๆ อยู่ไม่น้อย ก็อาจก่อให้เกิดผลดี หรือผลเสียต่อการสอนและการเรียนได้ เพราะทัศนคตินี้มีอิทธิพลต่อการแสดงความรู้สึกนึกคิด ความเห็น และ พฤติกรรมของบุคคล สำนับวิชาภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาประจำชาติของเรา ก็ควรที่จะ

ได้รับการส่งเสริม สนับสนุนเป็นอย่างดี และทัศนคติของครูต่อการสอนภาษาไทย ก็ควรถือเป็น
เรื่องสำคัญที่ควรคำนึง ถึงนี้ ในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งปรากฏผลดังกล่าวแล้ว ผู้เขียนจึงใคร่เสนอแนะ
ข้อคิดเห็นประกอบผลของการวิจัยที่ได้พบ ดังนี้

ข้อเสนอแนะต่ออาจารย์ใหญ่หรือครูใหญ่

ใคร่เสนอแนะข้อคิดเห็นดังนี้

๑. ควรพิจารณาหาสาเหตุที่ทำให้ครูซึ่งมีทัศนคติในเชิงนิมิตน้อยกว่าครูชาย และ
หาทางแก้ไขปรับปรุงและเสริมสร้างทัศนคติต่อการสอนของครูหญิง เพื่อให้ประสิทธิภาพของการสอน
วิชาภาษาไทยของครูทั้งสองเพศทัดเทียมกัน
๒. พิจารณาหาสาเหตุใ้ครูที่มีอายุน้อยกว่าครูซึ่งมีทัศนคติต่อการสอนในเชิงนิมิตน้อยกว่าครูที่
มีอายุน้อย และหาทางแก้ไขปรับปรุง เสริมสร้างทัศนคติต่อการสอนของครูที่มีอายุน้อย เพื่อให้ประสิทธิภาพ
ของการสอนวิชาภาษาไทยของครูที่ต่างวัยกันได้ทัดเทียมกัน
๓. พิจารณาหาสาเหตุที่ทำให้ครูที่มีวุฒิปริญญา ทางวิทยาการซึ่งมีวุฒิครู มีทัศนคติต่อการสอน
ในเชิงนิมิตสูงกว่าครูวุฒิอื่น ๆ และหาทางแก้ไขปรับปรุง เสริมสร้างทัศนคติของครูวุฒินี้ เพื่อผลดีของ
ภาวะการเรียนการสอนภาษาไทย
๔. ควรจัดให้ครูที่มีความรักความสนใจและสนใจในวิชาภาษาไทยได้ทำการสอน ทั้งนี้
เพื่อผลดีในการเรียนของนักเรียน เพราะความจริงที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏว่า ครูที่สอนเพราะ
ใจรักมีทัศนคติในเชิงนิมิตต่อการสอนภาษาไทยสูงกว่าครูที่สอนด้วยเหตุผลอื่น

ข้อเสนอแนะต่ออาจารย์ใหญ่หรือครูใหญ่และศึกษานิเทศก์ฝ่ายภาษาไทย

๑. อาจารย์ใหญ่ หรือครูใหญ่ ควรจะร่วมมือกับศึกษานิเทศก์ฝ่ายภาษาไทย หาสาเหตุ
ที่ทำให้ครูที่สอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาแล้ว ๔-๑๖ ปี มีทัศนคติเชิงนิมิตต่อการสอนสูงกว่า
ครูกลุ่มอื่น และสาเหตุที่ครูซึ่งสอนมาแล้ว ๑๑ ปี มีทัศนคติเชิงนิมิตน้อยกว่าครูที่สอนตั้งแต่ ๑๑ ปี
ขึ้นไป แล้วขอให้เป็นหน้าที่ของศึกษานิเทศก์ฝ่ายไทยที่จะจัดอบรมพิเศษแก่ครูสอนภาษาไทยซึ่งสอนมาแล้ว
๑๑ ปี เพราะการที่ครูสอนมาแล้วมีอายุจากความรู้ในการสอน ยิ่งต้องการความช่วยเหลือทางด้าน
วิธีสอนก็เป็นได้

๒. อาจารย์ใหญ่ หรือครูใหญ่ อาจเสนอให้ศึกษานิเทศก์จัดการอบรมพิเศษเฉพาะครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ เพราะปรากฏผลจากการวิจัยว่า ครูที่สอนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ และ เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ ในชั้นทั้งสองนี้ มีทัศนคติเชิงนิเสธต่อการสอนภาษาไทยสูงกว่าครูที่สอนชั้นอื่น ซึ่งอาจเป็นเพราะเนื้อหาในวิชาที่สอนในชั้นนี้ยาก จึงควรให้ความช่วยเหลือแก่ครูเกี่ยวกับบทเรียนที่สอน ตลอดจนวิธีสอน

ข้อเสนอแนะที่ขึ้นต้นด้วยคำขอในกระทรวงศึกษาธิการ

จากผลของการวิจัยปรากฏว่า ครูสอนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดนครและธนบุรี ในปัจจุบัน มีทัศนคติกล่าวว่า "ก้าวหน้า" ในการเป็นครูภาษาไทยว่า หมายถึง การได้ไปศึกษาค้นคว้าในต่างประเทศ เป็นอันดับแรก ฉะนั้น ถ้าทางกระทรวงศึกษาธิการ จะได้พิจารณาหาทางสนับสนุนให้ครูสอนภาษาไทยในระดับนี้ได้มีโอกาสไปศึกษาต่อหรือดูงานในต่างประเทศ มากกว่าที่เป็นอยู่แล้ว ก็จะเป็นการเสริมกำลังใจของครู เป็นผลดีต่อการสอนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา ต่อไป

นอกจากข้อเสนอแนะที่ได้จากผลของการวิจัยแล้ว ผู้เขียนก็ขอเสนอข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการวิจัยครั้งนี้เพิ่มเติมไว้ด้วย ดังนี้

๑. ในการวิจัยทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทยครั้งนี้ ทำเฉพาะครูที่สอนในชั้นมัธยมศึกษาเท่านั้น ถ้าขยายออกไปถึงครูที่สอนวิชาภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา และชั้นอุดมศึกษา ก็ควยก็จะได้ผลเปรียบเทียบกันให้เห็นชัด เพื่อหาทางปรับปรุงส่งเสริมทัศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทยในแต่ละชั้นให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เป็นประโยชน์ในการศึกษาวิชาภาษาไทยของ เด็กในแต่ละชั้นการศึกษา

๒. การวิจัยครั้งนี้ จำกัดวงอยู่เฉพาะในโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดนครและธนบุรี เท่านั้น ถ้าขยายออกไปถึงโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ทั้งในจังหวัดนครและธนบุรี และตามจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ ก็จะทราบทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย ทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ทั่วประเทศ เป็นประโยชน์ในการศึกษา

๓. ถ้าได้มีการวิจัยทัศนคติของครูสอนวิชาอื่น ทัศนคติของครูใหญ่หรืออาจารย์ใหญ่ แต่ละโรงเรียน (หรือผู้บังคับบัญชาของแต่ละสถานศึกษา) เพื่อเปรียบเทียบผลกับทัศนคติของครูสอนวิชาภาษาไทย ก็จะได้อรรถประโยชน์ เพื่อเป็นทางปรับปรุงส่งเสริมภาวะการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยต่อไป

๔. ถ้าได้มีการวิจัยทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาไทย เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของครูที่มีต่อนักเรียนและสอนวิชาภาษาไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการวิจัยของผู้นี้แล้ว ก็จะได้ข้อเท็จจริงแน่นอนขึ้น เป็นแนวทางในการปรับปรุง เสริมสร้างทัศนคติทั้งของครูและนักเรียน เกี่ยวกับการสอนและการเรียนวิชาภาษาไทยต่อไป

๕. แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ อาจไม่เข้าเกณฑ์มาตรฐานที่แน่นอน ฉะนั้นควรจะได้มีการปรับปรุงให้เหมาะสมเพื่อใช้ทดสอบทัศนคติของครูที่สอนวิชาภาษาไทยโดยทั่วไปได้

๖. ขาดงานในแบบสอบถามซึ่งใช้เป็นคู่มือในการวิจัยครั้งนี้ ผู้นี้เขียนไว้ค่อนข้างวิเคราะหผลให้ครบทุกข้อกระทง ทั้งนี้เนื่องจากเวลาจำกัด ฉะนั้น ถ้าหากได้มีการนำวิเคราะห์ผลให้ครบทุกข้อกระทงแล้ว ก็คงจะได้ผลแน่นอนยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

การวิจัย, กอง กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ แดงการสำรวจภาวะความเป็นอยู่ของครู
ทั่วประเทศ การวิจัยทางการศึกษา เล่มที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๐๔ โรงพิมพ์บรรณาร
๒๒๔ ถนนสมเด็จเจ้าพระยา กรุงเทพฯ หน้า ๓๓.

ฉลาก บุญชอบ, ร.อ. ประวัติวรรณคดี ตอนที่ ๑ โรงพิมพ์ประยูรวงศ์ ๔๔ เทศบาล สาย ๑
เชิงสะพานสุทธา ๗ ตำบลวัดประยูรวงศ์ กรุงเทพฯ พ.ศ. ๒๕๐๕ หน้า ๑๔ และ ๒๕.

ชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บันทึกการเสด็จพระราชดำเนิน
พระราชทานกระแสพระราชดำริ เรื่องปัญหาการไร้ค่าไทย ในการประชุมทางวิชาการ
๒๕ กรกฎาคม ๒๕๐๕ ทางหุ่นส่วนจำกัดศิวิตร ๓๔ ซอยวิสุทธิพันธ์ วังเวียงมกกะสัน
พระนคร พ.ศ. ๒๕๐๕ หน้า ๕.

× ชัย ชุมสาย, ม.ล. จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน โรงพิมพ์กิ่งเพชร ๑๕๓/๕ ถนนเพชรบุรี พระนคร
พ.ศ. ๒๕๐๔ หน้า ๔๔๔.

ชัย ชุมสาย, ม.ล. สถิติศาสตร์และการวิจัย โรงพิมพ์กิ่งเพชร ๑๕๓/๕ ถนนเพชรบุรี พระนคร
พ.ศ. ๒๕๐๒ หน้า ๑๓ - ๑๔ ๒๔ - ๕๐ ๑๐๓ - ๑๑๑ และ ๕๓๕ - ๕๔๖.

นราธิปพงศ์ประพันธ์, กรมหมื่น พระเจ้าวรวงศ์เธอ ภาษา วรรณคดี และวิทยาการ
สำนักพิมพ์ก้าวหน้า ๔๔๖ วิบุรพาท พระนคร พ.ศ. ๒๕๐๔ หน้า ๑.

× บุญชอบ เกทะวันดี ทัศนคติของครูก่อนเกษียณ ปรินิพนิตาเขต การศึกษานานาชาติ สถาบันระหว่างชาติ
สำหรับภาษากันว่าเรื่องเด็ก วิทยาลัยทางการศึกษา ประสานมิตร พ.ศ. ๒๕๐๕ ๔๐ หน้า

เปี่ยมศรี นาคพัฒน์ วิธีสอนแบบไทยในร่มโพธิ์ร่มไทร วิทยาลัยนาฏศิลป์ คณะครูศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๔ บทที่ ๒ หน้า ๒ - ๑ บทที่ ๑ หน้า ๑ - ๒
และ บทที่ ๔ หน้า ๕ - ๖.

เปลื้อง ข นกร คำบรรยายวิชาศุภศุภประณมแลมริช ของจุฬาลงกรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๔ - ๒๕๔๖
ภาคที่ ๑ บทที่ ๔ โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๖ หน้า ๑๒๖.

แผนการศึกษา, กอง สำนักงานปลัดกระทรวง ศึกษาธิการ กระทรวงศึกษาธิการ
คู่มือแนะทางศึกษา ๒๕๐๕ สำหรับผู้สำเร็จประโยคมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า
โรงพิมพ์ รสท. กรุงเทพมหานคร พระนคร พ.ศ. ๒๕๐๕ หน้า ๑ - ๒.

ราชบัณฑิตยสถาน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๕๐๓ โรงพิมพ์สหการพิมพ์

๒ ขอบโกกึ๋ สี่แยกมหานาค วรรณ น.ศ. ๒๕๕๕ หน้า ๒๔๖ และ ๔๔๘.

วเวทยัตติย, พระ หลักภาษาไทย สำนักพิมพ์มสสพ มุมบูรณา - เจริญกรุง วรรณ

น.ศ. ๒๕๕๕ หน้า ๔.

วิธานศึกษา, กรม กระทรวงศึกษาธิการ ประมวลศัพท์บัญญัติวิชาการศึกษา โรงพิมพ์คุรุสภา

ปากคลองบางลำภูบน วรรณ น.ศ. ๒๕๕๕ หน้า ๑๖.

ศิธร แสงธนู และคณะ การสำรวจการสอนภาษาไทยในมัธยมศึกษาในโรงเรียนปัจจุบัน วิทยานิพนธ์

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย น.ศ. ๒๕๐๑ หน้า ๑, ๑, ๒๓ และ ๑๒๕ - ๑๒๗.

ศึกษาธิการ, กรม หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ โรงพิมพ์คุรุสภา

ปากคลองบางลำภูบน วรรณ น.ศ. ๒๕๕๓ หน้า ๓ - ๔.

ศึกษาธิการ, กรม หลักสูตรเตรียมอุดมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๕๔ โรงพิมพ์คุรุสภา

ปากคลองบางลำภูบน วรรณ น.ศ. ๒๕๕๔ หน้า ๔.

ศึกษาธิการ, กรม หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น (น.ศ. ๑ - ๒ - ๓) พุทธศักราช ๒๕๐๓

โรงพิมพ์บรรพการ ๑๒๔ ถนนเดิมเจ้าพระยา ธนบุรี น.ศ. ๒๕๐๓ หน้า ๓ - ๔.

ศึกษาธิการ, กรม หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย (น.ศ. ๔ - ๕ - ๖) พุทธศักราช ๒๕๐๓

กรุงเทพมหานคร ๑๔๐ ถนนดินสอ วรรณ น.ศ. ๒๕๐๓ หน้า ๔ - ๑๐.

สุเมธ สุภาสัย ทัศนคติของเด็กในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาต่อการปฏิบัติของบุคคลในครอบครัว

ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ๒๕๐๕

วิทยานิพนธ์การศึกษา ประถมศึกษา น.ศ. ๒๕๐๕ ๔๐ หน้า

อภินันทรพจน, พระยา นิรุกติศาสตร์ ภาค ๑ โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม ๒๒๓ ถนนพระราม ๖ ขอบ ๒

วรรณ น.ศ. ๒๕๕๕ หน้า ๒๔.

Briggs, Thomas H., "Formal English Grammar and Discipline," in Encyclopedia of Educational Research, p. 461, edited by Chester W. Harris, The Macmillan Company, New York, 1960.

Cornelius, Edwin T., Jr., Language Teaching, Thomas Y. Crowell Company, New York, 1953, p. 44.

Francis, W. Nelson, The Structure of American English, The Ronald Press Company, New York, 1958, p. 13.

- Gleason, H. A., An Introduction to Descriptive Linguistics, Henry Holt and Company, New York, 1958, p. 337.
- Good, Carter V., Dictionary of Education, McGraw - Hill Book Company, Inc., New York and London, 1945, p. 37.
- Good, Carter V., and Scates, Douglas E., Method of Research, Appleton - Century - Crofts, Inc., 1954, pp. 614 - 616.
- Lindzey, Gardner, Handbook of Social Psychology, Addison Wesley Publishing Company, Inc., Cambridge, U. S. A., 1956, p. 43.
- N. E. A., Research Division, "Substitute Teachers in Public School," in Encyclopedia of Educational Research, p. 1359, edited by Chester, W. Harris, The Macmillan Company, New York, 1960.
- Newcomb, Theodor M., Social Psychology, The Dryden Press, New York, 1954, p. 128, 221.
- Nunnally, Jum C., Jr., Tests and Measurement, McGraw - Hill Book Company, Inc., New York, Toronto, London, 1959, p. 300.
- Risk, Thomas N., Principles and Practices of Teaching in Secondary School, American Book Company, New York, 1947, p. 3.
- X Rocchio, Patrick D., and Kearney, Nolan C., "Using an Attitude Inventory in Selecting Teachers," The Elementary School Journal, Volume 56, Number 2, October, 1955, pp. 77 - 78.
- Rogers, Dorothy, "A Study of the Reactions of Forty Men to Teaching in the Elementary School," in Encyclopedia of Educational Research, p. 1359, edited by Chester, W. Harris, the Macmillan Company, New York, 1960.
- Rummel, Francis J., An Introduction to Research Procedures in Education, Harper & Brothers, Publishers, New York, 1958, pp. 73 - 75, 83 - 84, p. 88, 99, 106, 107.
- Symonds, Percival M., "Teaching as a Function of the Teacher's Personality," in Encyclopedia of Educational Research, p. 1360, edited by Chester, W. Harris, The Macmillan Company, New York, 1960.
- Tiffin, Joseph, Knight, Frederick B., and Ashar, Eston Jackson, The Psychology of Normal People, D. C. Heath and Company, Boston, 1946, p. 62.
- Tuttle, Harold S., "Profile of Professors," in Encyclopedia of Educational Research, p. 1359, edited by Chester, W. Harris, The Macmillan Company, New York, 1960.

Handt, Edwin, "The Measurement of Teacher's Attitude Toward Group contacted in the Schools," Journal of Educational Research, Volume 46, Number 2, October, 1952, p. 133.

Webster's New World Dictionary of the American Language, The World Publishing Company, Cleveland and New York, 1960, p. 72, 95.

Womack, Thurston, "Teacher's Attitudes toward Current English Usage," The Educational Digest, Volume 25, Number 3, November, 1959, pp. 46 - 48.

ពាក្យដេញ

จดหมายขอความร่วมมือจากแบบสอบถาม

เรียน อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยทุกท่าน

ด้วยคิดมาถึงจัดทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ทัศนคติของครูต่อการสอนวิชาภาษาไทย
ชั้นมัธยมศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดกระบองเพชรและบุรีรัมย์" โดย ดร. เทือก กุศลมา ๒ อยุธยา
เป็นประธานกรรมการ ร่วมด้วยกรรมการสองท่านคือ ศาสตราจารย์ หม่อมหลวง คุ้ม ขุนสาย และ
อาจารย์ สมพงษ์ พิริยกิจ

การที่คิดเลือกทำเรื่องนี้ ก็เพราะคิดเคยสอนภาษาไทยมา เห็นว่าวิชานี้มีทัศนคติของ
หลายประการ จึงทำให้การสอนไม่สอดคล้องเท่าที่ควร

เพื่อให้ได้มาซึ่งแนวทางแก้ไขทัศนคติของนั้น ๆ อันจะเป็นประโยชน์ในการเรียนการสอน
วิชาภาษาไทยที่สมบูรณ์ขึ้นต่อไป จึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านได้แสดงความคิดเห็นลงในแบบสอบถามนี้
อย่างจริงใจ

ขอขอบพระคุณอย่างสูงต่ออาจารย์ทุกท่านที่ได้ให้ความร่วมมือในครั้งนี้

ประสงค์ ราชเดช

นิสิตปริญญาโท วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

แบบสอบถามเรื่องทัศนคติเกี่ยวกับการสอนภาษาไทย

กรุณาคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง โดยเขียนวงกลมรอบตัวเลขหน้าข้อความที่ท่านประสงค์จะตอบ
บางคำตอบอาจจะต้องขีดเส้นใต้ส่วนที่ต้องการ หรือเติมข้อความลงในช่องว่างด้วย และบางข้ออาจ
จะตอบได้เกินกว่า ๑ คำตอบ

๑. ชื่อโรงเรียน
 ๑. ส่ววิชา ๒. ส่ววิชา ๓. สหศึกษา
 ๒. ตำแหน่งและหน้าที่ (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)
 ๑. เป็นครูใหญ่หรืออาจารย์ใหญ่ (ขีดเส้นใต้เฉพาะส่วนที่ต้องการ)
 ๒. เป็นผู้ช่วยครูใหญ่หรือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ (ขีดเส้นใต้เฉพาะส่วนที่ต้องการ)
 ๓. เป็นหัวหน้าหมวดวิชา (โปรดระบุหมวดวิชา)
 ๔. เป็นผู้ช่วยหัวหน้าหมวดวิชา
 ๕. เป็นครูประจำชั้น
 ๖. เป็นครูพิเศษ
 ๗. เป็นครูฝึกสอน
 ๓. เพศ
 ๑. ชาย ๒. หญิง
 ๔. อายุ
 ๑. ๑๕ ปี และต่ำกว่า ๒. ๒๕ - ๓๔ ปี ๓. ๕๕ - ๕๕ ปี
 ๒. ๒๐ - ๒๔ ปี ๔. ๓๕ - ๔๔ ปี ๕. ๕๕ ปี และสูงกว่า
 ๕. วุฒิ (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)
 ๑. ป.ป. ๕. ป.กศ.ต้น ๕. ก.ป.
 ๒. ป.น. ๖. ป.กศ.สูง ๑๐. อ.ป.
 ๓. ท.ป. ๗. อ.กศ. ๑๑. ท.ป.
 ๔. ท.น. ๘. กศ.ป.
- ถ้ามีนอกเหนือจากนี้โปรดระบุ

๖. จำนวนปีที่สอนวิชาภาษาไทย (ปีที่ไม่สอนภาษาไทยไม่นับ)
๑. ๑ ปี และต่ำกว่า
 ๒. ๔ - ๗ ปี
 ๓. ๘ - ๑๖ ปี
 ๔. ๑๑ - ๑๗ ปี
 ๕. ๒๒ ปี และมากกว่า
๗. ในปีที่ไม่สอนวิชาภาษาไทย ท่านสอนเฉพาะวิชาภาษาไทยอย่างเดียว หรือทำงานอื่นด้วยหรือไม่
๑. สอนเฉพาะวิชาภาษาไทยอย่างเดียว
 ๒. สอนวิชาภาษาไทยและวิชาอื่นด้วย
 ๓. สอนวิชาภาษาไทยและทำงานอื่นด้วย
 ๔. สอนวิชาภาษาไทย สอนวิชาอื่น และทำงานอื่นด้วย (โปรดระบุวิชาอื่นที่เคยสอน)
-
๘. ขณะนี้สอนวิชาอะไรในหมวดภาษาไทย (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)
๑. สอนทุกวิชาในหมวดภาษาไทย
 ๒. สอนเฉพาะวิชาวรรณคดีไทย
 ๓. สอนเฉพาะวิชาหลักภาษาไทย
 ๔. สอนเฉพาะวิชาการใช้ภาษาไทย (คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน)
- ถ้าสอนเพิ่มวิชาเกี่ยวกับหรือบางวิชา โปรดระบุ
-
๙. ท่านสอนวิชาภาษาไทยสัปดาห์ละกี่ชั่วโมง
๑๐. ขณะนี้สอนวิชาภาษาไทยนับเป็นจำนวนชั่วโมง มากกว่าหรือน้อยกว่าวิชาอื่นอย่างไร
๑. น้อยกว่า
 ๒. มากกว่า
 ๓. เท่ากัน
๑๑. ท่านสอนวิชาภาษาไทยในชั้นใด (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)
๑. ชั้น ม.ศ. ๑
 ๒. ชั้น ม.ศ. ๒
 ๓. ชั้น ม.๖
 ๔. ชั้น ม.ศ. ๔ แผนกศิลป์
 ๕. ชั้น ม.ศ. ๔ แผนกวิทยาศาสตร์
 ๖. ชั้น ม.ศ. ๔ แผนกทั่วไป
 ๗. ชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ แผนกอักษรศาสตร์
 ๘. ชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ แผนกวิทยาศาสตร์

๑๒. เมื่อเป็นนักศึกษาฝึกสอน หรือเรียนในวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ได้เรียนวิชาภาษาไทย เป็นวิชาเอกหรือไม่
๑. เรียน ๒. ไม่ได้เรียน
๑๓. เมื่อเป็นครู เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทยบ้างหรือไม่
๑. เคย ๒. ไม่เคย
๑๔. เมื่อเป็นครู เคยได้รับการอบรมวิชาภาษาไทยบ้างหรือไม่
๑. เคย ๒. ไม่เคย
๑๕. เมื่อเป็นนักเรียน ชอบเรียนวิชาภาษาไทยมากน้อยปานใด
๑. ไม่ชอบอย่างถึง ๒. เฉย ๆ ๓. ชอบอย่างถึง
๒. ไม่ชอบ ๔. ชอบ
๑๖. เมื่อเป็นนักเรียน ชอบเรียนวิชาอะไรบ้างในกระบวนการวิชาภาษาไทย (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)
๑. ชอบทุกวิชา ๒. ชอบเฉพาะวิชาหลักภาษาไทย
๓. ชอบเฉพาะวิชาวรรณคดีไทย ๔. ชอบวิชาอื่นนอกเหนือจาก ๑ ข้อ ไปกรณ
๑๗. เมื่อเป็นนักเรียน เคยทำคะแนนในวิชาภาษาไทยได้ดีเสมอหรือเปล่า
๑. ทำคะแนนได้ดีเสมอ ๒. ทำคะแนนไม่ได้ดีเสมอ
๓. ทำคะแนนได้ปานกลาง เสมอ
๑๘. เมื่อเป็นนักเรียน เคยได้รับรางวัลในการเรียนดีทางภาษาไทยบ้างหรือไม่
๑. เคย ๒. ไม่เคย
๑๙. เมื่อเป็นนักเรียน เคยได้รับรางวัลในการประกวดแต่ง ร้อยแก้วหรือร้อยกรองภายในโรงเรียน บ้างหรือไม่
๑. เคย ๒. ไม่เคย
๒๐. เมื่อเป็นนักเรียน เคยได้รับรางวัลในการประกวดแต่ง ร้อยแก้วหรือร้อยกรองภายนอกโรงเรียน บ้างหรือไม่
๑. เคย ๒. ไม่เคย

๒๑. เมื่อเป็นนักเรียน เคยเข้าร่วมในกิจกรรมทางภาษาไทยของโรงเรียนหรือไม่

๑. เคย

๒. ไม่เคย

(ถ้าเคยไปประชุม เช่น เป็นกรรมการจัดทำวารสารของโรงเรียน หรือ เป็นประธานแผนก ป่าภูถาดและโครงการ ฯลฯ)

๒๒. เมื่อเป็นนักเรียน เคยไปร่วมกิจกรรมทางภาษาไทยนอกโรงเรียน (เช่น ป่าภูถาด อภิปราย ไทวาทิต ฯลฯ) กี่ครั้ง (โดยประมาณ)

๑. ๑ - ๒ ครั้ง

๓. ๕ - ๖ ครั้ง

๒. ๓ - ๔ ครั้ง

๔. มากกว่า ๖ ครั้งขึ้นไป

๒๓. เมื่อเป็นนักเรียน สนใจหาหนังสือเกี่ยวกับวิชาภาษาไทยมาอ่านประกอบความรู้หรือไม่

๑. ไม่เคยหาอ่านเลย

๔. เคยหาอ่านเป็นจำนวนมาก

๒. ไม่เคยหาอ่านเป็นจำนวนมาก

๕. เคยหาอ่านเสมอ

๓. เคยหาอ่านบ้าง

๒๔. เมื่อเป็นครู ท่านเคยใช้หนังสืออ่านประกอบความรู้ทางภาษาไทยหรือไม่

๑. ไม่เคยใช้เลย

๓. เคยใช้บ้าง

๕. เคยใช้เสมอ

๒. ไม่เคยใช้เป็นจำนวนมาก

๔. เคยใช้เป็นจำนวนมาก

๒๕. เมื่อเป็นครู ได้หาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยหรือไม่

๑. ไม่เคยได้งานเลย

๔. เคยได้งานเป็นจำนวนมาก

๒. ไม่เคยได้งานเป็นจำนวนมาก

๕. เคยได้งานเสมอ

๓. เคยได้งานบ้าง

๒๖. เมื่อเป็นครู ได้หาหนังสือต่าง ๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางภาษาไทยของท่านอยู่เสมอหรือไม่

๑. ไม่ได้อ่านเลย

๔. ได้อ่านเป็นจำนวนมาก

๒. ไม่ได้อ่าน

๕. ได้อ่านเสมอ

๓. ได้อ่านบ้าง

๒๗. เมื่อเป็นครู เคยได้รับรางวัลในการประกวดแต่งร้อยแก้วหรือร้อยกรองประเภทใดบ้าง

๑. ๑ - ๒ ครั้ง

๓. ๕ - ๖ ครั้ง

๒. ๓ - ๔ ครั้ง

๔. มากกว่า ๖ ครั้งขึ้นไป

๒๘. เมื่อเป็นครู เคยไปรวมกิจกรรมทางภาษาไทยนอกโรงเรียน (เช่น ปรากฏา ได้ว่าที่
อภิปราย ฯลฯ) บ้างหรือไม่

๑. ๑ - ๒ ครั้ง

๓. ๕ - ๖ ครั้ง

๒. ๓ - ๔ ครั้ง

๔. มากกว่า ๖ ครั้งขึ้นไป

๒๙. งานพิเศษที่ทำเกี่ยวกับภาษาไทย นอกเหนือจากการสอนในโรงเรียน มีอะไรบ้าง
(ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)

๑. เป็นบรรณาธิการหรือบรรณาธิการผู้ช่วยวารสารประจำโรงเรียน (ชี้แจงได้เฉพาะส่วนที่ข้องการ)

๒. เป็นกรรมการจัดทำวารสารประจำโรงเรียน

๓. เป็นเจ้าหน้าที่รับผิดชอบในการจัดกิจกรรมภาษาไทยของโรงเรียน

๔. เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิชาภาษาไทยประจำสถาบันเรียนของโรงเรียน

๕. อื่น ๆ (ระบุ

๓๐. งานพิเศษที่ทำเกี่ยวกับภาษาไทยนอกเหนือจากในโรงเรียน มีอะไรบ้าง (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)

๑. เขียนบทความลงนิตยสารทางการศึกษาเป็นประจำ

๒. เขียนนวนิยายลงพิมพ์ในนิตยสารหรือหนังสือพิมพ์เป็นประจำ

๓. เขียนสารคดีหรือร้อยกรองสั้น ๆ ลงในนิตยสารหรือหนังสือพิมพ์เป็นครั้งคราว

๔. แต่งตำราและพิมพ์ออกจำหน่าย

๕. สอนพิเศษวิชาภาษาไทย

๖. อื่น ๆ (ระบุ

๓๑. นิตยสารที่ท่านเป็นหรือเคยเป็นครูสอนภาษาไทยบ้างหรือไม่

๑. เป็น

๒. ไม่เป็น

๓๒. นาย ก ของท่านเป็นหรือเคยเป็นครูสอนภาษาไทยบ้างหรือไม่
 ๑. เป็น ๒. ไม่เป็น
๓๓. พี่หรือน้อง เป็นหรือเคยเป็นครูสอนภาษาไทยบ้างหรือไม่
 ๑. เป็น ๒. ไม่เป็น
๓๔. ท่านมีญาติใกล้ชิดเป็นครูสอนภาษาไทย หรือเกี่ยวข้องในวงการภาษาไทยบ้างหรือไม่
 ๑. มี ๒. ไม่มี
๓๕. ท่านเป็นครูสอนภาษาไทยอยู่ในปัจจุบันนี้ เพราะเหตุอะไร (ขอได้มากกว่า ๑ คำตอบ)
 ๑. ผู้บังคับบัญชาแนะนำให้สอนเพราะขาดครูสอนวิชานี้
 ๒. สมัครสอนเองควบใจรัก
 ๓. ไม่ถนัดสอนวิชาอื่น
 ๔. ต้องการปรับปรุงตัวเองเกี่ยวกับวิชานี้
 ๕. สอนเพื่อให้รู้วิธีสอนครบตามที่โรงเรียนกำหนดไว้
 ๖. อื่น ๆ (ระบุ.....)

๓๖. เท่าที่สังเกตขณะที่สอน ท่านรู้สึกว่ามีนักเรียนเบื่อหน่ายวิชาภาษาไทยมากน้อยปานใด
 ๑. เบื่ออย่างมาก ๔. ไม่เบื่อ
 ๒. เบื่อ ๕. ไม่เบื่อเลย
 ๓. ไม่แน่ใจว่าเบื่อหรือไม่ ๖. ไม่ทราบ
๓๗. เท่าที่สังเกตขณะที่สอน ท่านรู้สึกว่ามีนักเรียนชอบวิชาภาษาไทยมากน้อยปานใด
 ๑. ไม่ชอบอย่างยิ่ง ๔. ชอบ
 ๒. ไม่ชอบ ๕. ชอบอย่างยิ่ง
 ๓. ไม่แน่ใจว่าชอบหรือไม่ ๖. ไม่ทราบ

๓๔. เท่าที่สังเกตขณะที่สอน ท่านรู้สึกว่ามีนักเรียนเห็นคุณค่าของวิชาภาษาไทยมาก

๑. ไม่เห็นคุณค่าเลย	๔. เห็นคุณค่า
๒. ไม่เห็นคุณค่า	๕. เห็นคุณค่ามาก
๓. ไม่แน่ใจว่าเห็นคุณค่าหรือไม่	๖. ไม่ทราบ

๓๕. เท่าที่สังเกตขณะที่สอน ท่านรู้สึกว่านักเรียนตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยมากน้อยปานใด

๑. ไม่ตั้งใจเลย	๔. ตั้งใจ
๒. ไม่ตั้งใจ	๕. ตั้งใจอย่างยิ่ง
๓. ไม่แน่ใจว่าตั้งใจหรือไม่	๖. ไม่ทราบ

๔๐. เท่าที่เห็นกันว่า นักเรียนตั้งใจเรียนวิชาภาษาไทยนั้น เป็นความจริงทุกบทเรียนหรือไม่

๑. จริงทุกครั้งไป	๔. ไม่เป็นจริง เป็นส่วนมาก
๒. จริงเป็นส่วนมาก	๕. ไม่เป็นจริงเลย
๓. เป็นจริง เท่า ๆ กับไม่จริง	

๔๑. เพื่อนครูในโรงเรียนยกย่องผู้ที่รับสอนวิชาภาษาไทยเพียงไร

๑. ไม่ยกย่อง	๓. ไม่ทราบ
๒. ยกย่อง	

๔๒. เพื่อนครูในโรงเรียน เห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทยมากน้อยปานใด

๑. ไม่เห็นความสำคัญเลย	๔. เห็นความสำคัญ
๒. ไม่เห็นความสำคัญ	๕. เห็นความสำคัญอย่างยิ่ง
๓. ไม่แน่ใจว่าเห็นความสำคัญหรือไม่	

๔๓. เพื่อนครูในโรงเรียนเห็นว่าวิชาภาษาไทยช่วยส่งเสริมความก้าวหน้าทางอาชีพการงานเพียงไร

๑. ไม่เห็นเช่นนั้นเลย	๔. เห็นเช่นนั้นเป็นส่วนมาก
๒. ไม่เห็นเช่นนั้น	๕. เห็นว่าเป็นเช่นนั้นอย่างยิ่ง
๓. เห็นบางพอสมควร	

๔๔. ผู้บังคับบัญชาของท่าน สนใจวิชาภาษาไทยมากน้อยเพียงไร

๑. ไม่สนใจเลย	๔. สนใจ
๒. ไม่สนใจ	๕. สนใจอย่างยิ่ง
๓. ไม่แน่ใจว่าสนใจหรือไม่	

๔๕. ผู้บังคับบัญชามีสนับสนุนการสอนภาษาไทยในโรงเรียนมากน้อยเพียงไร

๑. ไม่สนับสนุนเลย	๔. สนับสนุน
๒. ไม่สนับสนุน	๕. สนับสนุนอย่างยิ่ง
๓. สนับสนุนพอควร	

๔๖. ในความรู้สึกของท่าน ผู้บังคับบัญชามีแนะนำให้ท่านสอนวิชาภาษาไทยเพราะเหตุอะไร

(ตอบในมาตรา ๑ คำตอบ)

๑. เห็นว่าท่านไม่มีความสามารถที่จะสอนวิชาอื่นได้
๒. เห็นเป็นวิชาง่าย ๆ ใคร ๆ ก็สอนได้
๓. เห็นว่าท่านมีความสามารถในวิชาภาษาไทย
๔. เพราะไม่มีใครสอนวิชานี้
๕. เหตุอื่น ๆ (โปรดระบุ
)

๔๗. เท่าที่สังเกต ผู้ปกครองของนักเรียนสนับสนุนวิชาภาษาไทยเพียงไร

๑. ไม่สนับสนุนเลย	๔. สนับสนุน
๒. ไม่สนับสนุน	๕. สนับสนุนอย่างยิ่ง
๓. ไม่แน่ใจว่าสนับสนุนหรือไม่	

๔๘. ผู้ปกครองของนักเรียน เห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทยเพียงไร

๑. ไม่เห็นความสำคัญเลย	๔. เห็นความสำคัญ
๒. ไม่เห็นความสำคัญ	๕. เห็นความสำคัญอย่างยิ่ง
๓. ไม่แน่ใจว่าเห็นความสำคัญหรือไม่	

ทั้งข้อ ๔๔ - ๔๖ โปรดการยกรวบรวม (X) เหนือเส้นที่ตรงกับคำตอบที่ท่าน
ประสงค์จะตอบ ดังตัวอย่างข้างล่าง

ด้านขอบสอนวิชาภาษาไทยเพียงไร

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

ไม่ชอบสอนเลย ไม่ชอบสอน ชอบสอนพอสมควร ชอบสอน ชอบสอนอย่างยิ่ง

๔๔. แบบเรียนวรรณคดีไทย (ที่คัดเลือกคัดลอกมาให้เด็กเรียนเรียนหลาย ๆ เรื่อง) ในปัจจุบัน
กำหนดเนื้อหาวิชาไว้สมบูรณ์เพียงไร (หมายถึง มีทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองพอเหมาะสมแก่กัน)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

ไม่สมบูรณ์เลย สมบูรณ์เป็นส่วนน้อย สมบูรณ์พอสมควร สมบูรณ์เป็นส่วนมาก สมบูรณ์อย่างยิ่ง

๔๕. แบบเรียนวรรณคดีไทยดังกล่าวในข้อ ๔๔ กำหนดเนื้อหาวิชาไว้ง่ายเหมาะสมกับระดับ
ของนักเรียนปานใด

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

ง่ายกว่าระดับชั้น ค่อนข้างง่าย ยากกว่าเหมาะสม ค่อนข้างยาก ยากเกินไปกว่าระดับชั้น
กว่าระดับชั้น กับระดับชั้น เกินกว่าระดับชั้น

๔๖. แบบเรียนวรรณคดีไทยดังกล่าว ได้คัดเลือกเรื่องมาให้เรียนมาหรือน้อยเรื่องเกินไปเพียงไร

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

น้อยเกินไป ค่อนข้างน้อย มากน้อยพอสมควร ค่อนข้างมาก มากเกินไป

๔๗. หลักสูตรภาษาไทย พ.ศ. ๒๕๐๑ (ที่ใช้ในปัจจุบัน) กำหนดเนื้อหาวิชาไว้มากน้อยเพียงไร

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

น้อยเกินไป น้อย ปานกลาง มาก มากเกินไป

๕๑. หลักสูตรวิชาภาษาไทย พ.ศ. ๒๕๐๓ กำหนดเนื้อหาวิชาไว้ละเอียดปานใด

--	--	--	--	--

ไม่ละเอียดเลย ไม่ละเอียด ปานกลาง ละเอียด ละเอียดมาก

๕๔. หลักสูตรภาษาไทยทั้งกล่าวในข้อ ๕๒ เหมาะสมกับการใช้ในชีวิตประจำวันเพียงไร

--	--	--	--	--

ไม่เหมาะสมเลย ไม่เหมาะสม เหมาะสมพอควร เหมาะสม เหมาะสมอย่างยิ่ง

๕๕. หลักสูตรภาษาไทยทั้งกล่าว สัมพันธ์กับเวลาเรียนที่กำหนดไว้เพียงไร

--	--	--	--	--

ไม่สัมพันธ์กันเลย ไม่สัมพันธ์ สัมพันธ์พอควร สัมพันธ์ สัมพันธ์อย่างยิ่ง

๕๖. หลักสูตรภาษาไทยทั้งกล่าว สัมพันธ์กับคะแนนที่กำหนดไว้เพียงไร

--	--	--	--	--

ไม่สัมพันธ์กันเลย ไม่สัมพันธ์ สัมพันธ์กันพอควร สัมพันธ์ สัมพันธ์กันอย่างยิ่ง

๕๗. การสอนวิชาภาษาไทยตรงตามเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร จำเป็นเพียงไร

--	--	--	--	--

ไม่จำเป็นเลย ไม่จำเป็น จำเป็นพอควร จำเป็น จำเป็นอย่างยิ่ง

๕๘. ท่านได้อ่านและวิเคราะห์เนื้อหาวิชาในหลักสูตร เพื่อประโยชน์ในการสอนวิชาภาษาไทย
มากน้อยเพียงไร

--	--	--	--	--

อ่านน้อยอย่างยิ่ง อ่านน้อย อ่านบ้าง อ่านมาก อ่านมากอย่างยิ่ง

๕๔. หลักศูตรเป็นเพียงข้อกำหนดแนวทางในการสอน ส่วนในการสอนจริง ๆ นั้น ต้องคิดแปลงวิธีการให้เหมาะสมกับชั้น ท่านเห็นด้วยมากน้อยเพียงไร

--	--	--	--

ไม่เห็นด้วยเลย ค่อนข้างไม่เห็นด้วย เฉย ๆ ค่อนข้างเห็นด้วย เห็นด้วยอย่างยิ่ง

๖๐. อุปกรณ์การสอน จำเป็นต่อการสอนวิชาภาษาไทยเพียงใด

--	--	--	--

ไม่จำเป็นเลย ไม่จำเป็น จำเป็นพอสมควร จำเป็น จำเป็นอย่างยิ่ง

๖๑. วิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่สอนแล้วมานานพอใด

--	--	--	--

สอนมาอย่างยิ่ง สอนมา สอนมาพอสมควร สอนมา สอนมาอย่างยิ่ง

๖๒. วิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่จำเป็นต้องมีวิธีสอนหลักเกณฑ์เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ท่านเห็นด้วยหรือไม่เพียงไร

--	--	--	--

ไม่เห็นด้วยเลย ไม่เห็นด้วย เห็นด้วยพอสมควร เห็นด้วย เห็นด้วยอย่างยิ่ง

๖๓. การให้เด็กหัดแบบฝึกหัดเกี่ยวกับวิชาภาษาไทยเสมอ ๆ มีความสำคัญต่อการสอนวิชานี้เพียงไร

--	--	--	--

ไม่สำคัญเลย ไม่สำคัญ สำคัญพอสมควร สำคัญ สำคัญอย่างยิ่ง

๖๔. วิธีสอนวิชาหลักภาษาไทยและการใช้ภาษาไทย (การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน) ยากกว่าการสอนวิชาวรรณคดีไทยเพียงไร

--	--	--	--

ง่ายกว่า ค่อนข้างง่ายกว่า ยากเท่ากัน ค่อนข้างยากกว่า ยากกว่า

๒๕. การใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง (หมายถึง การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน) จำเป็นต่อชีวิตประจำวันเพียงไร

--	--	--	--	--

ไม่จำเป็นเลย ไม่จำเป็น จำเป็นพอสมควร จำเป็น จำเป็นอย่างยิ่ง

๒๖. การจัดกิจกรรมทางภาษาไทยตามสถานที่ต่าง ๆ (เช่น ปลูกป่า อนุรักษ์ การจัดทำวรรณคดี ฯลฯ) ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้การสอนภาษาไทย เป็นความจริงมากน้อยเพียงไร

--	--	--	--	--

ไม่ช่วยส่งเสริมเลย ไม่ช่วยส่งเสริม ช่วยส่งเสริม ช่วยส่งเสริม ช่วยส่งเสริมอย่างยิ่ง
พอสมควร

๒๗. การจัดกิจกรรมทางภาษาไทยตามสถานที่ต่าง ๆ เป็นการเสียเวลาโดยใช่เหตุ เห็นด้วยหรือไม่ เพียงไร

--	--	--	--	--

ไม่เห็นด้วยเลย ไม่เห็นด้วย เฉย ๆ เห็นด้วย เห็นด้วยอย่างยิ่ง

๒๘. ท่านรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจในการเป็นครูสอนภาษาไทย เป็นความจริงหรือไม่

--	--	--	--	--

จริงอย่างยิ่ง จริง เฉย ๆ ไม่จริง ไม่จริงอย่างยิ่ง

๒๙. ท่านรู้สึกภาคภูมิใจในการเป็นครูสอนภาษาไทย เป็นความจริงหรือไม่

--	--	--	--	--

ไม่จริงอย่างยิ่ง ไม่จริง เฉย ๆ จริง จริงอย่างยิ่ง

๓๐. การเป็นครูสอนวิชาภาษาไทยไม่ช่วยเพิ่มทุนรายได้พิเศษเหมือนวิชาอื่น เป็นความจริงหรือไม่ เพียงไร

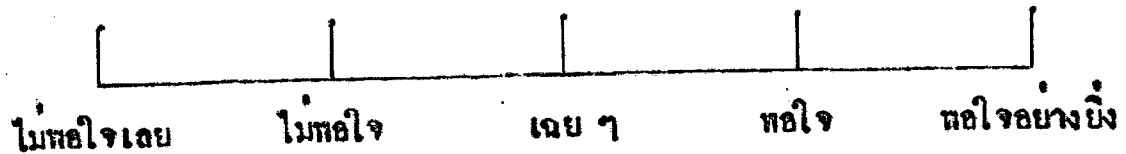
--	--	--	--	--

จริงอย่างยิ่ง จริง จริงพอสมควร ไม่จริง ไม่จริงอย่างยิ่ง

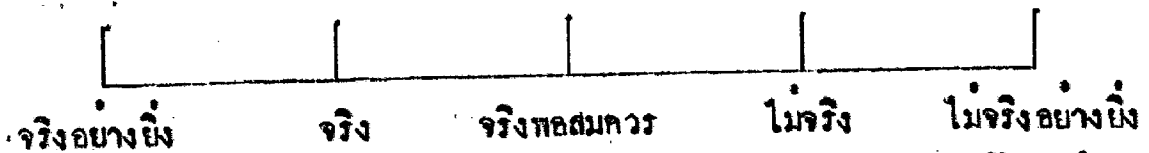
๗๑. ท่านได้ใช้ประสบการณ์ในการ เรียนของหลาน ในการสอนวิชาภาษาไทยมากน้อยเพียงไร

๗๒. ท่านพอใจในหน้าที่ครูสอนภาษาไทยที่ได้รับมอบหมายในปัจจุบันเพียงไร

๗๓. การสอนภาษาไทยไม่ช่วยให้ก้าวหน้าในอาชีพครู เป็นความจริงเพียงไร

๗๔. ท่านมีความเห็นเกี่ยวกับคำที่ขอประกอบการสอนในปัจจุบันอย่างไรบ้าง (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)

๑. ข้อเสนอแนะสมัยใหม่เหมาะสมกับการสอนในปัจจุบัน
๒. เหมาะสมที่จะนำมาประกอบการสอน
๓. มีให้เลือกใช้ประกอบการสอนเพียงพอ
๔. มีน้อยไม่เพียงพอที่จะเลือกมาประกอบการสอนได้ดังต้องการ
๕. อื่น ๆ (โปรดระบุ

๗๕. บางคนกล่าวว่า การเป็นครูสอนภาษาไทยนั้นไม่ก้าวหน้า ท่านคิดว่า ความก้าวหน้าในที่นี้คืออะไร

.....

.....

๓๖. ทำการสอนหรือไม่ชอบสอนวิชาภาษาไทย เพราะเหตุใด (ตอบได้มากกว่า ๑ คำตอบ)

เหตุผลที่ชอบสอน

๑. สอนให้นักเรียนเข้าใจได้ง่าย
๒. ไม่ต้องหาหนังสืออ่านประกอบการสอน
เพียงแต่สอนตามตำราที่พอแล้ว
๓. เป็นวิชาอธิบาย ไม่ต้องตรวจ
ผลงานของ นักเรียน
๔. เกษียณวิชาเข้ามาทำเป็นนักเรียน
๕. เพราะช่วยให้เข้าใจรากฐานของ
วิชาภาษาไทยดีขึ้น
๖. อื่น ๆ (ระบุ
-)

เหตุผลที่ไม่ชอบสอน

๑. สอนให้นักเรียนเข้าใจได้ยาก
๒. ตำราประกอบการสอนมีน้อย ทำให้ลำบาก
ในการสอน
๓. เนื้อหาวิชาไม่ชวนให้เกล็ดเกล็ดทั้งผู้สอน
และนักเรียน
๔. ไม่ชอบวิชาเข้ามาทำเป็นนักเรียน
๕. นักเรียนมักเกลียดวิชานี้ จึงไม่ชอบสอน
๖. อื่น ๆ (ระบุ
-)

๓๗. ถ้ามีโอกาสเลือก ทำจะเลือกสอนวิชาภาษาไทยอีกหรือไม่

๑. เลือกสอนเช่นเดิม

๒. ไม่เลือกสอนอีกต่อไป

หากมีความเห็นนอกเหนือไปจากนี้ กรุณาเขียนเพิ่มเติมด้วย

.....

.....

.....

.....